

ODSTUP, SATANE

Václav Semerád

Jitka

Uprostřed tmavé místnosti modravě zasvětélkovala veliká skleněná koule, ležící na nízkém kulatém stolečku. Současně se ozvalo několikere cinknutí, jako kdyby o sebe zazvonily dvě prázdné číše.

Ze starodávného, bohatě poduškami vystlaného lůžka se pomalu zvedl tlustý muž, oblečený po tureckém způsobu z dob kalifů. Líně ke kouli došel a pomalu ji pohladil, skoro jako by jen utíral prach.

Křišťálová koule se v tomtéž okamžiku rozsvítila úplně. Uvnitř se objevil obličej jiného, rovněž tlustého muže. Bylo znát, že ten druhý muž je čímsi velice rozrušen.

»Ibrahime, stalo se něco strašného, něco příšerného!« vykřikl muž v kouli.

»Co je Kurt?« neztrácel klid Ibrahim. »Copak se stalo, že s tím tak spěcháš?«

»Petr ze Šumavy mě napadl xi-ítem!« žaloval Kurt.

»Asi jsi mu šel na nervy, to se stává.«

»A to není všechno! Petr porušil První Zákon, spolčuje se s lidmi a s jednou z pozemšťanek se dokonce tajně oženil, to je přece neslýchané! Když jsem na to přišel, poslal na mě xi-ít, zřejmě aby získal čas a mohl zahladit stopy. Kdoví co ještě chce udělat!«

»No a co má být?« nevzrušoval se tloušťtík. »Jestliže se Petr skutečně provinil tím, co říkáš, bude potrestán. Děkuji ti, že jsi mi to oznámil včas, ale tak moc spěchat jsi přece jen nemusel.«

»Dělej jak uznáš za vhodné Ibrahime, ale já nevěřím, že by byl Petr tak neškodný,« namítl Kurt. »Spíš se obávám, že se dneska něco semele – a vůbec, budu se chránit a vezmu si na to větší sílu, než Zákon dovoluje!«

»Dobrá, vezmi si, ale jenom výjimečně a pouze na jeden den,« svolil Ibrahim blahosklonně.

»Na tak dlouho, než budu bezpečný!« odsekl Kurt.

»V tom případě nejvýše do rána,« mávl rukou Ibrahim. »Jakmile to s Petrem skončím, dám ti vědět. A zabarikáduj se i v posteli, hrdino!«

Tloušťák Ibrahim se dobromyslně, ale zároveň i poněkud jízlivě zachechtal a pohybem ruky zahasil obraz v křišťálové kouli. Pak kouli znovu jemně pohladil a hlasem, z něhož jako mávnutím zmizel první okázalý nezájem, nahlas poručil:

»Ariela, Druhý pekelný!«

V místnosti bylo chvíli ticho, ale netrvalo to dlouho a ozval se opět stejný skleněný zvuk. V kouli se rozsvítilo a objevil se obličej dalšího muže. Nebyl to takový tlust'och jako Ibrahim nebo Kurt, jeho obličej byl protáhlý, skoro až špičatý. Kdo by mu hádal věk podle vzhledu a použil přitom lidských měřítek, odhadoval by mu mezi čtyřiceti až padesáti roky – ale tento odhad by byl zaručeně nesprávný.

»Salve, Ibrahime!« pozdravil Ariel. »Co se děje?«

»Salve,« přikývl Ibrahim. »Mám pro tebe úkol, jistě si s ním poradíš. Petr ze Šumavy se prý postavil proti zákonům. Přivedeš ho ke mně a kdyby dobrovolně nešel, což je možné, použij proti němu sílu. Kdybys na jeho hrad nestačil, přizvi si na pomoc Barbiela – a do rána ho chci mít tady. Živého, rozumíte? Kdyby se chtěl vzdát, ne abyste ho sevřeli, jako Nellieho posledně.«

»Nellieho obléhal Apadiel, mně se to ještě nestalo,« zavrčel Ariel uraženě. »Ale – cožpak jsi ho ještě nevyzýval sám?«

»Zkazil bych překvapení,« zazubil se Ibrahim.

»Dobrá,« přikývl Ariel a zmizel z křišťálové koule.

Ibrahim kouli opět pohladil, už zas klidně a spokojeně. Musel tentokrát počkat delší dobu, než po slabém modravém blikání vyvstal v kouli obraz. Třetí muž tohoto večera byl vážný stařec s dlouhými bílými vlasy a vousy.

»Salve, Alvárezi!« pozdravil Ibrahim první.

»To jsi ty, Ibrahim? Co je? Probudil jsi mě!« protíral si Alvérez rozespale oči.

»Když chceš spát, jen spi klidně dál,« navrhl Ibrahim jakoby se nechumelilo. »To tě tedy nebudu rušit.«

»Počkej Ibrahim,« zívá Alvérez. »Když už jsem vzhůru, aspoň mi řekni oč jde.«

»Ale řeknu, proč bych neřekl,« schválně to protahoval Ibrahim – se zřejmou radostí, jak se Alvérezova pozornost očividně napíná.

»Bude asi mimořádný sabbath. Myslel jsem si, že bys rád předem věděl, o čem se bude jednat, ne? Kromě toho, bude tě zapotřebí ještě před zasedáním, umíš nejlépe ze všech číst myšlenky. Pomohl bys mi, přece jen mi to nejde tak dobře.«

»Ale to je přece samozřejmé,« ožil Alvérez, »to vypadá na něco mimořádného, nemýlím se?«

»Petr ze Šumavy se prý včera oženil,« pokrčil rameny Ibrahim.

»Jak to?« podivil se Alvérez. »O žádné svatbě nevím.«

»Zatím to vím jenom já, ty, Marika, Kurt, Ariel a možná ještě Barbiel,« oznamoval mu klidně Ibrahim.

»No počkej snad nechceš říci...«

»Klidně to dořekni,« usmál se Ibrahim kysele. »Nevzal si nikoho jiného než obyčejnou smrtelnou ženu, proti Prvnímu zákonu. Poslal jsem pro něho Ariela – a protože tady ještě nejsou, domnívám se, že odmítl přijít. V tom případě pracuje na jeho pokoření i Druhý Pekelný pluk d'áblů – a můžeme si zaznamenat další vzpouru proti Zákonům.«

»No to je pěkné, ale k čemu potom čtení myšlenek?«

»Protože nevím, kterou ženu si Petr vzal,« zachmuřil se Ibrahim. »Víme jen, že to je obyčejná poddaná, ale která, to jsem se už nedozvěděl. Petr spálil skřítku, který to objevil – ostatně na to měl ještě právo, koneckonců podle Zákonů se na cizí území skřítkové posílat nemají. Druhý skřítek donesl jen neúplnou zprávu a především už nevěděl, kde se to přesně stalo. Vrátil jsem ho aby vypátral víc, ale Petr už asi na něho čekal a spálil ho také. Pak Marika, je to přece mazaná čarodějnice, chytře navedla Kurta z Mnichova, aby se Petra na něco zeptal, aby to vypadalo, jako by

oba skřítky posílal Kurt. Petr na to naletěl, s Kurtem se chytil – a Petr našemu nadutému Kurtovi vpálil xi-ít. Což byla ona vítaná záminka, abych mohl pro Petra poslat. Petr nepřišel – takže ho Ariel dal oblehnout svým plukem.«

»A na mně bude zjistit co a jak, nemýlím se?« rozjasnil se Alvérez. »Samozřejmě pokud nebude mít tu ženu u sebe na hradě, protože pak by bylo všechno jasné hned.«

»Přesně tak. Jakmile Petrův hrad padne, budeme vědět víc. Při nejhorším to budeš muset přechíst z jeho myšlenek.«

»To by šlo,« řekl spokojeně Alvérez. »Určitě chceš Petra exemplárně potrestat.«

»Ovšem – cožpak to nezasluhuje?«

»Zasluhuje – takže já se teď ustrojím a za okamžik jsem v Pekle,« pokýval hlavou Alvérez a chystal se pohladit svou kouli.

»Počkej – nepřiďeš do Pekla, ale ke mně,« pozdržel ho Ibrahim. »Vyslechneme si ho nejprve soukromě – a pak teprve svoláme sabbath jak se patří.«

»Výborně, to bude ještě lepší!« zazářil Alvérez.

»Tak jsme domluveni – pro jistotu si ihned pevně uzavři hradní Kruhy, aby se náhodou něco nestalo,« skončil Ibrahim.

»Ale to víš – ačkoliv věřím, že Ariel nedopustí žádné nemilé nedopatření,« přikývl spokojeně Alvérez a stejně jako předchozí i on zmizel z křišťálové koule.

Ibrahim opět osaměl. Prázdná místnost byla jen slabě osvětlována plameny šlehajícími z polen ve velikém krbu. Ibrahim trochu dýchl, plameny vyskočily do výšky a jasněji zaplápolaly. Vedle krbu, jakoby se náhle vynořilo z podlahy, objevilo se rozložitě, bohatě vypoštěňované křeslo. Ibrahim se posadil, zadíval se do plamenů a zamyslel se.

Tak tedy – opět vzpoura. Stá čtvrtá vzpoura v historii Magie. Už stý čtvrtý čaroděj se postavil proti ostatním. Ale co horšího, už osmnáctý, který to dělá z nějaké té směšné... *lidskosti*. Zákony vyžadují smrt člověka a oni, než by zabili pár smrtelníků, postaví se raději proti samému peklu.

A byly doby, kdy každý z čarodějů musel lidi zabíjet. Musel, pokud nechtěl zahynout sám. Kdyby pro nic jiného, pak v každém století musel zahubit nejméně dvě malé děti, aby si jejich mládím prodloužil svůj život. Kdyby ten snílek Dorian nepřišel s *Reverzem*, bylo by tomu tak podnes. Možná by bylo lépe, kdyby zabíjení lidí zůstalo jako životní nutnost. Před Reverzem bylo zabíjení lidí pro všechny čaroděje něčím zcela přirozeným a nebyly žádné vzpoury z té *lásky k lidem*.

Ibrahim se pohodlněji rozvalil v polštářích a zalovil ve svých vzpomínkách.

První zabití člověka... jak je to už dávno! Kosti toho prvního se dávno proměnily v bělavý prášek, vítr je roznesl po světě, celá dlouhá tisíciletí se přes ně převalila...

To ještě neexistovala magie, nebylo čarodějů. Jen občas a k tomu jen náhodou probíhala v zapomenutých místech pouští samovolná konverze černého Kamene. Někdy byl její příčinnou blesk, jindy lavina zvětralých kamenů, když srazila klíčovou Šupinku, ale pokud tomu náhoda přála a poblíž byli lidé, pak vždycky v děsu prchali z těch míst. Zejména když se jednalo o implozi, která lidmi mrštila o zem a po níž se vždy vznesl do výše ohromný černý mrak.

Tak mezi lidmi rychle vznikaly báje o mocných a silných bytostech pouští – a lidé se jich báli...

Jen Ibrahim neprchl, když malý černý kámen odhozený do skal způsobil implozi. Vlastně prchnout nemohl, byl totiž ze všech nejbliže a náraz vzduchu jím udeřil o skály tak silně, až chlapec zůstal ležet bez vědomí.

Když se probral, s hrůzou poznal, že je v poušti sám. Karavana se kterou přišel prchla dávno za obzor a večerní vítr svál její stopy. Malý chlapec tím byl odsouzen k smrti, nebylo ani pomyšlení, že by sám došel do nejbližší oázy.

Nejprve ztratil hlavu a zmateně pobíhal po okolí, ale žádné stopy nenašel a tak skončil tam, kde začal.

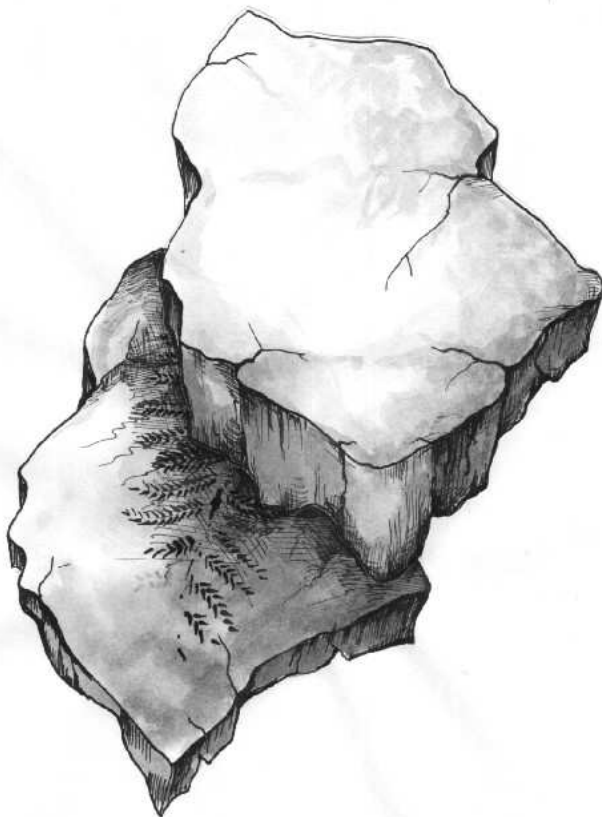
Pak ho napadlo poprosit o slitování ducha, který ho do těchto skal samotného uvrhl. Slyšel přece o tom, že duchové pouští

mohou dělat různá kouzla, co kdyby některé z jejich kouzel mohlo vrátit Ibrahima mezi ostatní?

A tak se Ibrahim dal na prohledávání skal. Ducha pouště samozřejmě nenalezl, žádný tam nebyl, ale zato objevil černý Kámen – právě ten, který lidé o několik tisíciletí později marně hledali.

Pokusy s kamenem se chlapci brzy vyplatily. S klíčovou Šupinkou si Ibrahim zprvu jen hrál, ale brzy si její význam uvědomil. Zjistil, že Kámen vydá kdykoliv to, co bylo jednou zakleto dovnitř, a ne jednou, ale tolikrát, kolikrát k němu správně přiloží Šupinku. Ibrahim poznal, že s tímto Kamenem v poušti nezahyne. Nemusel se obávat žízně, když černý Kámen kdykoliv vytvořil rozmáčený váček kůže, plný vody, nemusil se bát hladu, neboť si mohl kdykoliv rozmnožit svou jedinou datli, zapadlou do záhybů oděvu.

Kámen Ibrahima nejen živil a napájel, časem i oblékal. S jeho pomocí si první z čarodějů postavil ve skalách sídlo, z něhož nepotřeboval mezi lidi vycházet. A Ibrahim vycházel mezi lidi zřídka, to když si chtěl opatřit něco nového, aby si mohl pomocí Kamene čarovat další a další druhy zboží.

A ten první mrtvý?

Byl to takový malý chlapec, jehož jméno si Ibrahim ani nezapamatoval. A s tím malým chlapcem musel Ibrahim zabít i jeho opatrovníka, šedivého a vyzáblého staříka.

V té době byl Ibrahim již starý. Celý svůj život prožil ve skalním sídle, celý svůj první život věnoval Kameni. Jeho znalosti

tohoto podivného materiálu byly již tenkrát značné a i když žárlivě střežil jeho tajemství, bylo mu líto těch vědomostí a přemýšlel, jak by je předal někomu mladšímu.

Jenomže při posledních výzkumech přišel na cosi mnohem lepšího. Objevil jak pomocí Kamene vyměnit obsah paměti mezi dvěma různými mozky, což bylo skoro totéž, jako by naopak vyměnil dvěma bytostem těla.

První pokusy prováděl na zvířatech – a byly to zajímavé pokusy. Štěkající vepři a mňoukající hyeny byly divy světa. Ibrahim dělal pokusy se zaujetím, které mu dávalo zapomínat na jeho věk.

Jednoho rána s hrůzou zjistil, že nemůže vstát. Nemoc ho strašlivě ochromila. Ačkoli po několika dnech vstal, mohl hýbat jen jednou rukou a jednou nohou – a poprvé pocítil tu pravou hrůzu z blížící se smrti.

Přestal pracovat a odpočíval. Vydatná jídla mu pomohla překonat slabost a Ibrahim o berli vyrazil opět mezi lidi.

Vyhlédl si malého chlapce a požádal ho, aby mu pomohl nést vak. Chlapec nechtěl, bál se, ale jeho opatrovník viděl krásné šperky, které se ve vaku blýskaly, a ochotně si dal říci, aby doprovodil neznámého.

Pěší cesta do Ibrahimova skalního sídla v poušti byla strašná. Chlapec se uklidnil, bezstarostně poskakoval kolem, ale jeho opatrovník, který nesl vak se šperky, asi neustále přemýšlel, jak by to udělal, aby starého Ibrahima připravil nejen o šperky, ale také o život. Ibrahim se pomalu belhal vzadu a jen jeho zlověstný černý luk a toulec plný šípů bral chlapcovu pěstounu odvahu k činu.

Do skal se dostali v pořádku, ale Ibrahim byl už na dně se silami. Požádal chlapce aby ho následoval do tmavé skalní chodby, stařík s vakem musel zůstat na kraji. Ibrahim zavedl chlapce do veliké místnosti, kde stál Ibrahimův připravený oltář z černého Kamene. Potom lstí přiměl chlapce, aby ulehl vedle něho – a spustil proces výměny.

Když uhasla ohnivá kola a utichl řev v uších, Ibrahim poznal, že se jeho úmysl vydařil. Křepce vyskočil a dychtivě si prohlížel své

nové, mladé ruce. Zoufalý výkřik za ním mu rychle připomněl, že chlapec, kterému právě vzal jeho mladé tělo, je plný hrůzy nad svou přeměnou.

Jak se potom dívaly ty oči! Hrůza, děs a pláč, ale také nesmazatelná výčitka, to vše bylo v těch očích, když Ibrahim uchopil nůž a probodl hrud', která ještě nedávno byla jeho vlastní.

To byl první člověk zabitý Ibrahimem. Na jeho oči nikdy nezapoměl, strašily ho v tíživých snech, ale navrácení mládí bylo tak sladké, že Ibrahim výčitky svědomí snadno přemohl. Všechny další oběti, ať toho staříka, který se chtěl zmocnit jeho šperků, nebo další děti, jejichž mládí Ibrahim uloupil, zabíjel vždy zezadu, aby neviděl jejich oči.

Však těch mrtvých od té doby byly tisíce, stěží by je dnes dokázal spočítat. Vždycky když se projevilo stáří nebo nebezpečná nemoc, vycházel Ibrahim mezi lidi, aby unesl dítě a vzal si jeho tělo. Jenom zřídka mu vystačily dvě děti za sto let, někdy jich bylo i osm. A ne vždy se únos podařil hladce. Často musel Ibrahim prchat o život před lidmi, kteří se zlodějem dětí neměli žádné slitování. Ibrahimův černý luk a rychlý kůň byly často poslední nadějí. Naštěstí se Ibrahim stal brzy výborným střelcem a jeho koně, chovaní v podzemním paláci, byly vždy dobře krmeny, takže se nikdy nestalo, že by byl dostižen.

Nesměl ovšem dopustit, aby se lidé dověděli polohu jeho obydlí. Proto vždycky když si s obětí vyměnil tělo, dokončil svůj čin vraždou, aby se nikdo nemohl dovědět, co se vlastně s unášenými dětmi děje. Ze všeho toho strachu si pak udělal první ze všech Zákonů. Žádný člověk, který se dozví o úkrytu čaroděje, nesmí odejít živ, byť by objevil tajemství náhodou a nedokázal si je ani vysvětlit.

Ach, jak je tomu všemu už dávno...

To byl Ibrahim ještě sám, celá staletí trávil ve svých skalních jeskynních sálech. Dál zkoumal tajemství černého Kamene, s jehož pomocí žil dál uprostřed pouště v přepychu, o jakém se žádnému z lidí nesnilo. Černý Kámen mu dával vše co si přál. Postupem času Kámen dával nejen běžné předměty, vybraná jídla, oděvy, skvosty a zbraně, ale i takové, které nikdo z tehdejších lidí

neznal. Již v tom prvním tisíciletí objevil Ibrahim elektřinu a začal její služby využívat. Ale hlavně – čas od času si pomocí Kamene ;vrátil mládí ovšemže za cenu vraždy.

Až, tenkrát, když přišla Inn...

Bylo to tři tisíce let po Ibrahimově první výměně těl, nebo později? To už nikdo nikdy nespočítá.

Nejprve ji chtěl prostě zabít. Spatřil ji až ve chvíli, kdy otevíral skalní dveře. Stála pár kroků od skály a dívala se udiveně na muže, který z kamene vystoupil. Chtěl ji hned na místě probodnout, ale odkudsi se ozval hrubý mužský křik a Ibrahim si uvědomil, že dívka není v poušti sama, že patří k nějaké karavaně. Její křik by přivolal ostatní – a bylo by po tajemství Ibrahimova sídla.

Proto se jen vlídně usmál, dívku oslovil a začal se jí vyptávat. Dozvěděl se, že Inn je druhou dcerou mocného šejka Abu l`Inna, jehož kmen táboří kousek odtud ve skalách. Mohl velebit svou prozíravost, že svůj vražedný úmysl neprovedl hned z počátku.

Dívka se na oplátku začala rovněž vyptávat. Zajímalo ji co dělá Ibrahim sám a sám ve skalách, daleko od lidí. Pozval ji tedy dovnitř – dobře věděl, že těžké, kamenné dveře žádný výkřik nepropustí. Dívka se chvíli zdráhala, potom pohodila hlavou – byla přece dcerou šejka Abu l`Inna, její kmen byl nedaleko – a vstoupila.

Ibrahim zavedl dívku dovnitř – a ta se nestačila dívat. Podzemní prostory jasně osvětlené divnými lampami byly plné zlata a drahých kamenů. Všude krásné vzácné kožešiny, měkké polštáře, jemné výšivky – a ta jídla! Ibrahim dívku hostil, lichotilo mu pochlubit se aspoň někomu svým bohatstvím, ale v pouzdře pod oděvem měl připravený dlouhý, zahnutý nůž.

Svůj úmysl však neuskutečnil. Když chtěl nůž vytáhnout a bodnout, podívala se na něho tak zvláštním způsobem, že ji nedokázal zabít. Nemohl si ani představit, jak strašně by se změnil ty krásné oči, kdyby poznala, že je její vrah. Nikdy se Inn nedozvěděla, že jí ten jediný pohled zachránil život.

Ibrahim udělal jedinou výjimku ze svých Zákonů, ale ven už Inn odejít nedovolil. Musela s ním zůstat v jeho skalním sídle –

ani se příliš nehněvala, ačkoliv se již nikdy neměla spatřit se svým otcem a bratry. Ibrahim byl v té době mladý stejně jako ona a brzy si život jeden bez druhého nedovedli představit. Ibrahim svoji novou ženu zasvětil i do některých kouzel černého Kamene, aby se stále všemu nedivila a aby jí nebylo tak teskno, když Ibrahim bádá ve své laboratoři nebo když vyjížděl na některém ze svých černých koní do pouště.

Jen o výměně těl s dětmi a s tím spojených vraždách jí nic neřekl. Báł se, aby v jemné dívce to poslední tajemství nevzbudilo hrůzu, kterou by nikdy nepřekonal. Ibrahim chtěl počkat, až Inn zestárne. Měl času dost, mohl čekat spolu s ní a užívat života. Počítal s tím, že vidina nového mládí vykoná své až budou oba staří a smrt jim bude blíž. Pak se jistě ani Inn nebude zdráhat, sám to přeci zažil také.

Inn si brzy na jeho podzemní sídlo zvykla. Přestala se divit, když se před ní kamenné dveře samy otevíraly, dokonce začala používat jednodušších kouzel. S tím, že nikdy nevyjde mezi lidi, se rovněž smířila. Ibrahim přece nebyl obyčejným člověkem, byl jistě bohatší než mocní králové – a přitom měl v celém svém podzemním paláci jenom ji, i když by si jistě mohl dopřát rozsáhlý harém s mnoha sloužícími. Právě vědomí, že je jediná, ji k němu připoutávalo nejvíce a způsobovalo, že svůj osud počítala k těm velmi, velmi šťastným.

Ach – Inn...

Chudinka, ani ve snu netušila, jak se všemocný Ibrahim bojí všeho, co projde kolem kamenných dveří vchodu do jeho podzemí. Ano, Ibrahim se lidí bál. Kdyby se lidé dozvěděli o bohatství jeho sídla, jistě by se někomu zachtělo získat je pro sebe. Ibrahim sice uměl zacházet se zbraněmi, ale což kdyby jeho palác oblehl velký počet nájezdníků? Vyvrátili by skalní vrata, prokopali by se nepříteli tvrdou skálou...

Jak zbytečné obavy to tenkrát byly! Černý Kámen by si uměl poradit se všemi vojsky tehdejšího světa, kdyby jenom Ibrahim věděl, jak ho použít k ničení.

Ničení...

Ibrahimovou myslí opět prolétly nedávné obrazy hořících měst, rozmetaných ostrovů, ohnivého jícnu sopky Krakatau... Stovky, tisíce lidí tály jako sněhové vločky v ohnivé peci.

To když se vzbouřil Išša, chtěl, aby Magie poslouchala jen jeho, blázen. Ale našetřil si potají síly, že by možná dokázal roztrhat svět, jak vyhrožoval. Kdyby Pekelné pluky jeho podzemní hrad tenkrát neobrátily vzhůru nohama, kdyby šla všechna síla jinam, bylo by to možná dopadlo zle, velmi zle. Takhle to jen prostřelilo zemskou kůru a síla proletěla dál do prázdna, ale jít to všechno do středu Země, určitě by nezůstalo u jediné sopky.

A teď se tedy vzbouřil Petr ze Šumavy. Zakoukal se do nějaké pozemské krasavice, jakoby si neuměl spočítat, jak to skončí. Zákony přece hovoří jasně. Smrtelník nesmí přežít ani den, kdy se jakýmkoli způsobem dozví o existenci Magie a čarodějů. Do čarodějného hradu nesmí jinak, než pro smrt.

A překračovat tyto Zákony se nevyplácí. Všichni Mágové, snad s výjimkou těch nejmladších, se jistě pamatují na velký masakr v Benátkách. Géla z Benátek, mezi čaroději hlupák, ale veliký frajer a hejsek, chodil provokovat mezi lidí tak dlouho, až byl zradou své smrtelné milenky zajat biřici a na mučení prozradil kdeco. Lidem se dostal do rukou jeho černý Kámen, lidé se od něho dozvěděli, jak zabít čaroděje tak aby již nemohl ožít – a co nejhoršího, prozradil i místo, kde se ten rok měl konat sabbath.

Lidé se tehdy dokonale pomstili za svůj věkovitý strach a oběti. Mnoho čarodějů pobili na místě, mnoho jich upálili druhého dne, navzdory kouzlům, která čarodějové používali na svou obranu. Byla to hrozná řež, kusy smrtelníků létaly do všech stran, ale bylo jich příliš mnoho a neutíkali.

Dalo pak skoro půl roku úsilí, než Mágové získali zpět Gélův černý Kámen a než dokonale vyhubili lidské účastníky benátského masakru. Životy upáleným a ubitým čarodějům ovšem už nikdo nemohl vrátit.

Ne, obyčejný smrtelník se nesmí dozvědět, že čarodějové jsou více než postavy z lidských pohádek. A dodržování toho zákonu je posvátné i teď, kdy lidé dávno čaroděje ohrožovat nemohou.

A Petr tedy porušil Zákon. Nu dobrá, však se ukáže, kdo je silnější, zda tisíciletá Magie, nebo nějaký mladíček mezi čaroději. Magie má síly dost – i dost tvrdosti, aby si Petr neodvážil tisíc let ani pomyslet na nějakou pozemšťanku.

Ibrahim vstal z křesla a přistoupil ke své křišťálové kouli. Jemné pohlazení tentokrát nevyvolalo žádnou tvář. Koule zasvítla oslnivým modrobílým jasem, v němž se cosi převalovalo, mizely a zase se objevovaly tmavé obrysy – ale Ibrahim se neudivoval, on se v tom podivném hemžení vyznal.

»Tak co, Arieli, jak vám to jde?« zeptal se po chvilce.

»Prohlásil, že s námi dobrovolně nepůjde, nemůžeme mu prý poroučet. Že poslechne jedině pozvání na sabbath. V tom měl možná pravdu, ale přesto jsme ho oblehli. Jakmile to zjistil, zaútočil na nás takovou silou, že naráz pobil skoro polovinu mého pluku. Musel jsem povolat na pomoc Barbiela, pak Apadiela a nakonec Mefista. Zdá se, že to postačí. Už mu ubývají síly, ale abych přiznal, nečekal jsem tak houževnatý odpor. Chtěl jsem ti zavolat už dříve, ale ty ses neustále s někým domlouval,« dunělo to z křišťálové koule.

»Já že jsem se před chvílí domlouval?« zamžikal Ibrahim očima údivem. »Vždyť už skoro hodinu sedím a čekám.«

»Zkoušel jsem se tě dovolat každých deset minut. Jestli jsi opravdu nevolal, musíš mít pokažené Vidio,« ujišťoval ho Ariel.

»To si zjistím potom,« zavrčel Ibrahim. »Jak si stojíte teď?«

»Zkusili jsme ho rozkývat a podařilo se nám to. Jeho hrad nemůže dlouho odolávat.«

»Zkuste g-ji-me, je vás na to dost,« radil Ibrahim.

»Zkusíme,« souhlasil Ariel. »Dívej se, chceš-li.«

Obraz v kouli se pojednou změnil stále sílící, rychlou vibrací růžového jiskření. Zprvu ojedinělá světélka pomalu houstla slévala se a spojovala se do měkce se vlnící blány.

Pomalou se vlekly minuty. Růžová blána postupně tmavla a přecházela do fialova, jen sem tam po ní přebíhaly vlnky

zelenavé barvy. Pak najednou od okraje přilétly víry všech možných barev a růžová blána praskla a zmizela.

»Dost, dost!« vykřikl Ibrahim.

Barevné víry běsnily dál, ale trochu méně.

»Dovnitř!« zavelel Ibrahim.

»Je to v pořádku,« zaduněla koule. »Nevydržel.«

»Výborně, Arieli!« pochválil ho Ibrahim. »Vyřad'te mu ga-ass a ještě chvíli podržte sym-p't, ať neshoří předčasně. Uvnitř pak všechno dobře prohlédněte, možná, že má na hradě člověka. Až všechno prohlédnete, pošlete jeho archiv přímo do Pekla a jeho i s tou ženou přineste ke mně.«

»Jeho nemáme donést do Pekla?« podivil se Ariel.

»Řekl jsem ke mně,« zavrčel Ibrahim. »Pak můžete nechat shořet všechno, ovšem nejprve vysajte z ga-assu zbytky síly, ať zase nejsou zbytečné řeči,« dodal spokojeně a s vítězným úsměvem pohládl křišťálovou kouli.

Tak – je to za námi, pomyslel si. Trvalo to sice trochu déle, ale věčně vzdorovat nemohl. Za chvíli vzplane Kruh, d'áblové Petra přinesou a vzpoura tím skončí.

Vlastně ne, tím to nemůže skončit. Ještě musí přijít to nejdůležitější: trest za porušení Zákonů.

Ibrahim pohládl křišťálovou kouli, která začala blikat modrým světlem a zvonit jasným cinkáním.

»Salve Alvárezi!« pozdravil Ibrahim, sotva se objevil obličej bělovlasého čaroděje.

»Tak co, jak je to s Petrem?« vyzvídal dychtivě Mág.

»Už je po vzpouře,« pokrčil Ibrahim rameny. »Přijď hned ke mě, chceš-li, vyslechneme si ho ještě za tepla.«

»Budu tam jako vítr,« slíbil Alvaréz.

»Arieli!« pohládl Ibrahim kouli skoro mazlivě.

»Končíme, vracíme se,« oznámil Ariel spokojeně. »Petr byl sám, nikde jsme mu nic podezřelého nenašli, bereme si ho s sebou.«

»V pořádku,« oddechl si Ibrahim.

V rohu místnosti vyšlehly z podlahy modravé plaménky, ohraničující dvoumetrový kruh. Plaménky vyrážely z koberce aniž mu ublížily, nebyly to jen tak obyčejné plameny.

Náhle skrz neporušenou podlahu prolétl stařec s bílými vlasy a vousy, oblečený do černého hábitu. Alvárez.

»Jsem tu, kde je Petr?« ohlásil se s úsměvem.

»Trochu ustup na stranu, přinese ho některý z ďáblů,« pokynul klidně Ibrahim.

Alvárez sotva stačil ustoupit, když tu ohnivým Kruhem prolétl obrovský černý netvor, postavy sice tvarem podobné člověku, ale vysoký dobré tři metry. V náručí pevně svíral mladého muže ve žlutohnědém obleku. Ačkoliv byl také vysoké, atletické postavy, působil proti netvorovi dojem dítěte.

»Tady je!« zahřměl hlas netvora.

»Výborně, můžeme začít,« pokýval hlavou Ibrahim.

Pokynul Alvárezovi a oba Mágové se posadili.

»Vysvětlí nám, Petře,« obrátil se Ibrahim na mladého čaroděje přísně, »jak tě napadlo vzdorovat Pekelným plukům? To je přece vzpoura, cožpak to nevíš?«

»Napadly mě bezdůvodně,« odsekl na to Petr. »Kromě toho mi neměly co poroučet, jsem Mág jako každý jiný a nařizovat mi může jen sabbath – nanejvýš Elitní pluky Magie.«

»Tentokrát to spěchalo,« nerozčiloval se Ibrahim. »Mám tu na tebe žalobu, že ses stýkal s lidmi.«

»Se svými poddanými si mohu dělat co chci, i vraždit.«

»Zabíjet,« opravil Petra Ibrahim. »Vražda je to pouze tehdy, je-li zabit čaroděj, ale to ti naštěstí nikdo za vinu neklade.«

»A co se mi klade za vinu, že mi Pekelníci zničili celý hrad?« optal se Petr jízlivě.

»Ty ses oženil s pozemšťankou!« zahřměl náhle Ibrahim.

»No – a? Co má být?« zarazil se Petr.

»To je ti málo?« nahnul se Ibrahim zlověstně dopředu. »Která to byla?« dodal opovržlivě.

»Co je vám do toho?« opáčil Petr. »Ať to byla kterákoli byla to moje poddaná. Víc vám neřeknu.«

»Zatvrzeným mlčením ji nespasíš,« ušklíbl se Ibrahim. »Stejně se to dozvíme, to si buď jist.«

»Pokud budu muset se vším ven, pak mi k tomu musí dát příkaz celá Magie – a zpovídat se budu jedině na sabbathu, ale ne tady vám dvěma.«

»Hmm... sabbath,« ušklíbl se škodolibě Alvérez. »Nejsi v situaci, aby sis kladl podmínky. Spíš bys měl být pokorný, když vidíš, s kým mluvíš!«

»Kladu si jen takové podmínky, na které mám právo.«

»Právo sice máš, ale až povíš, kde je ta smrtelnice,« šklebil se Alvérez. »Pak se budeš moci hájit.«

»Nechci hájit sebe, ale ji,« odsekl Petr.

»Ale Petře, v téhle chvíli o ni vůbec nejde,« rozhodl Ibrahim. »Ted' jde o tebe, uvažuj trochu. Pokud ji prozradíš, může to pro tebe znamenat mírnější trest, ačkoliv to tvoje hloupé vzdorování stálo Ariela dost sil. Jsi ještě mladý, jinak by ses mi neodvážil takhle odporovat. Ostatně – v této chvíli, kdy tvůj hrad hoří a roztéká se, je každý tvůj odpor nejvyšší nebezpečný. Mohli bychom tě zničit, stačilo by hnout prstem. Ariel by prohlásil, že jsi zahynul během obléhání hradu a bylo by to vyřízeno. Tak co, povíš?«

»Ale vy ji nesmíte zabít!« vykřikl Petr. »Nebyl porušen žádný zákon, jenom vámi, že jste mne napadli. Ona neví kdo jsem, na hradě nikdy nebyla a není tedy nejmenší důvod, aby zemřela.«

»Tak tedy nepovíš,« obrátil se Ibrahim. »Alvérezi, máš volnou ruku,« pokynul rukou.

»Jak si přeješ, Ibrahim,« zašklebil se opět Alvérez a přistoupil blíže. Na jeho znamení postavil ďábel Petra na zem a poodstoupil stranou.

Petr neutíkal. Neměl kam – a ani nemohl. Nohy mu náhle vrostly do země a změnil se v kusy kamene. Kámen se suchým chrastěním rostl vzhůru a pohlcoval tělo čaroděje výš a výš.

Alvérez se jen spokojeně usmíval. Velice rád pozoroval, jak před jeho očima pomalu a v hrůze umírá živá bytost. Ale úsměv mu pomalu mizel a měnil se v nudu. Petr nebyl člověk. Dobře věděl co se děje a s pohrdáním mlčel. Proměna v kámen nebyla

bez bolesti, ale hlavní muka lidí byla v té živočišné hrůze z neznámé, strašlivé změny, pro kterou lidé šileli.

Petr by ze všeho nejméně dal najevo strach. Alvérezovou chloubou však nebylo toto kouzlo, ale zejména dokonalé čtení myšlenek. Právě v tom se Alvérez vyžíval ze všech čarodějů nejvíce – proto se Petr jakýchkoliv myšlenek střežil, snažil se potlačit všechny vzpomínky z poslední doby.

Tento úmysl byl však nad jeho síly. Na všechny otázky, kterými ho Alvérez zahrnul, nepromluvil ani slovo, ale což mohl uhlídat i všechny nevyslovené myšlenky, všechny obrazy, které se jen letmo mihnou hlavou?

Alvérezovi přitom stačilo málo...

»No vidíš – a máme to!« ušklíbl se Alvérez po hodině.

»Výborně, jsi pašák!« pochválil Alvéreze Ibrahim. »Já bych to tak rychle nedokázal. Je vidět, že jsi nebyl nadarmo inkvizitorem.«

»To byly časy,« povzdychl si Alvérez teskně. »Báječně jsem se tenkrát bavil, když jsem nechával pro čarodějnictví a spolky s ďábly upalovat úplně nevinné smrtelníky.«

»Řekni Arielovi, ať pro ni pošle některého svého ďábla a přinese ji sem, ale nenápadně,« přerušil Ibrahim vzpomínky starého čaroděje.

Alvérez se chvíli s někým potichu domlouval pomocí své kouzelné koule a jen tak po očku škodolibě pozoroval Petrovo narůstající zoufalství.

Opět zaplápolaly plameny Kruhu a do výšky vylétl druhý černý netvor. V náručí nesl dívku.

»Petře!« ozval se zoufalý výkřik dívky. »Petře, pomoz!«

Dívka se obrátila k jedinému, koho tu poznala, ale Petr jí pomoci nemohl. Jeho tělo bylo skoro do poloviny proměněno v narudlý rozpraskaný kámen a jenom podle slz bylo vidět, že mladý čaroděj nezkaženě úplně.

»Poznala ho – to stačí!« prohlásil Ibrahim. »Myslím, že víc není třeba. Roztrhejte ji!« poručil oběma ďáblům.

»Počkejte, to nesmíte!« vykřikl Petr a trhl sebou, ale jeho kamenné nohy ho neposlechly.

Co následovalo potom, vnímal Petr jen přes závoj slz. Křik bolesti a hrůzy, volání o pomoc, spojené s jeho jménem, se však v jeho paměti vrývaly na věky...

Když oba netvoři odstoupili stranou, zůstal na podlaze místo mladé dívky jen zakrvavený svíjející se trup bez rukou a nohou, pomalu umírající.

»Tak co, Petře, budeš ještě někdy překračovat zákony?« usmíval se Ibrahim téměř dobráckým úsměvem, ve kterém byl ale znát děsivý, jízlivý odstín.

Petr uviděl, jak sebou dívka ještě trhla a otevřela oči. Křičet už nemohla, z úst jí tekla krev, ale v bolestech se její pohled obrátil opět k Petrovi, až se Petr zachvěl.

»Ibrahime, prosím tě, zachraň ji, ještě není pozdě!« vzkřikl Petr s hrůzou v hlase.

»Jestliže jsi překračoval zákony ty, my je překračovat nebudeme,« odpověděl tvrdě Ibrahim. »Jen se dívej, dobře se dívej, co to znamená zahrávat si s lidmi!«

Oči dívky sklouzly s Petra na Ibrahima. Ibrahim její pohled zachytil nechtěně, ale vzápětí se zachvěl a zuřivě se rozkřikl na ďáblы:

»Zabijte ji, zabijte ji, ať se tak nedívá!«

»Ne!« vykřikl Petr, ale bylo to marné. Jeden z černých netvorů pokročil a poslední co dívka spatřila byl nestvůrný obličej ďábla a jeho tlama, chrlící plameny.

Petr ztratil vědomí.

Ibrahim si povzdychl jako po namáhavé práci.

»Tak, to by byla první část trestu,« řekl k Alvérezovi. »O druhé části rozhodne celá Magie na sabbathu, to už nebude tak zajímavé.«

»Také si myslím,« pochvaloval si Alvérez. »Tohle bylo zábavnější. Nejvíce mě pobavil Petr. Raději by byl na místě té pozemšťanky sám, když ji ďáblové trhali.«

»Jsou věci, které nepochopím,« povzdychl si Ibrahim. »On, Mág, by chtěl bránit člověka.«

Pak se obrátil k oběma černým netvorům a rozkázal:

»Petra zanešte do Pekla a hlídejte, ať něco neprovede. Tady to uklidíte,« ukázal na pozůstatky dívky, »A vyřídíte tam Mefistovi, ať svolá mimořádný sabbath.«

»Půjdu se zatím slavnostně přestrojit,« omluvil se mu Alvárez a pokynul rukou. V rohu místnosti vyšlehly plameny Kruhu. Alvárez došel až k nim a jako kdyby skákal po hlavě do vody, odrazil se přímo doprostřed. Prolétl podlahou jako by tam nebyla a zmizel. Za ním stejnou cestou odlétli oba d'áblové, z nichž jeden nesl bezvědomého Petra. Místnost byla opět prázdná, jako předtím.

Pekelný soud

Ibrahim pozorně prohlédl koberec v místnosti. Spatřil ještě několik kapek krve, které ve spěchu ďáblové přehlédli, také několik popálených míst na koberci. Všechno hned pomocí kouzelných pohybů uvedl do původního stavu, potom spokojeně došel ke křeslu a pohodlně se posadil.

Druhá část trestu bude asi pro Petra lehčí, ačkoli bude přeměněn ve zvíře na několik dlouhých let. To bude vedlejší. Rozhodující proběhlo tady. Petr si teď moc dobře rozmyslí, než aby ho napadlo překračovat Zákony. Nejlepší na tom je, pomyslel si Ibrahim jízlivě, že nejvíc bude na Petra působit právě ta jeho *lidskost*.

Ošklivé slovo. Nevadí – účelu bude dosaženo tak či tak. Každé překročení zákonů musí být potrestáno tak přísně, aby to viníka i ostatní od podobného činu odradilo. Tak to sice nestojí v žádném Zákonu, ale platí to. Účel svěť prostředky – z toho hlediska bylo plně oprávněné, že spolu s Alvárezem vyslechli Petra před sabbathem a první část trestu vykonali na místě sami.

Jak ale křičelo to děvče! Skoro jako Inn... A ten její vyčítavý pohled!

Ach, Inn, chudinka! Jak ji ten divoch pomalu, důkladně bodal! A Ibrahim jen bezmocně přihlížel. To byla chvíle, kdy se stal zapřisáhlým nepřítelem všech lidí bez rozdílu.

Zemětřesení, které nedlouho předtím zasypalo Ibrahimův skalní palác, div oba nezabilo. Veškeré pohádkové bohatství zůstalo po zhroucenými skalami, Ibrahim zachránil jen jediný nevelký černý Kámen. S jeho pomocí rychle mizely trosky, ale právě když Ibrahim vydoloval druhý Kámen, začaly se skály opět chvět a Ibrahim od dalších záchranných prací upustil.

Jen tak pod širým nebem zůstat nemohli. Noci byly příliš chladné, ale co horšího, oba černé Kameny jim mohly vydávat jen ošacení, šperky, víno – ale žádné jídlo. Byly to Kameny, které Ibrahim našel v poušti nedávno a ještě s nimi příliš nekouzlil.

Museli se vydat co nejdříve na cestu. Jediný zachráněný kůň nesl Inn i oba Kameny, kdežto Ibrahim běžel vedle koně, aby jim cesta rychleji ubíhala.

Potřebovali nejprve nalézt nějakou oázu, od jejíchž obyvatel mohl získat nějaké jídlo. Věděl, že cokoli dostane do Kamene, bude si moci kdykoliv vykouzlit znovu. Pak chtěl vyhledat nějakou vhodnou skálu pro stavbu obydlí, ale skálu pevnější, než byla ta první. Jakmile budou mít opět sídlo, získají snadno zpět všechny černé Kameny, které zůstaly pod skalami. Tím si byl Ibrahim jist a nedělal si těžkou hlavu.

K tomu se už nedostali. V jedné oáze se museli zastavit a ubytovat, protože Inn čekala dítě. Ibrahim bohatě zaplatil za pobyt i za ošetřování, ale snad právě tohle neměl dělat. Zvěst o jeho bohatství se rychle rozšířila, neuplynuly tři měsíce, ještě zdaleka nebylo možné s malým dítětem odejít do pouště, když oázu přepadli lupiči.

Bylo jich málo, ale byli silní a krutí. Přepadli malou oázu v noci, zapalovali chatrče a pobíjeli zděšené obyvatele sotva vyběhli z hořících chýší. Brzy byli pány osady, jenom Ibrahim se stačil ve své chýši zabarikádovat.

Vyhodil jim okénkem jako výkupné hrst šperků, ale oni je nepřijali, chtěli víc, chtěli všechno. Ani nevyjednávali, zapálili prostě chýši a čekali, až lidé uvnitř nesnesou žár plamenů a vyběhnou ven.

Ibrahim rychle začal hasit střechu nad sebou. Inn stála u Kamene a kouzlila mu vodu, Ibrahim velikým vědrem poléval hořící krovy, až oheň skutečně uhasili.

Jenomže nestačili v tom zmatku hlídat útočníky. Kožená smyčka vhozená oknem polapila Inn a než mohl Ibrahim pomoci, vyvlekli jeho ženu ven. Pak se pokoušeli dostat i Ibrahima, ale ten se opět chopil luku a černé šípy našly několik cílů, než se ostatní ukryli.

Pak teprve se začalo vyjednávání. Náčelníku lupičů bylo hej, měli jako rukojmí Inn, bezmocně ležící v poutech. Zlato a šperky jen pršely z okna. Ibrahim jim dal všechno nač si vzpomněli, jen aby dostal zpátky Inn.

Ale oni, když měli všechny měchy a vaky plné zlata, Inn pomalu, Ibrahimovi přímo před očima, ubodali k smrti.

Ibrahim nedbal jejich zpupných řečí, že takto dopadne každý, kdo se bude vzpírat Velikému náčelníkovi Gabé-aššám. Přísahal lupičům, že je všechny zahubí takovou smrtí, o jaké se jim ani nezdálo. Oni se mu jen smáli a odjeli.

Ibrahim se vrátil do zhroutených skal a opět se věnoval svému černému Kameni. Hledal krátce a našel, co potřeboval. Rozjel se potom do pouště ve stopách lupičů, až je našel.

Jedině hlídky nepoznaly Ibrahimovu pomstu dokonale. Aby nezpůsobily poplach, Ibrahim hlídače pozabíjel naráz. Ležení spalo, Ibrahim rychle přecházel od stanu ke stanu a všechny na koho přišel měnil – v kámen.

To už ale naráz nedělal. Přísahal všem smrt, ale nestál o jejich rychlý skon. Prováděl svůj úmysl pomalu, aby hrůza byla horší než záhuba sama. Jak pak vyli šílenstvím, když za sebou těžce vláčeli zkamenělé nohy, když vytřeštěně hleděli na své ruce, z nichž se stávaly kusy těžkého kamene!

Ibrahim je potěšeně pozoroval, chodil mezi nimi a občas přidal další díl do jejich utrpení. Bez rukou mu už nemohli ublížit. Odcházel do pouště a opět se k nim vracel a dal jim vždycky pocítit další vlnu hrůzy. Nezabíjel je po minutách, ale po dnech, aby se mohl co nejdéle radovat z jejich děsu. Jídlo jim před očima měnil v kámen, vodu v páru. Trpěli před jeho očima hladem, žízní, bolestí – ale především hrůzou, až někteří zešíleli a sami se pokoušeli odhryzat kameny místo svých rukou od zbytků vlastního masa a kostí. Vždycky jenom prodloužil oblast zkamenění až k jejich ramenům – a oni vyli hrůzou. Ale co to bylo platné, Inn tím život vrátit nemohl.

Do kamene pak zaklel ještě mnoho lidí. Všechny příbuzné těch zlosynů a pak i další. Někde to ale nebylo beze svědků – a lidé se Ibrahima začali bát.

Jako jediná památka na Inn zůstalo Ibrahimovi dítě. Na nějakou dobu je Ibrahim ponechal u lidí, ale když se ho lidé začali bát a začali mu strojit úklady o život, vrátil se do oázy, vyzvedl chlapce a odvezl si ho do svého nového sídla ve skalách.

Marett vyrostl ve skalách a po celých dvacet let nikdy nespátl slunce. Za těch dvacet let ho Ibrahim naučil všem svým kouzlům – ale také ho učil nenávidět lidi.

Jednoho dne, to již byl Marett hotový muž, překvapil Ibrahima přímou otázkou, proč nevyjdou mezi lidi když vládnou mocí, které se lidé tak bojí. Rozhodl se tedy jít opět mezi lidi, aby se Marett seznámil s jejich zvyky.

Ibrahim předváděl Marettovi všechny nectnosti, které na lidech mohl najít. Měl v tomto ohledu opravdu štěstí. Pouští šla válka mezi dvěma mocnými kmeny, oázy byly mnohde plné vyschlých mrtvol, došlo i na otrávené šípy, když se setkali s rotami ozbrojenců.

Pobyli ve světě jenom krátce a opět se vrátili do skal. Mezi lidmi se necítili bezpeční. Jejich cestování však zcela bezvýsledné nebylo. Marett v jedné oáze poznal soucit, takže si do skal přivezli opuštěné, hladu umírající dítě.

Holčička Aneil, jak ji sami nazvali, nezemřela. Zůstala s nimi ve skalách a časem vyrostla v krásnou dívku. Ibrahim byl tehdy již stár a potřeboval nové mladé tělo, ale Marett otce uprosil, aby nebral mládí Aneil, aby se spokojil jiným dítětem. Ibrahim beztak netoužil žít jako žena, nebyl by pak dost silným – a kromě toho se cítil nadřazeným, než aby byl ženou. Aneil zůstala naživu a stala se Marettovou ženou.

Maretta, Aneil i jejich děti pak Ibrahim učil tajemství černého Kamene. Nikdy nevztáhl ruku na žádného příslušníka vlastního rodu, ačkoliv jak měnil těla a jak je měnili oni, přestali být pokrevnými příbuznými v pravém slova smyslu.

Místo příbuzenství krve je spojovalo něco jiného. Bylo to příbuzenství kouzel. Vlastnictví tohoto tajemství z nich udělalo nejbohatší a nejobávanější obyvatele pouště – a oni to dobře věděli a střežili své tajemství proti lidem.

Tak vznikla Magie, pevná jako skála, jejíž členové přes občasné nedorozumění vždy drželi spolu a vždy byli ochotni navzájem si pomoci, kdykoliv šlo o ohrožení ze strany lidí.

Ibrahim si byl vědom, že žádná skála na světě není dost pevná a bezpečná. Proto si postavil v poušti více skalních paláců a učil je

stavět i ostatní Mágy. Čarodějové se brzy rozdělili, ale příslušnost k Magii je nadále spojovala. Brzy vznikla tradice sabbathů, konaných nejméně jednou ročně, na nichž se Mágové setkávali, předávali si zde objevy a kouzla, řešili důležité problémy i krátkodobé spory a dohadovali se o dalším rozvoji Magie. Vznikly i první Zákony, které musel každý čaroděj dodržovat. Už tenkrát se neuposlechnutí přísně trestalo. Nejobvyklejším trestem byla dočasná ztráta lidské podoby a přeměna ve zvíře, ve zvláštních případech zostřená ztrátou kouzel.

Od lidské společnosti se Magie vzdalovala dál a dál. Co vlastně byli tehdejší lidé? Většinou hrubí špinaví a hladoví tvorové, stále stejní po celá tisíciletí, bez stopy vzdělání a bez viditelného rozvoje. Magie byla díky své nashromážděné moudrosti staletí, díky stále novým a novým objevům a hlavně díky kouzlům černého Kamene na jiné úrovni! Čarodějové proto lidmi opovrhovali a vycházeli mezi lidi jen tehdy, když bylo nutno pro některého Mága opatřit nové dětské tělo na výměnu.

Lidé ovšem také brzy poznali, že od čarodějů pro ně nic dobrého nepřichází. Také oni začali čaroděje nenávidět, ale jejich zbraně byly téměř nic proti zbraním Mágů. Naneštěstí leckdy i pouhý vystřelený šíp mohl ukončit život čaroděje.

A čarodějové se vždy mstili. Rozšiřovali mezi lidmi mor a jiné strašné nemoci, zabíjeli lidi tajně v noci i ve dne před zraky ostatních. Lidi tím zastrašili, ale nenávist mezi nimi zůstala a narůstala.

Mezi lidmi se mohli vypravit jen někteří zkušení Mágové. Ostatní se drželi v tajných palácích a zkoumali další taje kouzel. Čarodějná obydlí byla zařízena s přepychem, nebylo nutno vycházet. Sám Ibrahim po několik dlouhých století ani nespátřil sluneční světlo.

Ale neuzavíral se jako hlemýžď do ulity. Jeho nejbližší Mágové, kteří občas mezi lidmi zavítali, mu museli pravidelně sdělovat, jak to vypadá ve světě, mezi lidmi. Ibrahim si žil pohodlně, ale nezahálel. Neustále se vracel ke kouzlům.

Když objevil, jakým způsobem lze nalézt jakýkoliv černý Kámen, ať již na povrchu země či v hloubce pod zemí, nastal v historii Magie první velký zlom.

Ibrahim nechtěl, aby kdekoli na světě zůstal jediný kus Kamene, který by mohli využít lidé. Domníval se, že by lidé ovládnutím tajemství Kamene mohli dohnat a předhonit náskok Magie – a tomu nechtěl dopustit.

A tak se čarodějové opět rozdělili. Málo jich zůstalo na Sahaře. Většina se vydala hledat černé Kameny. Nejprve prošli Saharou, pak pralesy a nakonec nevelké ale pevné lodě čarodějů vypluly i na moře. V rukou Ibrahima a jeho Magie se postupně soustředily veškeré dostupné zásoby černého Kamene z celého světa.

V dobách, kdy Evropě vládli Římané, dokázala čarodějka Laviér stvořit prvního živého tvora. V průběhu několika málo desítek let zvládla natolik základní otázky oživení umělých tvorů, že od pouhého napodobování přešla k vytvoření nových, fantastických tvorů.

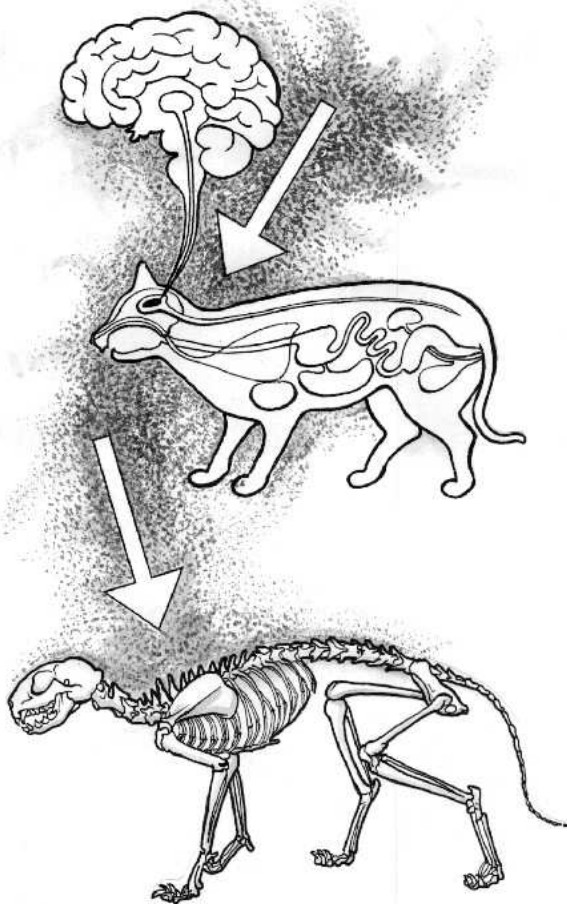
Tak vznikla zvířata s polorozumem, jak jim brzy Mágové říkali. Umělé kočky, sovy, psi, medvědi ale i ještěři měli inteligenci, která se ve zvlášť vydařených exemplářích dala srovnávat s lidskou. Laviér byla právem pyšná na svoje dílo. Její zvířata se stala důležitými pomocníky Mágů, někdy jako nenápadní zvědové, jindy jako ochránci, občas dokonce i jako vykonavatelé pomsty.

Laviér si dala za cíl předstihnout i ten nejdokonalejší výtvar přírody – člověka. Stvořila dokonalejší a dokonalejší výtvary, až byla sama spokojena.

Na jednom sabbathu pak předvedla tvora, kterého nazvala podle představ starověkých národů d'ábel. Skutečně dělal čest svému jménu. Procházel zdmi, bořil skály, dovedl létat, mohl se propadnout půdou i potopit na dno oceánů, vzdoroval žáru uvnitř kráterů sopek i mrazům na pólu a některá kouzla mohl sesílat i bez jinak nutného černého Kamene. Proti jeho síle se nemohl postavit ani nejsilnější tvor na světě.

Tehdejší doby – jak je to už dávno! Romantika černých výzvědných kocourů, havranů, vlků, havranů a sov, služebných

zvířat s polorozumem. Vytváření d'áblů byla tenkrát přece jen nákladná a zdlouhavá záležitost a d'áblů se tudíž nedostávalo pro každého. Když bylo zřejmé, že je nebude možné rozptýlit po všech čarodějných příbytcích, bylo pod Saharou postaveno Peklo a tam byli soustředěni. Znamenalo to jejich zaklínání a přivolávání pomocí křišťálových koulí a trpělivé čekání na jejich přílet, neboť do vzdálenějších míst to v těch dobách trvalo i d'áblům hodnou chvíli.

A pořád to unášení dětí a pronásledování lidmi.

Jak zuřivě lidé zabíjeli čaroděje, kdekoli je objevili! Výměnou těla bylo možné mrtvého zachránit, ale jen nedlouho po smrti a nesměl být poškozen mozek. Lidé si málokdy dávali práci s roztříštěním hlavy mrtvého, nechávali oběšené, sťaté či rozčtvrcené oběti přímo na popravišti, ale spoléhat se na to bylo

ošidné. Sama Laviér zahynula, ačkoliv ji její d'ábel sledoval a přispěchal jí na pomoc, když se jednou dostala do úzkých. Oba si nejspíš nebezpečí ani neuvědomili. Úzký šíp, vystřelený z bezprostřední blízkosti, prorazil čarodějce lebku a zmařil naději na její oživení.

S příchodem d'áblů se lidé obvykle rozprchávali hrůzou. V lidských pověstech se šířil mylný názor, že d'áblové nesou zkázu i čarodějům. Tento omyl zachránil mnoho čarodějů, ale nenávisť lidí byla taková, že leckdy museli d'áblové bezduchá těla rvát mocí z rukou rozlícených davů. D'áblové zachránili mnoho Mágů, ale mnoho jich zahynulo doopravdy. Tak zahynuli i Marett a Aneil – jediní Mágové, při jejichž smrti Ibrahim nezadržel opravdové slzy.

Konečně – to už je dávno, mávl v duchu rukou Ibrahim. V současné době již Magie nepotřebuje lidi a ani se o ně nestará. Její nesmírnou moc nemůže ohrozit nic na světě. Ale Zákony trvají dál. A dodržovat je budou všichni Mágové, tedy i ti, kteří se ani nepamatují na odvěké nepřátelství Magie a lidstva. A jestliže bylo jednou rozhodnuto, že Magie musí zmizet lidem s očí, že může zůstat jen ve starých lidských pohádkách, pak není myslitelné, aby některý z čarodějů opět vycházel mezi lidi a ukazoval jim, že svět kouzel skutečně existuje. Kdo z lidí se dozví o Magii, musí zemřít – to byl, je a bude První ze všech Zákonů Magie.

V místnosti se ozvalo cinkání a křišťálová koule opět vzplála fialovými záblesky. Ibrahim vstal a kouli pohládl.

»Za půl hodiny bude v Pekle mimořádný sabbath,« ozvalo se, aniž se kdokoliv objevil.

»Rozumím, přijdu,« odpověděl Ibrahim.

Pomalu, beze spěchu se ustrojil do slavnostního černého hábitu s vyšívanými žlutými znaky, pak teprve pohládl svou křišťálovou kouli, přivolal si k ochraně čtyři d'ábly a dal se jimi odnést do Pekla.

Ve velkém sále, vyzdobeném černými, žlutými a červenými ornamenty, bylo již několik set čarodějů. Poslední opozdilci ještě přilétali skrz ohnivě Kruhy, které tu a tam vzplanuly a zase uhasínaly.

Kolem sálu, jako obrovské černé sochy, stáli čestnou stráž d'áblové. Na první pohled bylo možné poznat, že to jsou d'áblové Mefistofielova pluku. Tomuto sabbathu sloužil tedy Mefisto, jeden z nejmocnějších knížat Pekla. Bylo dobré, že to vyšlo takto, pomyslel si Ibrahim.

Většina Mágů byla jen nelíčeně zvědava, co se bude dít. Do pravidelného výročního sabbathu zbývalo přece dost času, svolání mimořádného sabbathu nemohlo být jistě bez příčiny. Někteří z evropských Mágů však jevíli dojem, že cosi vědí.

Když přilétl Ibrahim se svými d'ábly, všichni ztichli. Ibrahim chvíli počkal a pak do naprostého ticha zvolal:

»Jménem Magie zahajuji mimořádný sabbath. Kdo z Mágů není přítomen?«

Do naprostého ticha vstal jeden z čarodějů a oznámil.

»Chybí Petr ze Šumavy.«

»Nikdo víc?« otázal se Ibrahim.

V sále zašumělo. Už dávno se nestalo, aby někdo z Mágů na sabbathu chyběl. Dost na tom, že jeden Mág nepřišel včas.

»Přiveďte Petra ze Šumavy!« poručil Ibrahim d'áblům.

V okamžiku byli d'áblové zpět a přivedli skleslého Petra v jeho původní podobě, ale skoro úplně apatického. Místo aby ho však dovedli na jeho obvyklé místo, předali ho dopředu, před zraky všech ostatních Mágů.

Ibrahim udělil pak slovo Alvérezovi z Barcelony.

Alvérez, jeden z nejstarších evropských čarodějů, přede všemi obvinil Petra ze Šumavy z ohavného spolku s lidmi, kterého se dopustil, když si jako nesmrtelný Mág proti všem zákonům Magie vzal za ženu obyčejnou, smrtelnou dívku.

»Tento čin, tak odporný nám všem, musí být příkladně potrestán!« hřměl Alvérez nakonec. »Kam by Magie dospěla, kdyby si její členové zadávali s obyčejnými lidmi, kterými každý pohrdá a které nenávidíme?«

Také Kurt z Mnichova si přispíšil se stížností. Podle něho Petr na jeho dobře míněnou radu odpověděl ohromujícím zábleskem xi-ítu.

»Což může zvrhlost dojít až tak daleko, že Mág napadne Mága jen proto, aby nemusel poslouchat dobré rady ke svému prospěchu?« skončil vítězoslavně.

Při těchto slovech Petr trochu zdvihl hlavu a když Kurt skončil, odpověděl mu trpce.

»Jen ještě dořekni, Kurte, co to bylo za dobře míněnou radu. Řekl jsi doslova, že mě neudáš, když ti přenechám kus svého území, abys měl trochu větší lebensraum.«

Několik čarodějů se usmálo a Kurt usedl, rudý jako rak. Divnou situaci musel zachraňovat další svědek, kníže Druhého Pekelného pluku Ariel.

Ariel vyličil střetnutí Pekelných pluků s Petrem věčně, bez přikrašlování. Když ale skončil, ozvalo se ze sálu:

»Cožpak nemá Magie své Elitní pluky, že se na přemožení Petrova hradu podílely pouze Pekelné?«

»O těch věcech nerozhoduji,« podotkl Ariel klidně. »Dostal jsem příkaz a ten jsem věrně splnil.«

»Ticho!« přerušil další otázku Ibrahim. »Nikdo se ještě nepřihlásil o slovo!«

Bylo to s podivem, ale vypadalo to, jako by se Petra někdo mínil zastávat. Ibrahim tušil, že v tom mohou vězet někteří mladší čarodějové, podobní Petrovi.

K jeho překvapení vstal a přihlásil se o slovo Angwert, jeden z nejstarších Mágů, o němž se možná právem říkalo, že je ze všech Mágů v kouzlech nejsilnější.

»Pokud znám Zákony Magie – a znám je dobře – měly být Pekelné pluky povolány až kdyby situaci nemohla zvládnout Elita,« začal, sotva mu bylo uděleno slovo. »Pokud Petr ze Šumavy odmítl poslechnout Pekelné, bylo to zajisté proto, že to mohla být nejprve Elita, kdo ho mohl vyzvat jménem Magie. Peklo nikdy nebylo nadřazeno Magii a pokud se tak stalo, jak bylo vyličeno Alvárezem a Arielem, byl tím porušen Zákon.«

V tichu, které zavládlo v sále, se pak Angwert obrátil k Petrovi a potichu, ale srozumitelně, takže ho slyšeli všichni, prohodil:

»A ty – ty jsi mladý blázen. Celá obžaloba stojí úplně nakřivo, jen se do ní opřít a sesype se – a ty se nehájíš. Byla to jistě tvoje poddaná a mohl sis s ní dělat cokoli. Snad jsi jí neřekl kdo jsi a neukazoval jsi jí žádná kouzla. Ta svatba, nebo co jsi to s ní prováděl, nebyla podle obřadů Magie, spíš podle lidských obyčejů, že? V tom případě se ale nemáš čeho bát, nic takového přece před Magií neplatí.«

Starý Mág si sedl do naprostého ticha. Všichni v sále pohlíželi s úctou na starého čaroděje, o němž každý věděl, že je nejen znalcem kouzel, ale i znalcem Zákonů. Ale také se ohlíželi na Petra, který poté, co zpražil Kurta, svěsil hlavu a seděl, ani nevnímal co se kolem děje.

»Slovo má Petr!« přerušil ticho rychle Ibrahim.

Petr ani nezvedl hlavu.

»Dělejte si, co chcete,« řekl po chvíli. »Mně už to je jedno.«

»Navrhuji – trest dvacet let v medvědí podobě,« oznámil zvýšeným hlasem Ibrahim, aby ukončil soud dříve, než dojde k nějakým hádkám.

»Nesouhlasím!« vykřikl Miguel z Gibraltaru. »Dvacet let medvědem za spolky s lidmi, to nic není! Dříve se dávalo až padesát i sto let!«

»Myslím, že se Petr proti Zákonům tak neprovinil, byla to přece jenom jeho poddaná a žádné veřejné zázraky nikde nepředváděl,« ozval se potichu Kaas z Haagu. »Ostatně – není legrace být v Čechách medvědem, tam medvědy střílejí.«

»Jak to, střílejí, vždyť v Čechách jsou medvědi jenom v cirkusech!« rozkřikl se Miguel, rozezlený tím, že mu někdo odporuje.

»V pořádku, teď už tam nejsou. Není tomu tak dávno, co byli vystřílení,« souhlasil Kaas.

Několik mladších čarodějů se tlumeně zasmálo.

»Přestaňte se už dohadovat,« pokusil se Ibrahim uzavřít hádku dříve než se rozroste. »Má někdo něco podstatného? Ne? Dobrá, dávám hlasovat.«

»Mám dotaz,« vstal stranou jeden z mladších čarodějů.

»Tak prosím, ale rychle,« svolil Ibrahim nerad.

»Chtěl bych vidět to děvče,« přál si čaroděj.

»K čemu?« zkoprněl Ibrahim. Takovou otázku nečekal.

»Zajímá mě, jestli za to Petrovi aspoň stála,« pokrčil Mág rameny.

»To nepůjde, je přece dávno mrtvá,« zavrčel Alvérez z Barcelony.

»Zatím se o ní nejednalo a měla by být naživu,« opáčil mladý čaroděj. »A jestli zemřela, můžeme ji svými prostředky oživit. Také by nám mohla něco říci, nebo ne?«

»Oživit? Vždyť už je spálená na prach!« zachechtal se Alvérez.

»To je mi opravdu líto, ale sám jsem to viděl.«

»V tom případě si myslím,« suše prohodil mladý čaroděj, »že tu žádný z nás nemusel být. Jestliže je rozsudek vykonán dřív než se sejde soud, je soud už pouhá fraška. Příště nás nemusíte zdržovat a zbytečně svolávat sabbath.«

»Uklidni se, Drago,« řekl na to úlisně Ženč z Nankinu.

»Krásných děvčat ještě uvidíš, až tě přestanou bavit...«

»Co je mi to platné, když jste právě to jedno zahubili a spálili na prach!« vykřikl Drago. »Tady jde přece o to, že se bez soudu Magie zasahovalo do záležitostí jednoho z nás. To byl přece jasný zásah na cizím území, což to nevidíte?«

Sálem to zašumělo.

»Ticho!« vykřikl Ibrahim a všichni umlkli. »Byla to jen obyčejná pozemšťanka, podle Zákonů stejně musela zemřít. Na tom nemohl soud Magie nic změnit.«

»To není pravda!« odmítl Ibrahimovo tvrzení Drago. »Zákony její smrt nepožadovaly. Petr dosud odsouzený nebyl, ona je tedy jeho poddanou a jestliže ji někdo zabil, pak se provinil proti Zákonům – a mnohem víc, než Petr.«

»Jak to?« strnul nad tou smělostí Ibrahim.

»Jednoduše,« pokračoval Drago klidněji. »Podle Zákonů je požadována smrt pro každého pozemšťana, který existenci Magie objeví, nebo se dostane do čarodějného hradu. Petrova poddaná o ničem nevěděla i kdyby se s ní Petr třeba oženil, nebylo to

podle Zákonů Magie a před Magií to neplatí. Pokud jí tedy neřekl kdo je, nebo jí nepředváděl žádná kouzla, pak do toho nikomu z nás nic není. Což se nestalo – a tedy podle zákona o nezasahování na cizím území je vinen, kdo tu dívku zabil. A já teď trvám na jeho odsouzení. Příklad je to docela jasný.«

Jestliže předtím bylo v síni ticho, teď všichni navíc zatajili dech. Každý se napjatě díval, jak se to vyvine dál.

»Já tvrdím, že ta dívka zemřela přesně podle Zákonů. Není důvod nikoho trestat,« vzpamatoval se Ibrahim.

»Podle kterého Zákona?« otázal se Drago.

»Podle prvního. Dostala se do čarodějného hradu, takže se dověděla o existenci Magie,« oznámil Ibrahim vítězoslavně a rozhlédl se po sále.

Mohl být spokojen tím co spatřil. Většina čarodějů sice se zájmem jeho slovní souboj s tím holobrádkem sledovala, ale protože se jednalo jen o nějakou pozemšťanku, nikdo tomu sporu zatím nepřikládal větší váhu.

»Pak bych ovšem hrozně rád věděl, jak se do toho hradu dostala,« pokračoval Drago v útoku. »Každé batole Magie ví, že to bez Kruhu nejde. Petr ji do hradu nevzal, jak ostatně potvrdil i kníže Pekelných Ariel. Pak ji ovšem vzal do hradu někdo jiný – a to je právě ten zásah na cizí území, nebo ne? Já to alespoň považuji za závažnější přečin, než celý případ Petra ze Šumavy. A trvám na tom, aby byl pravý viník souzen ještě před Petrem, protože jeho případ je mnohem závažnější. Jinak nemá nejmenší cenu, abychom se tu bavili o Zákonech,« skončil Drago a posadil se.

Při jeho posledních slovech všichni přítomní Mágové ztratili humor. To už nebyla hádka, ale otevřené obžalování. Navíc každý věděl, že ten na kterého Drago svolává soud není nikdo jiný než Ibrahim, první z Mágů. A nejhorší bylo, že si nikdo nemohl vzpomenout, který ze zákonů by Dragův požadavek porušoval. Naopak, zákon o neoprávněném zasahování na cizím území byl jedním z nejstarších Zákonů Magie.

Ibrahim se však vzpamatoval. Povstal a pohybem ruky si zjednal ticho, ačkoliv by v síni byl slyšet i pád špendlíku.

»Tu pozemšťanku jsem vzal do hradu já,« oznámil suše. »Když Petr odmítl dobrovolně vypovídat, vypátrali jsme spolu s Alvérezem o kterou se jedná a dali jsme ji kvůli svědectví přinést. V tom případě jsme se nemohli ohlížet na její zcela bezcenný život a jakmile vydala svědectví musela zemřít, což se také stalo. Stalo se tak až po pádu Petrova hradu, tedy v době, kdy již bylo na Petrově území zasahováno Pekelnými pluky. Ale to všechno bylo jen proto, že Petr porušil Zákon první, je to tedy jeho vina. Proto myslím, že bychom konečně mohli hlasovat o výši trestu. Návrh zní dvacet let. Je snad někdo proti?«

Drago v té chvíli věděl, že je zle. Otevřeným přiznáním postavil Ibrahim spor jednoznačěji: buď on, nebo Drago. Na této úrovni neměl Drago ve sporu naději. Mágové byli buď s Ibrahimem, nebo se ho báli. Ibrahim byl nejen nejstarší, ale i nejmocnější z Mágů. Ibrahimovy rozkazy přece poroučely Peklu, Ibrahim velel Elitním plukům d'áblů Magie i Pekelným, takže jen málo čarodějů našlo odvahu hlasovat proti němu.

»Myslím, že sčítání hlasů je už zbytečné,« ušklíbl se Ibrahim na Dragovu adresu. »Většina je pro – nejlépe bude, když jednání ukončíme.«

»Jen dej sečíst hlasy pořádně, Ibrahim,« opáčil Drago trpce. »Nehodíme snad do ohně všechny Zákony najednou.«

»Ale ano, když myslíš,« rozchechtal se Ibrahim.

Drago vstal a rozhlížel se po sále. Mnoho čarodějů pod jeho pohledem sklopilo oči a někteří, ale těch bylo málo, změnili dokonce svůj původní úmysl a přidali své hlasy proti Ibrahimovi. Přesto byli Dragovi příznivci i nadále v menšině a když bylo sčítání u konce, Drago se unaveně posadil. Čtyři pětiny pro Ibrahima. Prostě – katastrofa.

Ibrahim se výsměšně zasmál, když byl přečten výsledek.

Sabbath byl pak rychle ukončen. Mezitím, co se Mágové rychle ztráceli do ohnivých Kruhů, pozoroval Drago bezmocně, jak dva d'áblové odvádějí Petra ze Šumavy, aby ho v lesích na jeho bývalém území zanechali v medvědí podobě...

Ibrahim se nechal svými ďábly přenést do svého hradu. Jeho ranní dobrá nálada byla ta tam. To štěně Drago zkusilo obžalovat jeho, Ibrahima! Jeho, bez něhož by neexistovala Magie! A vůbec, uvědomil si náhle, jak mohl ten holobrádek tak jistě tvrdit, že Petr té mrtvé skutečně nic neřekl?

Ibrahim skoro skočil ke křišťálové kouli. Ale sotva ji pohladil, blýskl vnitřek červeným plamenem a zase pohasl. Znamenalo to, že Dragova koule, nebo možná už má to novější Vidio, je kamsi spojená a s Dragem se není možné domluvit. Hrome, s kým se ten spratek může teď po sabbathu domlouvat?

Ibrahim znovu zkusil křišťál koule. Objevilo se modravé světélkování a vzápětí nato tvář jakési staré čarodějnice.

»To jsi ty. Ibrahime?« rozzářila se babice. »Gratuluji ti, tomu pískleti Dragovi jsi to nádherně nandal!«

»Nemám náladu na gratulace, Mariko,« zavrčel Ibrahim. »Nemůžeš mi raději zjistit, s kým se právě teď Drago baví?«

»Nevím co chceš, Ibrahime,« zarazila se čarodějnice. »Právě jsem se mu chtěla vysmát, ale není to možné. Na každé volání zůstává hluchý, asi má zabrzděné Vidio.«

»Jak to, zabrzděné? Víím přece, že se teď právě s někým bavil.«

»Já zase víím, že se bavit nechce,« odsekla babice.

»Jak to můžeš tvrdit tak určitě?« urazil se Ibrahim.

»Neříkám ti to poprvé, Ibrahime, neuzavírej se novotám. Poříd' si místo křišťálové koule to nové Vidio, skoro všichni už je máme. Je lepší než koule – a můžeš si pořídít i dvě, tři... Já teď mluvím s tebou, ale současně se snažím dovolat na Draga, takže jsem si zcela jistá, že Drago neodpovídá,« štěbetala čarodějka.

»Poslyš, Mariko, s módou mi můžeš být ukradená. Jako by nám nestačily naše starodávné křišťálové koule! Pamatuješ, s jakou slávou je zaváděli? Vidiš, už je to taky hezkých pár století...« mávl rukou Ibrahim. »Ale já nepotřebuji vědět, co je lepší než kouzla osvědčená staletími, potřebuji vědět, co dělá Drago. Ty jsi k němu blíž, nemělo by ti činit obtíží poslat k němu jednoho skřítku. Vezmu ho klidně na sebe!«

»Ale to víš, že nečinilo, už mu tam jeden letí. Mám mu poručit, aby dával zprávy tobě, nebo chceš, abych Draga sama sledovala?« úslužně brebentila čarodějnice.

»Nech to na mě,« rozhodl raději Ibrahim.

Chvíli bylo ticho. Obraz Mariky zmizel. Až po chvíli se Marika opět objevila:

»Už je na cestě,« oznámila spokojeně. »Ale přece jenom bych ti radila, Ibrahimе, neuzavírej se před...«

Nedomluvila. Ibrahim nakvašeně sfoukl její obraz. Baba hubatá, myslel si, co se dá dělat, ona už je taková. Rok od roku je to s ní horší – a to už hubatí skoro dva tisíce let. Ta se vysmívala i katu, který ji někdy v šestnáctém století pálił žhavým železem a když ji přivolaný ďábel z inkviziční mučírny vysvobodil, ještě mu vynadala, že se loudal.

Pohodlně se usadil do polštářů a s úsměvem vzpomínal na staré časy. Ale pak se znovu zachmuřil, když si vzpomněl na dnešní sabbath. Něco tu nebylo v pořádku. Kdyby někdo ještě před pouhými sto lety otevřeně vystoupil proti Ibrahimovi, čarodějové by ho byli ukřičeli. A dnes? Celá pětina byla pro něho! Když se to vezme nestranně, Drago byl podle Zákonů v právu, ale stejně bylo těch hlasů pro něho příliš mnoho. Nejhorší je, kdyby ho nechal mluvit ještě o něco déle, možná by přemluvil i další.

Ale co, měl na své straně prastaré Zákony Magie a přece prohrál. Pro příště tedy postačí, aby byl alespoň částečně v právu i on, Ibrahim, a ten skrček opět pohoří.

Křišťál koule fialově blýskl a ozvalo se cinknutí.

Ibrahim kouli lehce pohladil a spatřil uvnitř obličej Draga. V pokroucených obrazech koule se Ibrahim vyznal dobře a hned poznal, že Drago nevolá jeho, ale že je plně zaujatý rozhovorem s někým druhým. Ibrahim se vítězně usmál. Ohnivý skřítek se tedy dostal až k Dragovi a Ibrahim se teď dozví, o čem a s kým se ten holobrádek Drago domlouvá. Zatím se mu zdálo, že Drago nic nezpozoroval a Ibrahim se postavil až ke kouli, aby viděl co nejlépe.

»Myslím, že teď musíme pomoci Petrovi,« hovořil Drago. »Já si ho k sobě vzít nemohu, na mě teď budou všichni koukat zle

i tak, ale myslím si, že ty bys mu mohla pomáhat, jistě ti ho je líto. Mohla bys ho třeba půjčovat ostatním, je to koneckonců medvěd mnohem chytřejší než jsou obvyklé dětské zvířecí hračky s polorozumem, batolatům bys udělala velkou radost. Můžete si ho brát do hradu, to snad nezakazuje žádný Zákon, ostatně – kdo už neměl v hradě aspoň čarodějnou kočku či sýčka s polorozumem?»

Tak tohle teď leží Dragovi v hlavě, šklebil se Ibrahim útrpně. Budiž, postarat se o kamaráda v neštěstí není zrovna špatná vlastnost. Mágové musí držet pospolu.

»Poslyš,« pokračoval Drago najednou úplně jiným tónem. »Prosím tě, podívej se, co máš právě pod stolem?« zeptal se nečekaně.

Vzápětí nato z křišťálové koule vylétl do Ibrahimových očí bodavý oheň, zavrtal se mu svou zářící silou do obličeje – a ochromený čaroděj se pomalu svezl na podlahu vedle stolečku s pohaslou koulí.

Spiklenci

Na lesní mýtinu dopadly první teplé paprsky dopoledního slunce. Skupinka divokých prasat se prodrala mladým roštím a utábořila se na prostranství. Sluneční paprsky příjemně hřály a to bylo divočákům po zimomřivé noci právě vhod.

Ale idylka dlouho netrvala.

Náhle jeden kanec zlostně zachrochtal a dal se na úprk. Za ním se hnaly pryč z mýtiny všechny ostatní kusy, houští nehouští, jako by za nimi hořelo.

Uprostřed mýtiny ale skutečně šlehalý plameny...

Z těch plamenů se pojednou vynořily děsivé obludy, jaké v tomto kraji žádný divočák neviděl.

Dva černí netvoři přivlekli medvěda. Mrštili jím o zem a pak se propadli zpátky do plamenů.

Petr ze Šumavy zůstal v lese sám.

Nejprve ležel několik hodin bez pohnutí na zemi. Pak ho přece jen hlad donutil vstát a jít si sehnat něco k snědku.

Těch několik hodin bylo strašných. Stále mu před očima stál obraz vražděné Jitky. Ale vždyť bylo všechno v pořádku, s Dragem to dobře promýšleli, žádné Zákony nebyly porušeny. Nepočítali pouze s tím, že Ibrahim překročí vlastní Zákony kdykoliv se mu zachce. A on Jitku zabil dříve, než se sešel soud, aby nemohlo dojít k Petrově osvobození a k potvrzení jeho činu. Vždyť Jitka přece vůbec nevěděla kdo Petr opravdu je. Jenom... jenom Formu jí udělal navíc proti tomu co spolu domluvili, ale o té nevěděl nikdo, jinak by s tím Ibrahim určitě vyrukoval u soudu. Ale i to bylo zbytečné, jeho hrad shořel i s Formou a Jitku už nic na světě nemůže oživit.

Dali se zřejmě špatnou cestou. Drago to myslel dobře. Chtěl odstranit to věkovité pohrdání lidmi, vždyť čarodějové nejsou konec konců nic jiného než lidé. A přesto, jakmile se mezi Mágy řekne »člověk«, většina čarodějů jen mávne rukou. Člověk? Maličkost, která nestojí za řeč. Deset lidí? To je toho! Tisíc lidí? Vždyť to jsou »jenom lidé«.

Třetina čarodějů by klidně zničila kterékoliv město na světě, stačilo by jim k tomu pouhé slovo nebo jediný pohyb rukou. Makoji z Nagasaki mohl nedávno pouhým přáním zabránit atomovému peklu, které zničilo statisíce jeho poddaných, ale jemu se zasahovat nechtělo. Ostatně – proč by on zasahoval, když si to peklo lidé připravili sami?

Jak Mágové váhali, nežli schválili Zákon o zbytečném zabíjení. Ale ačkoli zákon platí už skoro dvě stě let, stále zemře vinou čarodějů ročně několik tisíc lidí...

Pochopitelně, nikdy to není provedeno tak, aby si lidé všimli něčeho neobvyklého. Doby, kdy si každý čaroděj směl s lidmi dělat cokoli, jsou naštěstí dávno pryč. Mučení a vraždění lidí se smí provádět veřejně jen tehdy, když sami lidé pro to vytvoří příslušné podmínky, nejlépe v některé z častých válek. Ale vyvolat mezi lidmi válku není přece tak těžké. Pro čaroděje není nijak obtížné vyčarovat si peníze, podplatit vlivné politiky, nebo dokonce odstranit ty, kteří stojí v cestě a nahradit je kopiemi s polorozumem, které pak vládnou podle požadavků jejich tvůrce. Mág se může pohybovat nerušeně mezi lidmi, nosí uniformu nahánějící strach a přímo před očima lidí provádí svoje sadistické choutky.

Ale i tam, kde lidé spolu žijí v míru, může si kdekterý z Mágů přijít na své, co se týče mučení a vraždění lidí.

Tisíce lidí se ročně zabije při různých nehodách. Kolik nehod navíc se v tom množství ztratí, zvláště jsou-li uměle vyvolány kouzelnými prostředky? Nikdo nemůže vědět, že mrtvá těla nalezená v troskách, jsou jen dokonalé kopie lidí a že skuteční lidé mnohdy ještě žijí, ale jejich smrt bude mnohem zdlouhavější, hrůznější a bolestivější, protože rozmar Mága vyžaduje hrůzu a bolest co nejdelší.

Svémi *katastrofami* nejvíce proslul Aigios z Bermud, na jehož území se beze stop ztratilo tolik lidí se svými loděmi a letadly, že si toho lidé přece jenom povšimli a začali se *Bermudskému trojúhelníku* vyhýbat. Když ale Kaas z Haagu na jednom sabbathu připomenul, že je těch *nešťastných náhod* trochu mnoho, Mágové se mu vysmáli. Aigios lehce dokázal, že se nad jeho územím

setkávají vzdušné i mořské proudy tak, že se zde snadno tvoří bouře a tím jsou všechny jeho katastrofy vysvětlitelné přirozenou cestou. Zákon o zbytečném zabíjení přece nic neříká o jednotlivcích, ale až o větším počtu lidí najednou.

»To je všechno nesmysl,« říkal vždycky Drago. »Čím se vlastně liší Mágové od lidí? Kouzlům se může naučit každý, právě tak se jim musí učit děti Mágů. Opatření pro Reverz se dá udělat pro kočku či pro psa, natož pro člověka. Ostatně, kolik čarodějů stále chová svoje kočky, vlky, draky – a jsou to jenom zvířata s polorozumem. Zvířatům však nikdo neupírá nesmrtnost.«

Petr tedy přišel s návrhem na »*přijetí do rodiny*«.

Zprvu by nemělo jít o nic mimořádného. Nikde v Zákonech není námitek proti tomu, aby se čaroděj pohyboval volně mezi lidmi. Na svém území si může každý Mág dělat, cokoliv se mu zachce, kromě prozrazení tajemství Magie lidem. Pak by ovšem nic nestálo v cestě tomu uzavřít i manželství mezi čarodějem a obyčejným člověkem, i když k něčemu takovému nedošlo už po celá dlouhá tisíciletí. Nemohlo by se to ovšem konat v Pekle podle zvyků Magie, ale pouze podle zvyklostí lidí.

Byl by pro Mágy přijatelný požadavek přijmout výjimečně jednoho z lidí mezi Mágy? Jistě by se všichni ošívali, ale jakési právo by tomuto požadavku možná přiznali.

Vždyť všichni lidé nejsou tak špatní, jak se stále mezi čaroději traduje. Pravda, jsou dosud mezi lidmi i hromadní vrazi, fašisté a mafiáni. Nemusí to být jen Mágové, kdo mezi lidmi vyvolá válku nebo krvavý převrat. Největší masakry si lidé vždycky způsobili sami, to je pravda. Ale což není mezi lidmi víc takových, kteří jsou i lepší než Mágové?

Petr se nakonec rozhodl. Neměl k tomu daleko. Čas od času se jako jeden z mála Mágů pohyboval mezi lidmi, necítil se na světě cizí a už vůbec mu nebylo proti mysli nalézt si mezi lidmi děvče, se kterým by mohl žít. Tím spíš, že volné čarodějky bylo možné v této době spočítat na prstech jedné ruky. Zákon dovoluje čarodějkám jen jedno děcko za pět set let – a všechny už měly v této době potomka. Čarodějek bylo mezi Mágy vždycky málo. Mágové počítali výhodnější žít jako muži – čarodějové mívali

často méně starostí. Proto se mezi Mágy nacházela jedna žena na dvacet mužů.

Když se svěřil Dragovi, Drago se zarazil a zvažněl.

»Líbí se mi, že to bereš tak doopravdy,« řekl čaroděj po chvíli přemýšlení. »Ale snad by bylo lépe počkat dvacet až třicet let, než na to připravíme mínění ostatních Mágů.«

»Tolik času nemám, Drago,« pokrčil Petr rameny.

»Ztráta dvaceti let přece nic neznamená!« přesvědčoval Petra Drago.

»Pro mě dvacet let nic není – ale pro ni...«

»Poslyš, ty sis už vybral?« dovtípil se Drago.

»Vybral,« přiznal se Petr.

»Tak se na to podíváme raději hned,« rozhodl Drago.

Dlouho pak spolu probírali Zákony Magie, jen aby něco nepřehlédli, co by mohlo znamenat tragedii. Zákony probrali, ale na jeden přece zapomněli. Nebyl nikde zapsán, ale věděli o něm všichni. Že totiž Ibrahim ani vlastní Zákony neuznává, pokud se mu to nehodí.

A Ibrahim stále ještě nezapomněl lidem to, že mu kdysi dávno zahubili jeho ženu a pak i děti.

Ale což teď může Ibrahim doufat, že Petr zapomene na svou Jitku? Vždyť to je přesně stejný případ! Tentokrát je vrahem Ibrahim. Může Petr trvat na tom, aby se s vrahem jeho ženy naložilo stejně, jako se naložilo s vrahy Inn?

Petr má přece také právo na pomstu. Jako Ibrahim.

Ale – jak to provést?

Petrův hrad shořel a holýma rukama... ba co hůř, těmito tlapami se přece nedá nic dělat. Dábové jsou příliš silní, i kdyby měl Petr svou lidskou podobu a dál by vládl kouzlům svého hradu, proti Ibrahimovi by se stejně postavit nemohl. Ibrahim má ke své ochraně stále několik pluků d'áblů, kteří nepatří ani k Elitě, ani k Pekelným. I kdyby čirou náhodou zvítězil nad těmito d'ábly, Ibrahim by jistě povolal na pomoc Elitu a třeba i Pekelné a byl by konec.

Ale něco udělat bude muset, cítil Petr. Jakmile bude opět čarodějem, jakmile bude mít opět svůj hrad, dá se ihned do plánů na zničení Ibrahima.

Ale nejprv bude muset nějak přežít dvacet let v medvědí podobě, to také nebude lehké. Ještě, že tu je Petrovi každý kout známý, je to přece bývalé Petrovo území. Někde by se tu měli skrývat Petrovi vlci, zvířata s polorozumem. Petr jim zařídil v neveliké jeskyni zásobárnu. Petrova moc nad nimi sice pominula, ale vlčí zásobárna měla vlastní kouzla, která mohl přechkat i Petrův pád. S vlky by se mohl také domluvit, znali jistě tajné znamení, kterým se prokazoval, když chodil mezi lidmi. Jestliže je ovládne, bude život v lese těžký jen z poloviny. I když je otázka, zda ho poslechnou. Jako medvěd nebude všemocný, aby jim zatrlh případné chutě na vzpouru.

Ale ať je to jak chce, přežít bude muset. A proto si musí najít něco k snědku, než hladem zeslábne. Kdybych si jen pamatoval, čím vlastně se medvědi živí, povzdychl si.

Medvěd Petr vstal a pomalu odešel do lesa. Nejprve vzpřímeně, ale pak se pomalu spustil na všechny čtyři, bylo to tak o trochu pohodlnější.

Teprve po dlouhé chvíli se Ibrahim opět pohnul.

Cítil se nesmírně slabý a jak tak poslepu hmatal kolem sebe, zjistil s údivem, že leží na zemi. Chtěl otevřít oči, ale celým obličejem mu prolétla bodavá bolest a oči se mu otevřít nepodařilo.

Konečně si uvědomil, co se stalo.

Drago na něho, na Ibrahima, poslal xi-ít, ochromující záření, které je možno poslat křišťálovou koulí.

Ibrahim byl pořád malátný, ale jak mohl nejrychleji se nadzdvihl a poslepu se svalil do plamenů krbu.

Plameny vysoko vyšlehly a pohltily tělo Mága. Uplynul však jen okamžik a plameny pohasly. Ibrahim povstal z ohně a s úlevou otevřel oči.

Byl opět zdrav, ale roztrásl ho vztek jak se patří. To co si dovolilo teď to štěně Drago, to už je přespříliš! Ano Drago Ibrahima napadl, o tom nebylo pochyb. Záření vytrysklo na dvou místech, ale jistě nebylo určeno Dragovu kumpánovi. Toho přece stačil Drago varovat, aby se odklidil ze zářícího kuželu. Dragův kumpán se shýbl a byl pod stolem chráněn, ten xi-ít byl tedy určen pro Ibrahima. To je přece jasný útok na čaroděje, u všech d'áblů! Za to je přece trest!

Ale najednou se Ibrahim zarazil. Moment! Ten Drago to má dobře promyšlené. On přece s Ibrahimem vůbec nemluvil. To by musel Ibrahim přiznat protizákonné špehování, jenže potom by byl Dragův útok naprosto legální! Ten zmetek je chytřejší než se zdá – a odvahu má také. Budu si na něho dávat pozor!

Ibrahim aspoň opět pohladil kouli, ale vzápětí ze sebe vychrlil několik šťavnatých, tisíciletých kleteb.

Ohnivý skřítek, kterého nasadila Marika k Dragovu hradu pro Ibrahima, se neozval. To znamenalo, že už není, že ho Drago spálil. Tak i na tohle přišel, aby ho...

Čaroděj zlostí přímo vzkypěl, ale dokázal se ovládnout. Věděl, že proti Dragovi nemůže poslat ani Elitu, ani Pekelné pluky, těžko by pro to našel nějaké ospravedlnění. To by se Mágům určitě nelíbilo. Vždyť Drago zatím neudělal nic víc, než že se na sabbathu trochu vzepřel vůli Ibrahima, a ještě byl v právu. Úder xi-ítem mohl Drago popřít, anebo dokázat, že jej poslal během špehování. Jenomže to potom není útok na konkrétní osobu, ale na *neznámého pachatele*, doslova podle Zákonů. Zkrátka – Drago na sabbathu sice prohrál, ale teď to Ibrahimovi odvedl i s úroky.

Ibrahim skřípal zuby, ale okamžitou pomstu musel zatím odložit. Důvod, důvod tady chyběl. Drago si ty drzosti jistě časem vypije, ale musí přijít jeho čas. Však už se nějaká ta záminka najde, žádný z Mágů nemá úplně čisté svědomí. Jak to říká Kologíno z Palerma, obratný boss Mafie? Pomsta nejvíce chutná, teprve když je studená. Má pravdu!

Při těchto myšlenkách se v kouli lehce zablesklo a když Ibrahim dovolil, objevil se obličej Mága. Při jeho spatření ztuhl, protože právě toho byl čekal ze všech nejméně. Byl to – Drago z Bosny.

»Salve, Ibrahim!« řekl, jakoby se nic nestalo. Chvíli čekal, ale když se Ibrahim neměl k odpovědi, pokračoval.

»Tak jsi přece jednou prosadil svou, Ibrahim,« mračil se. »Myslím si, že jsi to trochu přehnal, ale já také, takže přijmi mou omluvu.«

Ibrahim byl tak vyveden z míry, že jen něco zabručel.

»Vracím se k tomu nerad, ale musím,« pokračoval Drago. »Za půl roku bude pravidelný výroční sabbath, jak jistě víš. Přednesu na něm návrh nového zákona. Námětem zde bude příběh Marettovy ženy Aneil, která se též stala čarodějkou navzdory lidskému původu. Zákon by měl umožnit, aby ten z Mágů, který bude žít mezi lidmi po celý lidský věk, mohl svého lidského druha nebo družku vzít mezi čaroděje a dát mu nesmrtelnost.«

Drago se odmlčel a pátravě se zadíval do Ibrahimovy překvapené tváře. Ibrahim se dlouho ani nepohnul.

»Myslím si, že takový zákon bude potřebný,« pokračoval Drago. »Magie lidi příliš předběhla, nemusí se lidí bát. To, co se stalo s Petrem, bylo podle mého názoru zcela zbytečné. Zamysli se nad tím, Ibrahim. Založil jsi Magii v pradávných krutých dobách, kdy lidé rozhodně nesměli dostat do rukou kouzla. Ani dnes nejsou ještě lidé zralí k tomu, abychom jim dali všechno, ale pohlížet na ně jen jako na méněcenné tvory také není rozumné.«

»Cože to vlastně ode mě chceš?« vzpamatoval se konečně Ibrahim a vyjel si na Draga.

»Říkám ti to proto, že bys mohl o tomto návrhu uvažovat a po případě jej podpořit svou autoritou. Říkám ti to, abys byl první, kdo o mém úmyslu bude vědět. Postavíš-li se proti mému návrhu, můžeš všechno jen pozdržet, protože já nakonec tu potřebnou většinu Mágů přemluvím. Přemýšlej o tom – a buď zdrav dalších deset tisíc let!«

Drago skončil a dříve než mohl dostat odpověď, zmizel a křišťálová koule pohasla.

Ibrahim ještě chvíli stál jako opařený. Pak nabral dech a začal klít. Klít uměl dokonale, ovládal kletby snad všech pouštních kmenů, jaké se na Sahaře vyskytovaly v posledních deseti tisíci letech. Tohle už přesáhlo všechno! Cožpak mu opravdu bude radit

nějaký holobrádek, nějaké vyžle, jemu, Mágovi tisíce let starému, nejstaršímu ze všech? Jak dlouho je čarodějem tenhle Drago z Bosny? Sotva stovku let? Co to je? Směšné! Nestoudné! Trestuhodné!

A k tomu tohle všechno vykládá Ibrahimovi, na kterého téhož dne svolával soud Magie a kterého právě před okamžikem popálil zábleskem xi-ítu! Ale to tak nezůstane! Něco se musí stát – a stane se. Pořád jsem pánem Magie já, Ibrahim Satan, ačkoliv jsou už po několik století všechny důležité otázky projednávány na sabbathu všemi Mágy společně. Ukáže se, kdo bude navrhovat Zákony – a také se ukáže, nakolik budou tyto Zákony příznivé těm bezcenným pozemským červům.

Že přemluví většinu Mágů? K smíchu! Ale i kdyby se mu to podařilo, Ibrahim má ve své moci d'áblý. Kdyby to nešlo po dobrém, půjde to po zlém.

Ibrahim si sedl do křesla. Musel si spravit náladu, měl na to osvědčený postup. Chvilí mumlal do křišťálové koule, až se v ní objevil obraz pouště.

Skály a písečné duny ubíhaly rychle stranou, až konečně se obraz zastavil na dvou lehkých automobilech.

Ibrahim se zlověstně ušklíbl, cosi zadrmolil – a obraz pouště se zamžil zvířeným pískem. Ostrý vítr se opřel do obou terénních vozidel, miliony bodavých zrníček zachrastily do kabin a do kapoty motoru. Vítr sílil a unášel s sebou víc a víc jemného písku.

Konečně motor předního z vozidel škytl a zastavil se. Druhé auto zastavilo kvůli prvnímu, ale vzápětí i jeho motor umkl. Jemná zrnka písku pronikla filtry a uzávěry a ucpala trysky karburátorů. Oba řidiči vystoupili z vozů a snažili se závadu rychle najít a odstranit, ale brzy poznali, že by v písečné bouři situaci leda zhoršili. Nezbývalo jim nic než počkat, až vítr utichne. Vrátili se tedy do kabin svých vozů a rozhodli se počkat, až nečekaná bouře utichne.

Na to právě Ibrahim čekal.

Jen se zlověstně uškleboval, víchra na jeho příkaz stále sílil, nebylo vidět ani na pár metrů. Písek se rychle usadil pod koly

automobilů, závěje dosahovaly až ke dvířkům. Ještě chvíli – a nikdo zevnitř už dveře neotevře!

Ti uvnitř měli vysílačky, ale písečná bouře vysála také rádiové vlny, sotva se domluvili z jednoho auta do druhého. V prvním vozidle byli kromě řidiče dva další muži, v druhém tři mladé dívky. Dohadovali se bezradně, co dělat. Zdánlivé bezpečí aut se jim nechtělo opustit – venku by jistě rychle zahynuli. Netušili, že to není obyčejná písečná bouře. Mohli ještě opustit past – ale vydat se v tomto počasí ven by bylo totéž, jako zůstat ve vozidlech.

Ibrahim sem s radostí přiháněl velikou písečnou dunu. Pod nárazy větru se přesýpala blíž a blíž k oběma vozidlům. Lidé v autech ještě neviděli hrozící nebezpečí, ale zabránit mu stejně nemohli.

Čelo písečné duny konečně dorazilo k automobilům. Písek se opřel o dveře a valil se výš a výš. Ještě by mohli utéci okny, ale i tato naděje se zmenšovala každým okamžikem. Vrch duny se brzy přelil přes střechy, zasypal i okna na závětrné straně. Vrstva písku stále stoupala. Metr nad střechami aut, pak dva metry. Jemný písek pomalu prionikal do kabin a bylo tu stále méně místa.

Ibrahim si prohlížel obličej lidí uzavřených v autech. Koule mu vyvolala obraz uvnitř. Dívky se choulily vzadu, dvě plakaly, zatímco muži se rychle dohadovali. Ibrahim se zplna hrdla rozesmál, když lidé konečně pochopili, že jsou pískem zcela zasypáni. Viděl, jak se při světle palubního osvětlení dohadují, jak zkoušejí otevřít okénka, zablokovaná jemným pískem. Pozdě, červíčkové, chechtal se čaroděj, nad vámi je pět metrů písku – tím se nikdy neprohrabete! Teď budete pár hodin zkoušet nemožné, pak teprve pochopíte, že z toho hrobu neuniknete! To bude teprve pravá zábava! Kdyby to tak viděl skrček Drago, ten by měl radost!

Po neúspěchu v Pekle se Drago vrátil do svého hradu ve skleslé náladě. Chvíli přecházel po veliké síni svého hradu a přemýšlel, co dělat dál.

Petra nezachránil, ale Petr těch dvacet let jistě někde přečká. Huře to dopadlo s Jitkou. Drago se zachvěl, když si vzpomněl na milou tvář té dívky. Té je opravdu věčná škoda, byla nejen krásná, ale také jemná a hodná. A ti dva, Alvaréz s Ibrahimem, ji zabili a spálili. Krutou smrt jí připravili – brr! Drago si znovu promítl v hlavě chvíli, kdy mu Jitka podávala ruku a kdy ho jednou symbolicky políbila.

Tak tohle děvče už nikdo neoživí.

Proč vlastně před tou nešťastnou svatbou s Petrem tak pečlivě prohlíželi Zákony Magie, aby se v nich nedalo najít něco proti tomuto obřadu? Podle prastarých dohod patřila Jitka Petrovi, protože se na jeho území narodila a žila, ale Petr v ní jistě neviděl jenom svou poddanou, s níž si může dělat v podstatě cokoliv. Jediné co Zákony nutně vyžadovaly, byla smrt člověka, který objevil existenci Magie. Proto Petr vystupoval jako docela obyčejný pozemšťan a nikdy své Jitce neřekl, že je vlastně čarodějem.

Ale k čemu ta opatrnost, když si pak Ibrahim dělal, co chtěl on sám? Jitka o ničem nevěděla, Zákon její smrt vůbec nevyžadoval, proč ji tedy zahubili? Z pouhé zášti k lidem?

Nakonec se Drago vzchopil. Usedl ke stolu a zavolal si Itu z Prahy. Potřeboval se někomu svěřit a vybral si k tomu právě tuto dívku. Ita byla ještě příliš mladá, než aby byla plnoprávnou čarodějkou, říkalo se jí *batole*, ale rozumu měla dost, takže byla pozvána i na Petrovu tajnou svatbu. Proto se jí ta událost dotýkala – a kromě toho její území s územím Petra sousedilo a mohla by tu a tam Petrovi pomoci. Na pomoc Wilhelma z Dortmundu, Kurta z Mnichova nebo Mariky z Alp se Petr rozhodně spoléhat nemohl.

Drago musel nejprve Itě vysvětlit, co se vlastně stalo. Dívka se ovšem rozplakala, když slyšela o nočním obléhání Petrova hradu a tragickém konci jeho Jitky. Drago se příliš nedivil, i on byl zdrcen.

Ita hned navrhla vzpouru proti Ibrahimovi, ale Drago ji uklidnil.

»Poslyš, Ito, to už nemá smysl,« řekl unaveně. »Raději zkusíme prosadit ten Petrův zákon, víš který. Kdybychom na tento Zákon

počkali, dopadlo by to jinak. Ale ať se stalo co se stalo, vzbouřou bychom to zkazili ještě víc. Smrt Jitky už stejně nenapravíme.«

»To už vážně není naděje?« ptala se Ita s hrůzou.

»Vážně není,« zavrtěl hlavou Drago. »Té už nepomůže nic na světě. Je jí škoda, ale tady jsme i my úplně bezmocní.«

»To je strašné! Co budeme dělat?« zachvěla se dívka.

»Myslím, že teď musíme pomoci Petrovi,« připomenul jí Drago. »Já si ho k sobě vzít nemohu, na mě teď budou všichni koukat zle i tak, ale myslím si, že ty bys mu mohla pomáhat, jistě ti ho je líto.«

Ita si rychle otřela slzy a horlivě přikývla.

»Mohla bys ho třeba půjčovat ostatním, je to koneckonců medvěd mnohem chytřejší než jsou obvyklé dětské zvířecí hračky s polorozumem, batolatům bys udělala velkou radost,« uvažoval Drago nahlas.

Je to sice kruté, uvažovat o Petrovi jako o hračce pro batolata, pomyslel si čaroděj, ale i on byl jistě radši mezi čarodějnými dětmi než mezi Mágy.

Ve službách některého batolete by mu bylo lépe i z toho důvodu, že by nemusel žít jen ve shánění něčeho k snědku.

»Můžete si ho brát do hradu,« pokračoval Drago dále. »To nezakazuje žádný Zákon, ostatně – kdo už neměl v hradě aspoň čarodějnou kočku či sýčka s polorozumem?«

Najednou se Drago zarazil. U okrajů živého obrazu Vidia kde obraz přecházel do červené hraniční čáry slabě mihotaly jiskřičky. Aha, někdo špehuje! Ještě že zatím neřekl nic tak zlého. Na druhé straně je pravda, že špehování tohoto druhu mezi dobré mravy Magie rozhodně nepatří ba co víc, Zákony je výslovně zakazují. Ten někdo, kdo je porušuje, by měl dostat alespoň výstrahu.

»Poslyš,« změnil Drago hlas. Překvapená Ita zpozorněla. »Prosím tě, podívej se, co máš právě pod stolem?« zeptal se jí náhle.

Překvapená dívenka se bez rozmýšlení sehnula, aby se podívala pod stůl – a v té chvíli Drago odpálil xi-ít.

Viděl, jak plameny neškodně prolétly nad zády dívenky, ale pokud poslouchal ještě někdo jiný, těžko na sebe vztáhl Dragovo

varování. Jestli se též neodvrátil, obdržel pořádnou porci ničivého záření přímo do obličeje. Dobře mu tak!

»Co má být?« narovнала se Ita. »Pod stolem nic není!«

»Jen jsem potřeboval, aby ses sehnula,« vysvětloval jí rychle Drago. »Zdalo se mi, že nás někdo poslouchal a zkusil jsem použít xi-ít. Prosím tě, Ito, uхни na stranu a chvílku počkej, ať... aha...«

Ita se rychle odvrátila. Drago soustředoval svá kouzla.

»Co to bylo?« otázala se dívka po chvílce.

»Počkej,« odkázal jí Drago trochu nevrle a pokračoval v zaříkávání. V obraze se ještě zajiskřilo, pak šlehl blesk a obraz se opět uklidnil.

»Je to v pořádku, Ito, můžeme si povídat dál,« oddychl si. »Byl to ohnivý skřítek. Takové fígle na nás neplatí.«

»Co jsi udělal?« zajímala se Ita a vrátila se, aby na něho viděla.

»Spálil jsem ho, co jiného?« pokrčil Drago rameny. Pak se odmlčel a pozorně sledoval okraj živého obrazu, zdali se opět neobjevují podezřelé jiskřičky. Jiskřičky nikde nebyly, přesto Drago ztišil hlas.

»To jsou nová kouzla, Ito, nikomu to neříkej. Dostaneš je ode mě také – už brzy. A vymyslíme další – jestli se nám to povede, bude to něco úžasného. Zvláště Ingrid má štěstí na dobré nápady, ale nechceme naše kouzla dávat všem Mágům – a zvláště ne Ibrahimovi. Ten by je jistě použil k něčemu, s čím bychom nesouhlasili. Naše nová kouzla dostane jen málo čarodějů – ale ty jsi hodné děvče, tobě je taky svěříme. Jen zůstaň taková, jaká jsi odsud – a jestli chceš ukázat dobrou vůli, postarej se o Petra.«

»Ale to víš, že se postarám,« slíbila Ita rychle. »Je mi ho opravdu líto. A nejvíc jeho Jitky.«

»Já vím,« povzdychl si Drago. »S tebou mu bude nejlépe, já bych na něho neměl dost času. Beztak mi nemůže pomáhat s kouzly – a ani na to nebude mít chuť. Já mám teď práce nad hlavu, nestačím sledovat všechno. Tak mu pomoz ty, ale nic jiného nedělej. A také se poohlédni po ostatních batolatech, co máš na starosti, ať něco neprovedou. Zejména dej pozor na Anitku, tou šijí čerti. A zatím – salut!«

»Salut, Drago – a spolehni se!« přikývla Ita a zmizela.

Drago chvíli přecházel po své síni. Rozhovor s Itou mu přece vrátil část dobré nálady. Tím, že musel Itě vysvětlit celou situaci, sám si ji rovněž připomněl. Ted' přemýšlel, jak dál. Navzdory neštěstí Petra chtěl pokračovat v tom, co spolu připravovali – a možná právě proto.

S Petrovým návrhem nového zákona se seznámilo jen málo čarodějů. Byli to jen ti, kdo spolu s Kaasem z Haagu, Ingrid z Göteborgu a dalšími vymýšleli potají nová kouzla. Ti všichni s Petrovým zákonem souhlasili, ale právě Kaas, ze všech nejstarší, kýval povážlivě hlavou.

»S tímhle chceš přijít mezi Mágy, Petře?« vrtěl hlavou, když mu Petr svůj návrh sděloval.

»Snad si nemyslíš, že ti všichni hned padnou do náruče? Petře i ty, Drago, nemyslete si, že Mágové hned poběží, aby se s lidmi rozdělili o všechno,« pokračoval dále.

»Magie má prostředků dost. Žijeme v blahobytu, o jakém se lidem ani nesnilo. I kdybychom dali lidem jen část našeho bohatství, dařilo by se lidem mnohem lépe. Magie by takový dar přitom ani nepocítila.«

»Uvědomte si hoši,« pokračoval Kaas neúprosně, »Mágové sedí na svých pokladech už stovky a tisíce let a za tu dobu nedarovali lidem ani špendlík, ačkoliv mohli rozdávat plnými hrstmi. Naopak, občas si libují lidi okrást o to málo, co si udělali. Někteří občas bez důvodu lidi zabíjejí, jen aby se pobavili. Myslíte, že by tito Mágové svolili, aby lidé, byť jen někteří, dostali kouzelnou moc? Kdepak, hoši! Mágové moc dobře vědí, že nesmí dát lidem ani ten jeden špendlík, pokud si chtějí své nadřazené postavení zachovat. Uvidíte, že vás většina Mágů na sabbathu ukřičí, až přijdete s tím zákonem.«

Tohle říkal Kaas, o jehož zkušenostech se pochybovat nedalo. Jistěže měl v mnohém pravdu. Pomyšlení, že by takový Aigios z Bermud obrátil a místo bouří a hurikánů připravoval lidem stále krásné počasí, bylo opravdu absurdní.

Ale vždyť i Kaas, jak sám nerad přiznal, kdysi mučil a zabíjel lidi. Tenkrát byl ovšem středověk, od té doby Kaas své názory

změnil. Časem pochopil, že všichni lidé nejsou stejní a někteří mohou být Mágům vzorem. Což ostatní Mágové také nemohli pochopit, že věkovité pohrdání lidmi a nenávisť k nim je již přežitek?

Petr nakonec nevydržel a předběhl svůj zákon. Ukázalo se, že to byla chyba, i když Petrův zákon byl jistě správný.

Drago se nakonec rozhodl, že s návrhem nového zákona vystoupí sám namísto Petra. A nejlépe hned, dokud je zájem o Petrův případ v živé paměti všech. Na sabbathu se ukázalo, že alespoň pětina Mágů s Petrem sympatizuje. Bylo by dobré tyto Mágy přesvědčit, dokud jejich zájem neopadne.

Ale ze všech nejdříve se rozhodl Drago předložit nový návrh Ibrahimovi.

Ne proto, aby ho snad popudil. Ale Ibrahim by se stejně dozvěděl o Dragově tažení a kdyby nebyl prvním, kdo o tomto návrhu ví, jeho zuřivost by neznala mezí. Možná by ani tento návrh nepustil k jednání na sabbathu. Ostatně ani teď nebylo jisté, zda se o návrhu bude jednat. Že by Ibrahim s Petrovým zákonem souhlasil, to bylo už předem vyloučeno.

Pohled na nasupeného Ibrahima Draga poněkud vyvedl z míry. Tak rozzlobený nebyl Ibrahim ani v Pekle a navíc si Drago povšiml, že Ibrahim vypadá nějak mladě. Což mezi Mágy nebyla pochvala, ale znamení, že si čaroděj musel přičarovat mladší tělo a že se mu tedy něco stalo. Vždyť právě věkovitý zjev, který se dal jen těžko přičarovat, byl pýchou mnohých Mágů. Že by... Draga skoro zamrazilo, nebyl to sám Ibrahim, koho popálil Dragův plamen xi-ítu při špehování?

Drago raději skončil a zrušil obraz. Potom se pohodlně rozložil v křesle, přivolał si přesné vzpomínky na hlasování a na list papíru si začal psát všechny čaroděje, kteří byli proti Ibrahimovi.

Bylo by dobré, kdyby se mezi nimi našlo aspoň několik spravedlivých, kteří by se mohli připojit ke skupince, která se rozhodla vzepřít se a postavit se proti ostatním Mágům, proti tisíciletému směru, jímž se dosud ubírala Magie...

»Salve, Ibrahim!« ozvalo se, jakmile Ibrahim pohladil křišťálovou kouli.

V kouli se objevila tvář Ibrahimova nadšeného stoupence Miguela z Gibraltaru. Miguel byl jeden z nejstarších Mágů a vedle Ibrahima nejlepší přítel Alváreze. Miguel a Álvarez prosluli mezi Mágy tím, že v pradávném středověku lidských dějin v dobách největších honů na čaroděje zastávali vysoká místa v řadách španělské Inkvizice a byli nejhorlivějšími »*potlačovateli d'ábla*«. Rozumí se samo sebou, že nikdo z nich nikdy nevydal lidské zlobě žádného z Mágů, ale počet jejich lidských obětí přesáhl několik tisíc.

»Salve, Migueli,« pozdravil Ibrahim vlídně.

»Už to víš, že Drago připravuje proti tobě rebelii?« otázal se Miguel vážně.

»Vím, proč bych nevěděl?« mávl rukou Ibrahim. »Myslíš jeho návrh zákona, nebo je to horší?«

»Myslím ten zákon, což to nestačí?« podivil se Miguel. »Cožpak to můžeš nechat jen tak? Vždyť je to zvrhlost!«

»I nenechám, neboj se,« usmál se Ibrahim. »Dokud nedělá nic více, než že přemlouvá ostatní, nemá naději na úspěch. Kdo z Mágů může naletět na takové bláznovství?«

»Ale víš, že byli i za Angwertem?«

»Vím,« ušklíbl se Ibrahim. »Nejdřív Drago, potom Kaas z Haagu a nakonec ta mladá Švédka, ta... Ingrid z Göteborgu. Na tu si prý máme dát pozor, říkal Angwert, umí věci, které i Angwerta překvapily.«

»A co Angwert?« strchoval se Miguel.

»Nestarej se,« odtušil Ibrahim. »Angwert se k nim přece nepřidá. Vždyť ho znáš dlouho, u sta hromů. Angwert se dobře pamatuje na masakr v Benátkách, zabili mu tam nadějného syna a jeho samotného lidé už dvakrát usmrtili, jednou dokonce na mučidlech – ten se k lidumilům nesníží. Angwert, kterého jednou d'ábel vynesl popáleného na poslední chvíli z plamenů hořící hranice, ten že by se postavil proti Peklu? Nesmysl.«

»Byli za ním,« připomněl Miguel.

»Vím, proč za ním šli,« řekl Ibrahim. »Oni přemlouvají všechny, kdo na soudu s Petrem hlasovali proti mně. Angwert, jak si asi vzpomeneš, proti mně hlasoval. To ale neznamená, že by byl pro ty blázniviny, on jen naznačoval, že Zákony se mají respektovat i když jsou pro nás nevýhodné, však asi víš jaký je to idealista. Tobě mohu přiznat, Angwert měl pravdu. Trochu jsem to s Petrem přehnal. Petr byl v právu – nemrač se, je to tak. Se svou poddanou si směl dělat co chtěl, mohl ji zrovna tak zabít, jako se s ní oženit. Že si vybral něco jiného než bychom zvolili my dva, bylo sice nemravné, ale ne protizákonné.«

»Přesto – Angwert se mi nelíbí.«

»Neboj se, Angwertův nesouhlas se mnou tím končí. Pokud si chce některý z Mágů zahrávat s lidmi, ať si zahrává, jen ať přitom nepřekračuje Zákony, takový je jeho názor. Víc ale žádní lidumilové nesvedou. Nanejvýš se dožijí toho, jak jim jejich lidské hračky zestárnou a zemřou před očima, protože k jejich záchraně nesmějí nic podniknout.«

»Proto připravují ten nový zákon,« připomněl Miguel.

»Jenže s tím neprorazí žádnou díru do světa,« ušklíbl se Ibrahim. »Ten návrh nedostane ani třetinu hlasů – a to mi stačí. Nic víc navrhovat nemohou, nemají na to vliv. Ostatně se o to ani nesnaží, jako by si mysleli, že změnou jednoho Zákona změní celou Magii.«

»To je právě to, co mě znepokojuje,« přiznal se Miguel. »Bojím se aby nezůstali jen u nového Zákona. Vždyť sami musí vidět, že nemají naději. Mohou si ovšem poznenáhlu nastřádat sílu jako Išša a potom...«

»Nejsi sám, kdo se toho obává, příteli,« přikývl vážně Ibrahim. »Ale nejsi první – a jakási protiopatření jsme již udělali. Sám Angwert s tím přišel – já mu věřím natolik, že jsem si od něho dal zavést některá nová kouzla, jaká nikdo jiný nemá. A co se dotýče Draga, Kaase a Ingrid, o ty neměj starosti. Angwertovi se také nelíbili, proto jim nasadil do hradů skřítky. Ne obyčejné ohnivé skřítky, proti nimž se umí chránit i batole, ale dokonalé, neviditelné a nezjistitelné špiony. Znáš teď každé slovo, které

kdokoli vyřkne v hradech Draga, Kaase, Ingrid a ještě dalších. Aniž by o tom věděli.«

Miguel si trochu oddechl.

»To se mi líbí víc,« přiznal. »Jenže oni nebyli jenom za těmi, kdo hlasovali s nimi, ale i za jinými. A zejména ti mladší, kteří nepamatují doby našich velkých zápasů s lidmi, jsou skoro pro Draga.«

»Také o tom vím,« mávl rukou Ibrahim.

»To je zkratka tím, že se mají příliš dobře. Lidí se nemusí bát, proto jsou k nim tak shovívaví,« řekl Miguel.

»Moje řeč,« souhlasil Ibrahim.

»Dříve jsi musel zabít za sto let nejméně dvě-tři děti. Pak jsi ovšem musel občas mezi lidi – a hned jsi byl jiného názoru. Dali nám snad lidé jediné dítě darem? Kdepak, honili nás a koho chytili, toho umučili. A když ďábel přinesl jenom mrtvé tělo a Magie rychle obstarala dítě na výměnu, teprve pak jsi poznal, kdo jsou lidé a kdo Magie.«

»Tihle noví Mágové, darmo mluvit,« mávl rukou Ibrahim. »Ženč z Nankinu je právem nazývá »*papírovými tygry*« – to prý je staré čínské úsloví. Za celý život nevyjdou z hradu, mají všechno nač si vzpomenou, o lidi se nestarají, oni jim nijak neškodí a tak jsou ochotni odpustit jim všechno. Kdyby ale někdy lidé, vyzbrojení našimi zbraněmi, oblehli hrady těch lidumilů, pak by se vidělo!«

»V tom máš pravdu, Ibrahime,« přikyvoval Miguel. »Ale nejen oni, i my jsme zpohodlněli. V tom bude všechno zlo. Magie by se měla vzchopit.«

»Měl jsem já osel tenkrát vyhodit toho snílka Doriana, když přišel s Reverzem,« postěžoval si Ibrahim trpce.

»Proč bys ho měl vyhazovat? Reverz je přece úžasný.«

»Proč jsem ho vlastně nevyhodil?« opáčil starý čaroděj s povzdechem. »Protože jsem byl osel, vždyť to říkám. Kdysi dávno v prvních stoletích jsem se též pokoušel stvořit živou bytost. Tenkrát se mi to nepodařilo a pak jsem toho nechal. Když Laviér oživila svého prvního ďábla, bylo to pro mě jako splnění dávného snu. Měli jsme asi zůstat u těch ďáblů, naše knížata Pekel

jsou jako d'áblové spokojena. Mefistofiela jsem neviděl už půl tisíciletí v jiné podobě než v d'ábelské. Dělá podle mě jen dobře.«

»Já jsem si to už vyzkoušel, ale moc mě to nenadchlo,« řekl Miguel. »Síly máš pak sice za dvacet, ale přece jen jsi neohrabanější – a úplně bez vzrušení.«

»Jediné, co d'áblům chybí, je ta trocha romantiky, která se nám ještě zachovala. Máš pravdu, d'ábel nezná radost ani žal, vzrušení ani únavu. Pro mnohé to zkrátka není to pravé. Ale nikoho nenapadlo pokračovat v tom, co Laviér nedokončila – udělat dokonalejší d'ábly.«

»To už tu přece je – Reverz!«

»Ba, právě. Když přišel tenkrát Dorian s Reverzem, bylo to tak nějak bližší naší původní přirozené podstatě než těla d'áblů. Reverz nám umožnil zbavit se poslední závislosti na lidech – proto jsem dovolil Dorianovi, aby to kouzlo zavedl každému, kdo o to bude stát.«

»Však to máme všichni,« podotkl Miguel.

»Ano, nenašel se nikdo, kdo by o to nestál. Sám jsem si dal Reverz zavést také, je to přece jen mnohem nezávislejší na lidech, pohotovější i pohodlnější než loupeže dětí. A jak to bylo zavedené, byl to konec. Zrušit takovou vymoženost by asi bylo totéž jako postavit si proti sobě celou Magii.«

»Z toho si nic nedělej – o jedno kouzlo snad nejde.«

»No – a takhle jsme dopadli. Nakonec se mi ještě stane, že mě bude poučovat někdo, koho ani neznám. Ale to bych asi nepřežil. Proto říkám, že člověk nemá mezi Mágy co dělat, proto každý z těch červů, který zavádí o Magii jen malíčkem, musí shořet na prach. Na tomto Zákonu, který sice není nikde zapsán, ale který nezmění pár holobrádků jako Drago, stojí už tisíciletí celá Magie. Sotva stoletá štěnata snad nebudou poroučet nám, tisíciletým Mágům! A nejen dnes, ani za tisíc let ne!« odplivl si Ibrahim.

»Viš Ibrahim, já jsem zase názoru, že bychom ty snílky neměli podceňovat,« zachmuřil se Miguel. »Drago je sice jen mladíček, ale do kouzel je jako divý a jde mu, na co sáhne. Podívej se ale na Alváreze! Jako že je to náš přítel, jako že mu je o dvě tisíciletí víc, kouzla ho poslouchají jednou za rok. Řekl bych, že kromě čtení

myšlenek mu nic jiného nejde a kdyby se ti dva měli pohádat, Alváreze jeho věkový rozdíl nezachrání.«

»Ále... Alvárez, tomu čarování nikdy nešlo,« mávl rukou Ibrahim. »Ten se kdysi málem utopil, pamatuješ se, když si otevřel Kruh pod mořem a zaplavila ho voda. Kdyby se pohádal s desetiletou Anitou z Luxembourg, to mrně mu vpálí xi-ít dřív než by Alvárez natáhnul ruku, o to se vsadím s kýmkoli. Ale Drago teď jenom agituje a o kouzla se nestará. Mám přece u něho Angwertova špiona, vím co dělá a co ne.«

»Vidíš, já jsem se už začal obávat,« oddechl si Miguel. »Tobě starému kamarádovi mohu snad říci, že mám zásobu síly asi desetkrát větší, než Zákon o síle dovoluje. Zajišťuji se ale jen proto...«

»Dobře děláš,« přerušil ho Ibrahim. »Také mám zásoby větší než Zákony dovolují a navíc mám přímé spojení na Peklo a nedostatku se nebojím. Ale na vás jsem nezapomněl. Tys už začal, Angwert také překročil hranice síly a dalším to sám v brzké době navrhnu. Nemusíte se obávat, kontroly nařizuji já a postarám se, aby se vám vyhnuly.«

»Tohle se mi líbí,« pochválil Miguel. »A co myslíš, že bychom měli dělat s tím Dragovým zákonem?«

»Myslíš na nejbližší sabbath?« ušklíbl se Ibrahim. »Už jsem vymyslel úžasný protitah. Neřeknu ti jaký, ať zůstane do poslední chvíle překvapení. Jen to ti prozradím, že Drago stáhne svůj návrh tak rychle, jak to určitě sám nečeká.«

»Věřím ti, ale stejně mám dojem, že to bude tuhé. Drago používá nebezpečných argumentů. Například tvrdí, že každý obyčejný smrtelník, který žije poctivě, má větší cenu než ti kdo klamou druhé. Kdyby to myslel jen o lidech, možná bych s ním souhlasil, jenže on to myslí i o čarodějích. Představ si, že jsou Mágové, kteří s ním souhlasí! Možná bys měl také pohovořit s Mágy, které přemlouval Drago, aby se vzchopili. Já jsem to už zkoušel – a víš co mi řekl Jack z Londýna?«

»Aby sis toho nevšímal, co jiného?«

»Ne – řekl, abych začal něco dělat pro dobro Magie, že jsem povaleč! To řekl mně! Tak já jsem podle něho neudělal pro Magii

nic dobrého! Já, Miguel z Gibraltaru, který kdysi s nasazením života zachraňoval ostatní! Pro dobro Magie jsem v dobách kdy byly nezbytně nutné obstaral nejvíce dětských životů – a on, který ještě neudělal co by za nehet vešlo, mě nazve povalečem!« rozzlobil se Miguel, až zrudl.

»To mu trochu křivdíš,« zachechtal se Ibrahim. »Pokud mě paměť nemýlí, Jack nám před pěti sty lety vytvořil kouzlo ohnivého Kruhu – a to není právě malé kouzlo!«

»To ho ale neopravňuje, aby ze mě dělal šašky!« urazil se Miguel. »S tou jejich *prací pro Magii* je to postavené na hlavu. Kdyby si aspoň vymysleli něco nového, ale i to mají od lidí, ti také říkají podobné nesmysly! Měl bys také něco začít, když už se jim podařilo přesvědčit takové Mágy, jako je Jack. Každý hlas bude dobrý!«

»To by vypadalo, aby i Ibrahim žebрал o nějaké hlasy!« odplivl si tlustý čaroděj. »To si můžeš dovolit ty, ale já se s nějakým *papírovým tygrem* Dragem zahazovat nebudu. Jenom s Angwertem jsem si pohovořil – s tím přišel ostatně on sám. On je stále se mnou a dobře ví, do jaké míry si může dovolit stavět se proti. Kdyby šlo opravdu do tuhého, však by svůj hlas Dragovi nedal.«

Ibrahim si znovu odplivl.

»A i kdyby se hlasování přece jen zvrtno proti nám,« pokračoval Ibrahim, »pak rozhoduje síla – a tu oni nemají. Tento týden dělal Mefistofiel několik prohlídek hradů a to si piš, že vybíral jen některé. Ani Drago, ani Kaas z Haagu, ani ta *nebezpečná Ingrid* neměli síly ani polovinu hranice, povolené Zákonem.«

»Tu si mohou kdykoli vzít i pár dnů před vzpourou,« pochyboval Miguel. »Pamatuješ se snad na Iššu!«

»To se uvidí,« ušklíbl se Ibrahim škodolibě. »Angwert totiž vymyslel nové kouzlo, které umožňuje zjistit, kolik síly který Mág používá. Pokud někdo z Mágů používá sílu nad obvyklý průměr, pošleme k němu Mefista.«

»A Drago – používá sílu?«

»Ovšem, dokonce nadprůměrně,« přikývl Ibrahim. »Právě proto jsem k němu Mefista poslal. Jenže Drago si žádnou sílu

neschraňuje. Víš, že při tvoření se síla ztrácí, Drago tvoří a můj špion to potvrzuje. Nemusíš se bát.«

»Tohle se mi líbí víc!« rozjasnil se Miguel. »Rozhodně je to lepší, než ta tvoje dosavadní nečinnost.«

»Jen zdánlivá, kamaráde, jen zdánlivá!« končil Ibrahim.

»Nu – potom je to v pořádku, ale už jsem se bál. Jakže jsi to říkal? Že je pod tvou důstojnost, aby ses zahazoval s kdejakým štěnětem? Ale bez protitahu také nezůstáváš, to je dobře. Já si ale myslím, že mé důstojnosti neubere, když budu nějaký čas chodit po návštěvách shánět a přemlouvat, udělám co budu moci. Salve!« rychle skončil Miguel a zmizel z kouzelné koule.

»Jen jdi,« zabručel Ibrahim s úsměvem. »Však uvidíš, co bude na sabbathu!«

A zasmál se smíchem, tajemným a zlověstným zároveň.

»Začněme hned k věci, nemůžeme být dlouho pohromadě,« řekl Petar ze Zagrebu. »Můj hrad je teď dokonale izolován od okolí a uvnitř máme jen takové nevelké tintítko od Angwerta. Naštěstí Drago včas objevil co je to za kouzlo a hlavně, jak je oklamat. Angwertův špión právě hlásí Ibrahimovi, že tady sedíme na báječné hostině a plánujeme další rozšíření našeho zákona, ale o čem se budeme skutečně dohadovat, to se nikdo na světě nedozví. Můžeme tedy mluvit bez obalu o všem.«

»Dobře,« přikývl Drago z Bosny. »Měli bychom si nejprve ujasnit, jak si stojíme s návrhem Petrova Zákona. Nic nechci zastírat, jsem sám jak se patří zklamán. Pro náš návrh bude hlasovat sotva dvacetina Mágů a obávám se, že víc přívrženců ani nezískáme. Mágové se bojí, že přijdou o některé výsady, což by bylo reálné, kdybychom chtěli i nadále rozšiřovat své vztahy k lidem. Kromě toho se – asi právem – obávají, že by se časem museli všichni pod přílivem lidí do řad Magie nějak uskromňovat ve svých územích. Víme všichni, jak jsou někteří nevrlí, když musí trochu ustoupit při narození nových dětí Magie. Pamatujete se na povyk, který dělal Kurt z Mnichova, když musel přenechat kus svého území kolem Chebu Petrovi, ačkoliv Petr při narození

Ity uvolnil mnohem větší kus území kolem Berouna. Přitom Ita byla dítě Magie, kdežto my chceme do řad Mágů přivádět lidi, kteří s Magií neměli nikdy nic společného. Ačkoli chceme, aby noví Mágové žili nejméně celý lidský věk s těmi, kdo je »přijmou do rodiny«, každý ví, že po této době se noví Mágové musí osamostatnit. Zdá se mi, že právě proto s návrhem neuspějeme.«

»Ta nešťastná území!« podotkl Kaas z Haagu. »Přitom je vlastně nikdo z Mágů nepotřebuje, každému stačí k bohatému a spokojenému životu to co má ve svém hradu. Mnozí Mágové už celá století nebyli mezi lidmi, to víme všichni. Beztak jsme si kdysi rozdělili svět jen proto, aby každý z nás byl úplně svrchovaným pánem nad životy svých lidských poddaných. Proto zákony o nezasahování na cizí území, proto ustanovení, že si může každý z Mágů svém území s lidmi dělat cokoli, dokud jim neprozrazuje tajemství Magie. My bychom se možná svých území dávno a rádi vzdali – ale tím by se zvětšil prostor pro Mágysadisty, proto se i my držíme svého. A nikomu se nechce ustoupit.«

»Nelíbí se nám to, ale nemůžeme nic dělat,« přiznal Drago trpce. »Co ale budeme dělat dál?«

»Nebudu to říkat poprvé,« přihlásil se Jack z Londýna, »ale jdeme na to od základů špatně. Nepředěláme Mágy pomocí jednoho nebo dvou zákonů, které navíc nemohu přímo odporovat Zákonům dřívějším. Raději bychom měli zkusit změnit všechny Zákony najednou.«

»To ovšem navrhuje vzpouru!« namítl Drago.

»Nenazýval bych to tak,« namítl Jack. »Vzpoura je pouhý pokus vymanit se z moci zákonů. My však chceme změnit Zákony samy, to je něco jiného.«

»Souhlasím s Jackem,« přidal se Vaska z Archangelska. »Lidé to také odlišují. Dokonce skoro stejně.«

»Ať tomu říkáme, jak chcete, chtěli byste se postavit proti Zákonům Magie,« potřásl Drago hlavou. »Jenže pak proti nám budou všichni Mágové, celé Peklo, Elitní pluky d'áblů... to přece nemyslíte vážně?«

»Když něco říkám, tak to vážně myslím,« nepřestal Jack. »Když si to řádně rozmyslíte, stejně nám nic jiného nezbyde. Je mi jasné, že proti nám půjde celé Peklo i s Elitou, ty má Ibrahim pod palcem, ale jejich ďáblové jsou starší a slabší než naši. Možná se nám postaví i někteří Mágové, ale určitě ne všichni. Ale cožpak my tady nepředstavujeme nějakou sílu? A ne právě malou! Ingrid – co je s tvými zásobníky?« obrátil se na mladou čarodějkou, sedící stranou od stolu.

»Dva mám dohotovené,« přikývla tichá dívka. »V současné době je zkouším. Zdá se, že předčily i moje původní odhady.«

»A Johnovy enterátory?« otázal se Jack dalšího Mága.

»Účinkují dokonale – ale nechci je nikdy použít,« kývl Johnny z Kalifornie se smutným úšklebkem. »Je to trošku moc ničivé i na můj vkus. Myslel jsem si, že to bude něco jako starodávné chrliče, jenže stokrát účinnější. Ukázalo se, že jsem se alespoň o dva řády spletl – bude v nich síla schopná vyvolat katastrofu kosmického měřítka.«

»A co tvé štíty, Drago?« obrátil se Jack nakonec přímo na strůjce nového Zákona. »Říkal jsi přece něco...«

»Nemám je vyzkoušené,« odušil Drago spěšně. »Kdyby při použití selhaly, bylo by to velmi nepříjemné překvapení.«

»Já jsem viděl co dovedou,« nesouhlasil Jack. »A teď si to dejte dohromady! Představte si, že každý z nás budeme mít Ingridiny zásobníky, Johnovy enterátory a Dragovy štíty. S takovými prostředky bych si troufl sám na celé Peklo.«

»Nebyl bych tak hrr!« namítl Drago. »Kdo z nás dokáže jen zhruba odhadnout, kolik síly obsahují Nejvyšší Rezervy Pekla?«

Všichni zmlkli, když Drago připomněl tuto sílu. Teprve po chvíli zdvihla hlavu Ingrid z Göteborgu.

»Pohořel bys, Jacku,« řekla tiše. »Rezervy Pekla samy o sobě obsahují skoro dvojnásobek síly, než se vejde do mého zásobníku. Teprve dva moje zásobníky by se mohly srovnávat se silou Pekla – a to ještě nepočítám sílu Synkru!«

»Jak to můžeš tvrdit?« zarazil se Jack.

»Vím to,« pokrčila Ingrid rameny. »Zjistila jsem si to už dávno – je důležité vědět co proti nám bude.«

»I v tom případě postačí, aby každý z nás měl po jednom tvém zásobníku. Je nás dost na to, aby se proti nám nemohlo postavit nic na světě,« ujistil dívku, sebe i ostatní Jack.

»Nezapomínej, že moje zásobníky nejdou vyčarovat nijak lehce,« připomněla Ingrid. »Mám teprve dva. Nedávno jsem si jeden pozvolna naplnila – a už byl u mne dvakrát Mefistofiel a čmuchal, jak to že odebírám nějak moc síly. Ibrahim zřejmě nespí a zajímá se, kdo z nás odebírá kolik síly ze Synkru. Mám vážné obavy, že na sebe zbytečně soustředím pozornost celého Pekla, budu-li pokračovat jako dosud.«

»Budeme tedy odebírat více všichni,« rozhodl svalnatý černochoz Ngoro z Ruwendzori. »Angwertova tintítka budou stále Ibrahimovi lhát, že si hrajeme s tvořením. A přebytky budeme posílat Ingrid – to už nedokáže zkontrolovat nikdo.«

»Takže budeme podezřelí všichni,« povzdechl si Drago. »Možná máš Jacku pravdu a nakonec nám nezbude nic jiného než použít sílu proti síle, vzbouřit se otevřeně. Ale co nesmíme udělat především – nesmíme se ukvapit. Raději počkat ještě padesát – sto let, než nastřádáme dostatek síly. Do té doby můžeme zkoušet všechno pokojnou cestou.«

»Podívej se, Drago, dej mi už konečně s tvou pokojnou cestou pokoj!« vyskočila dosud tichá Ingrid, až se všichni jeden na druhého – a především na mladou čarodějkou – udiveně podívali.

»Na vás všechny zapůsobí asi jenom nějaké bezprostřední nebezpečí, jinak se to nedá vysvětlit. Uvědomte si všichni, také Ibrahim bude jistě sbírat síly – a má k tomu mnohem lepší možnosti. Olaf má pravdu. My Mágové jsme vlastně malé, zakřiknuté chudinky. Žijeme si pěkně v pohodlí a blahobytu, přitom se nesmíme projít obyčejným pozemským parkem, aniž bychom některému pozemšťanu nepřinesli smrt. Já vím, vždycky nešťastnou náhodou – ale zkuste spálit Ibrahimovi skřítku, který za tím často vězí! Můžeme vyvolávat přírodní pohromy, ale běda, když lidem poněkud okatě pomáháme – na nejbližším sabbathu začne některý čaroděj vytahovat Zákony proti lidem. Můžeme zahubit tisíce lidí, ale nemůžeme si dovolit mít bez příslušného

svolení Pekla ani jediné malé vrnící dítě, a to ani mezi sebou ne, natož aby bylo dítě potomkem člověka!«

»Ingrid – do tebe bych to neřekl!« vzdychl Drago.

»Tak řekněte – nač nám jsou kouzla?« pokračovala stále zarputileji čarodějka. »Jediné, co můžeme dělat jak se nám zlíbí, je – škodit lidem. A to všechno jen proto, že se náš otec a vládce Ibrahim Satan kdysi před tisíci lety s lidmi pohněval a tuhle nenávist pěstuje v nás všech! Je tomu tak? Vám, co tu sedíte, dík aspoň za to, že chcete pomoci Petrovu Zákonu! Ale podle mého je to málo, rozumíte? To, co navrhuje Jack, je podle mě jediné skutečné řešení – a proto jsem plně s Jackem. Já nechci na Petrův zákon čekat ani pět let, natož padesát. Podívej se, Drago, ať tvůj Zákon projde nebo ne, já se jednoho krásného dne proti Ibrahimovi vzbouřím, ať si bych na to měla být sama, rozumíš?«

Ingrid vybuchla ve chvíli, kdy to nikdo nečekal, zvlášť od ní. Když zmlkla, bylo chvilku ticho. Ingrid se na nikoho ani nepodívala, posadila se a v zamyšlení si začala pohrávat se šperkem, zavěšeným na krku.

To byla ovšem výzva.

»Ty bys chtěla předělat všechny Zákony Magie?« potřásl hlavou Kumár z Rangúnu. »Není to trochu moc?«

»Nechci předělat jen Zákony Magie,« pokračovala Ingrid, aniž by zdvihla hlavu. »Chtěla bych se také trochu zamíchat mezi lidi, aby se i jim vedlo lépe.«

»To si trochu troufáš, nemyslíš?« kývl s obdivem Drago. »Pokud to myslíš doopravdy, máš mou podporu – ačkoliv si ani představit nedokáži, co to bude znamenat.«

»Máš také moji podporu,« připojil se Michal z Kaspiku. »Abych dokázal, že to myslím vážně: v mém ga-assu je síly právě na povolené hranici a všechnu ti ji předám, jakmile se nyní rozejdeme do svých hradů. Ať máš nějaký počinek pro své nové čarování.«

»Přidám se také,« pozvedl se Ngoro.

»Se mnou můžeš počítat od začátku,« ujistil ji Jack.

»Já s vámi ale nepůjdu!« rozhodl se najednou po krátkém váhání Kumár z Rangúnu. Všichni se otočili.

»Chcete dělat něco příliš nebezpečného!« tvrdil dále. »Vzpomeňte si na Iššu, jak ten dopadl! A po jeho pádu přišel Ibrahim se Zákonem o nejvyšší hranici síly – kdoví, s jakým přijde po pádu vašem!«

»Proto musíme udělat něco, aby Ibrahim už žádné Zákony nevydával,« zkusil argumentovat Jack. »Pokud budeme všichni držet pohromadě...«

»Nezlob se, Jacku, ale já si to musím taktéž moc dobře rozmyslet,« přidal se ke Kumárovi Kaas.

»Chcete se pustit do Ibrahima silou,« přidal se Johny z Kalifornie. »Chcete přemoci Peklo silou ještě hrůznější, než je síla Pekla. Možná vyhrajete, možná ne. Já s vámi ale také nepůjdu a ani vám nevydám tajemství enterátorů. Chcete pomoci lidem – jen nevím, jestli po vaší bitvě bude na celém světě ještě tolik lidí, aby to stálo za námahu. Pochopte mě, vy chcete tři čtvrtiny zemského povrchu vyhodit do vzduchu!«

»Myslíš?« zdvihla se Ingrid.

»Jsem-li o tom přesvědčen?« ubezpečoval všechny Johny. »Jen si zkuste spočítat energii uvolněnou při takové bitvě! Dostanete geologickou bouři, proti které by byly i prvohorní přesuny pevnin dětskou hračkou!«

»Mýlíš se, Johny!« usmála se Ingrid. »Uvažovala jsem už dávno o tomto nebezpečí – a mám proti tomu účinné kouzlo. Geologické katastrofě se dá zabránit – a toto kouzlo počítám k prostředkům zápasu s Peklem.«

»Ale enterátory přece jen z ruky nedám,« trval na svém Johny. »Jsou příliš ničivé. Půjdu s vámi, ale enterátory vám nedám a sám je použiji jen v jediném případě: kdybych si byl jistý, že právě jeden krátký puls enterátoru může rozhodnout zápas. Takže s nimi raději nepočítejte vůbec.«

»Díky i za to,« souhlasil Drago. »Kdo tedy ze všech přítomných půjde s námi proti Ibrahimovi?«

Jen tři Mágové zůstali stranou. Kumár z Rangúnu, Kaas z Haagu a Pierre z Vancouveru.

»Než se rozejdeme, ještě vám něco řeknu!« přihlásila se o slovo Ingrid. »Ze všeho nejvíc mě mrzí, že Petra přemohli, aniž bychom

o tom věděli. Aby se už nemohla taková tragedie opakovat, nabídnu vám teď jedno nové kouzlo.«

V rukou čarodějky se náhle objevily ozdobné náhrdelníky – snad je Ingrid vyňala z kapsy čarodějného oděvu.

»Než vám vysvětlím, co to vlastně je, musím se k něčemu přiznat,« začala se smrtelně vážnou tváří.

»Mezi lidmi se najdou občas takoví, kteří Mágy předčí. Jednoho z nich jsem si vyhlédla. Dlouho jsem ho jenom tajně pozorovala, ale když jsem zjistila, že je nejen nadprůměrně bystrý, ale i spravedlivý a má mnohé další vlastnosti hodné obdivu, zkusila jsem mu potají pomáhat. Potom jsem se s ním začala mezi lidmi scházet – a nakonec jsem ho vzala na svůj hrad a naučila ho kouzlům. Mnohem dříve, než Petr ze Šumavy, abyste věděli. Olaf není jenom můj přítel mezi lidmi, jak by se dalo usoudit, ale hotový Mág a můj partner. Proto mě tak mrzí, co se stalo s Petrem.«

»Ingrid – ty sis troufla!« vydechl s obdivem Drago.

»To ještě není všechno!« pokračovala Ingrid sveřepě ve své zpovědi. »Trochu jsem si ho omladila, prozradila jsem mu historii Magie, předala mu vládu nad svými kouzly a nechala jsem ho dokonce další kouzla vymýšlet podle jeho vůle.«

»Nešťastnice – co tomu řekne Ibrahim, až se to dozví?« vykřikl Kaas z Haagu. »Bude soptit vzteky a jistě pro tebe navrhne nejvyšší trest!«

»V tomhle směru jsem téměř bez obav,« usmála se Ingrid na překvapené Mágy. »Na rozdíl od Petrovy Jitky se můj Olaf o sebe dovede lépe postarat, toho ďáblové nemohou objevit. Nebojím se, že by ho někdo u mě našel.«

Mágové na sebe pohlíželi s výrazem údivu.

»Jistě si myslíte, že jsem se před vámi přiznala trochu ukvapeně, zvláště když někteří z nás se mnou nesouhlasí. Ale chci vám něco nabídnout. Je to úplně nové kouzlo – a v zájmu pravdy je nutné, aby se jmenovalo po svém objeviteli. Toto jsou tedy Olafovy vysílačky,« ukázala na náhrdelníky, ležící na stole.

»Kouzlo – stvořené člověkem?« zavrtěl nevěřícně hlavou Kumár. »Co to umí?«

»Zkusíme ji, ne?« pousmála se Ingrid. »Zavolám Olafa.«

»Hrad je v izolaci,« připomněl Petar.

»Myslíš?« pousmála se Ingrid a lehce stiskla blyštící se perlu uprostřed šperku. »Olafe, slyšíš mě?«

»Slyším tě dobře, Ingrid,« ozvala se odpověď.

Překvapení Mágů bylo dokonalé.

»Petare, co tvoje izolace?« vyskočil Drago. »Kdyby nás teď poslouchal Ibrahim...«

»Neboj se, Drago,« usmála se opět svým tichým smíchem Ingrid. »Tahleta vysílačka vysílá i přes znásobenou izolaci. A dokud Ibrahim nebude vědět o její existenci, bude udivený, jak se můžeme dorozumívat, i kdyby se někdo z nás dostal do obležení.«

»Ingrid – obdivuji se ti,« vydechl Drago.

»Moc mě mrzí, že Olafova vysílačka nezachránila Petra a jeho Jitku,« povzdechla si Ingrid. »Ale utajili jste to i přede mnou. Kdybych o tom věděla, já bych Petrovi pomohla účinněji – mohla bych například jeho děvče včas někam ukrýt. Jeho škoda, že mi více nedůvěřoval. Na druhé straně, já ho chápu. I já jsem se k Olafovi přiznala až tady vám.«

»To je šílenství!« odfrkl si Kumár. »Zkrátka jsi před nás postavila hotovou věc, aby nikdo nemohl couvnout. Čekáš, že budeme při tobě?«

»Podívej se, Kumáre,« obrátila se k Mágovi Ingrid, »já přece nikoho nenutím, ani nutit nechci. Řekla jsem, že půjdu proti Peklu třeba sama, i kdybych to měla prohrát. Vždyť je pravda, že my Mágové jsme vlastně mnohem větší ubožáci než lidé. A pokud se to nezmění – budu raději žít s lidmi než mezi Mágy v říši Magie!«

»V tom máš pravdu, Ingrid,« zavrtěl hlavou Drago, »ale ne ve všem. Je strašný nerozum, aby tvůj talent při kouzlení měl zbytečně zapadnout. Tvůj osamělý útok proti Peklu by byl zbytečnou obětí a pomohl by jenom Ibrahimovi. Pokud chceme povstat proti Peklu, pak jedině všichni naráz. Ingrid, já se k tobě přidám a rád, ale nesmíš vystoupit předčasně. Nesmíš, rozumíš? Vystoupit můžeme až tehdy, budeme-li připraveni na všechno. Prozatím by to byla záhuba nás všech.«

»A co tedy budeme dělat?« pokrčila rameny Ingrid.

»Budeme se připravovat, shromažďovat sílu, zdokonalovat naše obranné i útočné prostředky,« vypočítával Drago. »Brzy vyzkoušíme i obranné štíty – a kdyby se osvědčily, vybavíme jimi všechny. Právě tak jako by bylo dobré, aby všichni měli tvé zásobníky síly. Ale předčasně vystoupit nesmíme. Nejhuř ze všeho by bylo, kdyby se něco semlelo právě na letošním sabbathu, v Pekle bychom byli úplně bezbranní.«

»A co když právě na tom sabbathu bude Ibrahim dokazovat svou sílu? Víš asi, Drago, že mu Petrův Zákon nejde pod nos, skoro bych řekl, že bude toužit pohádat se. Co budeš dělat pak?« otázal se Ngoro z Ruvendzori.

»Musíme se konfliktu vyhnout, i kdyby měl padnout náš návrh,« pokrčil Drago rameny. »Dokonce si myslím, že bych měl návrh stáhnout dřív, než dojde k nějaké vážnější hádce.«

»I tehdy?« podivil se Petar ze Zagrebu.

»I tehdy,« přikývl Drago. »Že by Ibrahim ustoupil rád, to je nesmysl, to víme všichni. Pokud se rozhodneme řešit to vzpourou, budeme to řešit vzpourou, ale raději později než skončit jako Petr. To by přece znamenalo, že by měla pár set let volné pole působnosti Ibrahimova zvůle.«

»Stojí to vůbec za to?« nadhodil Kumár. »Není to příliš velké riziko – pro pár lidí?«

»Zadrž, Kumáre!« vstal z křesla Kaas. »Začínáš mluvit pomalu jako Ibrahim a jeho parta.«

»To přece nemyslíš vážně!« ohradil se Kumár.

»Drago má pravdu. Počkat, ale nečekat nečinně,« navrhl Kaas. »Mezitím si Ingrid vyčaruje několik dalších zásobníků, Drago vyzkouší své štíty, možná spolu vymyslíme ještě něco jiného – pokud bude vzpoura dobře připravená, nezůstanu ani já stranou. Ale jenom tak, bez přípravy, to se příliš podobá sebevraždě.«

»Sebevraždě se to podobá i tak...« zavrčel Kumár.

»Když myslíš, že ti to nestojí za to, zůstaň stranou,« povzdechla si Ingrid. »Vyčítat ti to nebudeme.«

»Budu vás podporovat na sabbathu, budu vám dodávat své přebytky síly, ale ve vzpouře se mnou nepočítejte,« ujistil Kumár

všechny přítomné Mágy. »Nezlobte se, ale vzpoura – to je na mě trochu silné kafe.«

»Říkám, že to vlastně není pravá vzpoura,« podotkl opět Jack. »Ale bude tě škoda, tvůj hrad by mohl ovládnout velkou část světa dříve.«

»Co se dá dělat,« povzdechl si Drago. »Půjdeme do toho tedy bez Kumára, bez Johnyho... bez koho ještě?«

»Beze mne, pokud to vyvoláte už letos,« připomněl Kaas. Ostatní Mágové neříkali nic, ačkoliv všem bylo jasné, že boj proti samotnému Peklu nebude nic snadného – spíše by v něm šlo o životy nejen lidem, ale i Mágům.

»Jsme tedy domluveni,« ukončil debatu Drago. »Každý z nás udělá, co zvládne. Ale to znamená konec lehkomyšlnosti, konec nicnedělání – také konec drbům a zbytečným návštěvám, že ano, Ingrid! Právě ty budeš muset ukončit svoje návštěvy amerických batolat. Budeme-li mít všichni *Olafovy vysílačky*, budeme se domlouvat s jejich pomocí, abychom nebudili žádné podezření. A teď se rozejdeme. Doufám, že jsme všichni aspoň shodného mínění, pokud jde o nutnost nějaké akce proti tomu přežitému pořádku, jaký Ibrahim udržuje už tisíciletí?«

»O tom neměj pochybností,« ujistil přítele Petar.

»Řekneme si to později,« mávla rukou Ingrid. »Ale teď už půjdeme, Ibrahim sice nemůže vědět, o čem se tu doopravdy dohadujeme, ale myslím si, že jsme tu už dost dlouho.«

»Tak tedy – ať to vyjde!« zdvihl se Ngoro. Lehce se všem uklonil – a propadl se do ohnivého kruhu.

Zamyšlený Petr pomalu obíral maliny z velikého keře. Tlapami to nešlo, musel tlamou a pokaždé si řádně rozpíchal jazyk o trní, než se aspoň trochu nasytil.

Život medvěda není lehký, zvláště pro toho, kdo není na zvířecí podobu zvyklý. Petr se sice v dřívějších dobách, kdy měl ještě čarovnou moc, občas přeměnil ve zvíře sám od sebe, ale něco jiného je vězet pro zábavu několik hodin v medvědí kůži, něco jiného je pak být zakletý nadlouho a bez kouzel.

Petr si zatím zvykl jen na chůzi po čtyřech, protože k tomu bylo medvědí tělo lépe přizpůsobeno. Ale to ostatní mu brzy vadilo čím dál víc.

Nejhorší ze všeho byl hlad. Zásobárna, kterou zařídil svým vlkům, ztratila své kouzlo a přestala dávat maso. Vlci se někam ztratili a Petr se musel živit tím co v lese našel. Některé *nálezy* polykal vyloženě z hladu a s odporem. Lovil žáby, trpělivě obíral lesní plody, vyhrabával kořínky. Jen jednou z hladu přepadl partu dřevorubců. Sežral jim svačiny a měl aspoň trochu pořádného lidského jídla. Vyděšených lidí si příliš nevšímal, přesto jen stěží unikl štvanci, kterou na něho pak ostatní lidé uspořádali.

Ne, lidem se musel vyhýbat, chtěl-li mít od nich pokoj. Viděli v něm zvíře a podle toho se k němu chovali, ale což jim mohl dát najevo, že je více než nemyslicí živočich? Ne, tím by je mohl zahubit. Stačilo by, aby byl nablízku jediný Ibrahimův skřítek, vyslaný ke špehování. Skřítek může být neviditelný a obyčejnými smysly nepoznatelný, ale tím víc je nebezpečnější. A nemusel by být ani Ibrahimův. Takový Kurt by se právě teď mohl škodolibě bavit tím, jak zle se Petrovi vede a při první příležitosti by jistě dal Petrovi najevo, že je vždy ochoten uškodit Petrovým poddaným. Proto se musel Petr lidem vyhýbat, i když mu mezi nimi dříve nebylo špatně.

Brzy, již první týden, naučil se rozpoznávat přítomnost člověka a ještě z dálky se ukrýt. Přemístil svoje působíště do hlubších lesů, kde se lidé neobjevovali. Brzy vyzoroval obvyklou trasu hajného lesem a zvykl si v těchto místech za sebou zahlazovat stopy.

Největší nepříjemnosti mu ale stále působil hlad. Lesní houby, jahody a maliny byly sice dobré, ale jako obživa mu nepostačovaly. Měkčí výhonky jehličin mu rovněž zachutnaly, ale nesměl se jich najíst dosyta, jinak mu z nich brzy bylo špatně. Jedné noci překvapil při činu pytláka. Protože dobře věděl, co to znamená, jde-li v lese v noci člověk s puškou, obezřetně se schoulil, aby nebyl spatřen. Když lesem práskla rána a hned za ní druhá, Petr vyskočil a vyběhl ke střelci.

Pro toho člověka to musel být hrozný zážitek, když stál s nenabitou puškou tváří v tvář hroživě mručícímu medvědu. Pytlák sice chtěl pušku nabít, ale Petr mu k tomu nedal čas. Jediným pohybem tlapy zbraň vyrazil muži z rukou a druhou ranou srazil nešťastníka k zemi. Ležícího si už nevšímal. Vahou svého těla přelomil jeho pušku, pak odběhl na mýtinu, kde ležela zastřelená srna a po dlouhé době se konečně jak se patří dosyta najedl. Zbytek srny si odnesl dál odtud a bylo mu nějakou dobu hej, ale jen dokud nesnědl všechno. Potom musel zase shánět co se dalo. Dny mu ubíhaly v neustálém shánění něčeho na zub a řadily se jeden k druhému do dlouhého šedivého řetězu.

Přes tuto neustálou shánku ještě čas od času vzpomínal na Magii. Vyhýbal se jenom vzpomínkám na Ibrahima. Jednou si řekl, že starý čarodějník musí zemřít a tím byl pro něho již předem mrtev.

Nejvíce vzpomínal na ubohou Jitku. Často si před očima kreslil její milou tvář, vzpomínal na všechny krásné chvíle, které spolu s ní prožil. Její podobu nemohl zapomenout, ale vzpomínal stále řidčeji, protože mu vzpomínky znovu a znovu vracely bolest a smutek z nenahraditelné ztráty.

Na Jitku zapomenout nemohl, ale časem zpozoroval, že mu z paměti začínají poznenáhlu mizet podoby čarodějů. Nejprve vzdálenějších a těch, kteří žili ve svých hradech uzavřeně, ale jednoho dne si chtěl vyjmenovat všechny Evropské Mágy – a s úžasem zjistil, že si je už všechny nepamatuje. A to byl medvědem jen tři měsíce – jak tomu bude za dvacet let?

V zamyšlení ani nezpozoroval, jak se ve vzduchu objevil zápach člověka. Teprve nedaleké praskání větviček ho přimělo zdvihnout hlavu. Jako omráčen zůstal, když uviděl dvě hlavně lovecké dvojky, namířené přímo na sebe.

Utéci nebylo kam – bylo pozdě. Hajný byl příliš blízko, za medvědem byla jen prostorná, přehledná lesní paseka. Petr na okamžik zapomněl, že je v medvědí podobě a vykřikl, ale z hrdla se mu ozvalo jen hluboké zamručení, které si hajný vyložil jako předzvěst útoku. Petr sebou trhl stranou, jako by se chtěl vyhnout smrtící střele, ale tento prudký pohyb nemohl zabránit výstřelu, jen přispěl k rychlejšímu stisku spouště.

Lesem práskla rána a z hlavně pušky vylétl oheň. Petr však nepocítil bolest, hajný zřejmě minul. Petr se převálil na stranu, ale hajný znovu namířil a stiskl spoušť podruhé.

Ačkoliv se to zdálo k nevíře, ani druhá rána nenašla cíl, přestože hajný střílel pěkně z blízka a cílem byl velký medvěd. Ted' vymění náboje, prolétlo hlavou Petrovi – a vrhl se směrem k hajnému.

Situace se rázem obrátila. Z kořisti se stal lovec a z lovce bezbranná kořist. Hajný viděl, že náboje nevymění. Hodil tedy nepotřebnou zbraň po medvědovi, aby ho aspoň na okamžik zdržel. To však nemohlo zastaviti útočícího medvěda – zdálo se, že situace je pro člověka víc než zoufalá.

Medvěd srazil letící zbraň k zemi pohybem tlapy. Pak se ale zastavil, sebral pušku do zubů a aniž by hajnému věnoval pozornost, otočil se a pomalým poklusem se rozběhl napříč mýtinou. Na druhém konci paseky pušku upustil, ještě trochu zrychlil klus a zakrátko zmizel v lese.

Proboha!

Úplně vyvedený z míry stál hajný ještě chvíli na místě. Kdyby něco takového někdy slyšel, nevěřil by tomu. Tomu se snad ani věřit nedalo. Ale sen to také nebyl, jak dokazovaly dolíčky od medvědích zubů hluboko vytlačené do dřevěné pažby dvojky. Daly se dobře nahmatat – a hajný nechtěl věřit ani svým očím, ani svému hmatu.

Petr klusal, jak mohl nejrychleji. Tak – a to je konec s idylkou, myslel si s obavami. Ten člověk se sice dvakrát minul cíle, ale takové náhody se neopakují a on teď jistě nepřestane, dokud medvěda neuloví.

Najednou se zarazil v běhu, jakoby mu nohy vrostly do země. Před ním vzplály plameny ohnivého Kruhu!

Đáblové! pomyslel si v prvním leknutí. Viděli všechno a jdou mi oznámit, že ten člověk propadl Peklu, viděl přece nadpřirozené věci...

Vtom se z plamenů vynořila postava mladé dívky a Petr si ulehčením oddychl.

Byla to Ita z Prahy. čarodějka, která byla i na Petrově svatbě a věděla všechno. Té se nebylo třeba obávat, ta přece nikdy člověku neublížila.

»Salut, Petře!« pozdravila smutným hlasem. Petr jenom kývl hlavou.

»Nezlob se, že jdu za tebou až teď,« pokračovala dívka. »Nechtěla jsem tě rušit a také jsem měla poslední dobou moc jiných starostí, ale i tak jsem přišla právě včas, abych ti pomohla, že?«

»Děkuji ti,« chtěl říci Petr, ale z hrdla mu vyšlo jen zamručení.

»Počkej, pomohu ti,« uvědomila si dívka, přistoupila až k Petrovi a nasadila mu na hlavu šedozelelou čepici.

»Víš, Petře, v čaroděje tě nemohu změnit ani na chvíli, to by bylo znemožňování trestu, tím bych ti nepomohla,« dál hovořila čarodějka. »Chtěla bych ti pomoci jak to půjde.«

»Jak?« pomyslel si Petr.

»Byl bys u mě ve službě jako zvířata s polorozumem. Ty jsi přece měl také vlky, ne? Mohl bys být častěji i u mě na hradě, v lese bych tě také mohla zásobovat, kdybys trpěl nouzí... jakože

je tomu tak asi pořád, vid',« řekla soucitně. »Tvé vlky jsem tu nenašla – mám dojem, že v tom má prsty ten protiva Kurt z Mnichova – ale vyškemrala bych si vlky mojí mámy. Její vlci jsou též jenom zvířata, ale jejich polorozum obsahuje staleté zkušenosti, ty by se ti jistě hodily. Dala bych ti je k ochraně a ke službě, chceš?«

»Ani nevíš, jak bych ti moc poděkoval,« zabručel Petr. Z hrdla se mu sice ozývalo jen bručení, ale jeho myšlenky byly kouzlem čepice převáděny do srozumitelné řeči.

»Tak víš co? Pojd' se mnou – ujednáme to v mém hradu, pojd'!« vybídla Ita Petra a vyskočila jako první do plamenného kruhu.

Petr chvíli váhal, ale pak si dal říci. Alespoň na chvíli pobýt v čarodějném hradě! S takovou představou se rád vrhl do plamenného kruhu, aby se propadl do jehličí.

Plameny zhasly a v lese byl opět klid a ticho.

Sabbath

Ohnivým kruhem prolétl vysoký, svalnatý čaroděj.

»Salve Ibrahime!« pozdravil, sotva se postavil na nohy.

»Salve Angwerte!« pozdravil Ibrahim a vlídně se usmál na příchozího. »Jsem opravdu rád, že tě po tak dlouhé době vidím. Copak se to stalo, vždyť spolu mluvíme vždycky jenom přes křišťálové koule?«

»Musím ti něco sdělit mezi čtyřma očima,« řekl Angwert temně. »Křišťálové koule může někdo poslouchat.«

»To snad nemyslíš vážně?« zmizel Ibrahimův úsměv.

»Myslím to docela vážně,« přikývl Angwert. »Právě při našem posledním rozhovoru nás někdo poslouchal.«

»Proč jsi to neřekl hned?« zvažněl Ibrahim.

»Řekl jsem si, nebudu tě zbytečně znepokojovat, nejdřív si zjistím co a jak a pak toho drzouna sám vytrestám, aby na to jen tak nezapomněl.«

»No a? Kdo to byl?« zeptal se dychtivě Ibrahim. »Byl to Drago?«

»Nevím,« rozhodil rukama Angwert a přešel v rozčílení napříč komnatou. »Vůbec nic jsem totiž nevypátral. Jakmile ten *někdo* zjistil, že po něm jdu, stáhl se a zmizel.«

»Ale jak mohl ten někdo zjistit, že po něm...«

»To je právě to, co mě nejvíc znepokojuje,« zastavil se Angwert a zamnul si šedou bradu. »Nevím kdo to je, nevím jak mohl překonat i moje nejtajnější kouzla, vím jen to, že nás někdo poslouchal – a možná to ani nebylo poprvé. Prosím tě, Ibrahime, musíš být opatrnější než dosud. Mám takové nejasné tušení, že proti nám stojí někdo silnější než si myslíme, ať už je to Drago, nebo někdo úplně jiný.«

»Myslíš tedy, že bychom měli zaútočit dříve my?«

»Vím já, jestli bychom zaútočili správně?« opáčil Mág. »Co zatím víme? Že se Drago, Kaas, Ingrid a možná ještě pár dalších začali stavět na zadní, protože jsi přiskřípl jejich kamaráda Petra ze Šumavy. Po pravdě řečeno, mají proč. Jenže – můžeš si být

jistý, že to jsou právě oni? Představ si, jak je nakrásně potřeme – a teprve potom se ukáže, že to nebyli oni a naše vyčerpané d'ábelské pluky napadne pravý protivník, zákeřný tým, že nemůžeme vědět odkud na nás udeří a kdy? Ten by měl pak všechny výhody na své straně, nemyslíš?«

»Zavolali bychom na pomoc Peklo,« odfrkl Ibrahim.

»Jsi si jistý, že se dovoláš?« ušklíbl se Angwert.

»Proč bych se neměl dovolat?« podivil se Ibrahim.

»Vzpomeň si na obléhání Petra ze Šumavy,« připomněl mu Angwert. »Vzpomeň si, jak se i Ariel na tebe nemohl dovolat. Ariela jsem se pořádně přeptal, jak to bylo. Prý to vypadalo jako kdyby ses s někým vybavoval – ale ty jsi přece s nikým nemluvil, že?«

»Nemluvil,« mračil se Ibrahim. »Naopak – čekal jsem na Arielovo hlášení.«

»Vidíš – to je docela dobře možné. Někdo zkoušel tvoje rozhovory přerušit – a téměř se mu to podařilo. Zkoušel jsem takové kouzlo napodobit – a představ si, jde to. Nakrátko se mi podařilo odstínit úplně cizí hrad. Dovedeš si představit co by se stalo, kdyby se někomu podařilo natrvalo zrušit kouzla křišťálových koulí?«

»Co tedy navrhuješ?« chmuřil se Ibrahim stále víc.

»Musíme se snažit vypátrat tu žábu na prameni,« pokrčil Angwert rameny. »Musíme si dávat pozor na všechny, koho dost dobře neznáme. Musíme nashromáždit více síly a mít neustále v pohotovosti nejen Elitní pluky Magie, ale i Pekelné. Kdyby k něčemu došlo, nesmíš poslat proti vzbouřencům jen dva nebo tři pluky, ale tolik, aby byl úder krátký a tím drtivý. Pro jistotu by bylo dobré preventivně zablokovat Draga, Kaase a Ingrid, aby se spolu nemohli dohovorit. Pak by nebyli tak nebezpeční, i kdyby to byli oni, koho se tolik obáváme.«

»To je velice slabá útěcha,« mračil se Ibrahim stále. »Ale na druhou stranu – není to planý poplach? Co se vlastně stalo? Že nás někdo špehoval, to snad není tak zlé.«

»Kdyby jenom špehoval,« povzdechl si Angwert. »Co se dá dělat, řeknu ti to tedy celé... Zkusil jsem na toho drzouna poslat

xi-ít a tak ho vytrestat, ale víš, co se stalo? Nevím jak je to možné, ale celá dávka se nějak *odrazila*, vlétla mi zpátky do obličeje. Skoro půl hodiny mi trvalo, než jsem se vzpamatoval. Kdyby se to stalo při nějaké šarvátce, nebylo by to nic příjemného pro mě ani pro moje pluky d'áblů.«

»Cože? Tebe že spálili?« zíral Ibrahim.

»Přesně jak ti to říkám – navzdory mým tajným ochranným kouzlům. To je to, co mě znepokojilo. Když někdo překouzlil mě, snadno překouzlí kteréhokoli jiného čaroděje – a samo Peklo bude mít s takovým protivníkem dost práce, vzpomeň si na Iššu!«

»A co kdybychom zkusili vyvolat konflikt na sabbathu?« navrhl Ibrahim temně.

»To by byla opravdu hra na nože,« vrtěl hlavou Angwert. »Jistěže bychom dokázali obsadit Peklo, rozdělit a pozavírat všechny Mágy – v Pekle budou všichni bezbranní. Ale co dál? Věčně celou Magii v Pekle držet nemůžeš. A kdo ti zaručí, že až všechny propustíš, nezdvihnou se proti tobě dokonce i ti, kdo by jinak byli s tebou?«

»Můžeme si přece najít nějakou dostatečnou záminku, jak všechny držet v Pekle, aniž by to dávalo podnět k reptání,« namítl Ibrahim. »Vždyť můžeme dokonce po pravdě přiznat, že se obáváme vzpoury. Mezitím co budou bezbranní Mágové sedět v Pekle, dáme pečlivě prohledat všechny hrady, zdali v nich není něco podezřelého.«

»Má to ovšem jeden háček,« mračil se Angwert. »Když nic neobjevíme, budeme pro posměch a Mágové budou právem reptat tím víc.«

»O to se nestarej,« ušklíbl se Ibrahim. »Mezi Mágy jsou strašpytlové, kteří pro svoje bezpečí do této pasti spadnou. Třebas takový Kurt z Mnichova má jistě nejméně dvojnásobek povolené síly – a přitom není nebezpečný. V případě potřeby klidně předhodíme Kurta a jemu podobné za oběť – a přísně je potrestáme.«

»Dobře vymyšleno,« rozjasnil se Angwert. »Pravda, není tu nebezpečí blamáže. Nesmíme si odradit své příznivce. Ale měl bych ještě jednu prosbu. Nemohl bys poslat Mefista ještě jednou

na kontrolu k Ingrid? Já vím, byl u ní nedávno, ale ta Ingrid má pořád větší spotřebu síly, než se na obyčejnou čarodějkou sluší. V jejím věku je sice pochopitelné, že cosi tvoří, ale je mi divné, že tvoří – a pořád nic nemá. Jako by si od poslední Mefistovy návštěvy sílu schraňovala – a v tom případě by jí měla už několikanásobně nad míru.«

»V pořádku, to zajistím hned,« přikývl Ibrahim. »Dnes v noci k ní Mefista pošlu, bude možná překvapená. A kdyby se chtěla vzbouřit, pošlu proti ní aspoň deset pluků d'áblů.«

»Dobře, ale jak ti říkám, měj připravené všechno. Abys nebyl zaskočen, kdyby se akce u Ingrid rozrostla více než by nám bylo milé,« připomínal Angwert starostlivě. »Já se též na dnešní noc připravím a kdyby bylo potřeba, pomůžu ti.«

»Díky, ale neměj obavy,« pousmál se Ibrahim. »Po pravdě řečeno, byl bych rád, kdyby to byla skutečně ona a kdyby se skutečně vzbouřila. Lepší boj, než takové nejisté čekání.«

»Také budu raději, až to bude za námi. Zajímá mě, kdo to tentokrát je,« povzdechl si Angwert na pookraji ohnivého Kruhu. »Hlavně, aby to dopadlo dobře i tentokrát.«

»Jsi ještě hloupá, Anitko,« mávla rukou dívka. »Ty že bys chtěla pomáhat Dragovi? Víš vůbec, jakou má Drago sílu? Proti němu jsi pořád jen kotě, on zná nejmíň tisíckrát více kouzel než ty – a jaká to jsou kouzla!«

Malá, sotva desetiletá Anitka si hrála se svým křiklavě barevným papouškem a zdálo se, že domluvy své mnohem starší kamarádky nevnímá – či vnímat nechce.

Anitka měla na sobě špinavé, na mnoha místech roztrhané hadry – znak odporu vůči své příliš pečlivé matce. Upravená, skoro dvacetiletá Ita, oblečená do jemných šatů, působila vedle ní jako princezna.

»Nemysli si, Iti, já mám svůj plán, co dělat,« řekla po chvilce Anitka, aniž si přestala hrát.

»Takové plány pust' honem rychle z hlavy,« pustila se do ní Ita. »Budeš se držet pěkně stranou. Já se také do ničeho míchat

nebudu, protože jestli se něco semele, bude to horší katastrofa než pradávné třetihorní geologické bouře, jestli si to dovedeš představit. Budeš ráda, když udržíš svůj hrad v rovnováze a nebudeš mít rozhodně sílu na nějaké ztřeštěné plány. Zapomeň na ně – beztak nikoho nepřekouzlíš.«

»Copak se chci pustit do samotného Ibrahima?« utrhla se holčička uraženě. »Ale podívej se třebas na takovou Mariku z Alp, ta umí perfektně nadávat v devíti řečech, ale kouzlit už jistě zapomněla.«

»To si jenom myslíš, skutečnost je jiná, Ani,« pousmála se Ita. »Víš, Marika opravdu umí dobře nadávat, ale nediv se jí, byla ostrá na slovo už když byla tak velká jako jsi ty. Ta si kdysi ve středověku dělala legrácky i z kata, když jí pálil nohy žhavým železem. Ale kouzlit Marika umí, nemysli si. V jejím hradu to sice vypadá jako za dávných a dávných časů, ale kouzla má Marika možná lepší než my dvě dohromady, nepřej si zažít, kdyby se do tebe pustila.«

»Hmm... ale já jí provedu takový fígl, že z toho bude úplně paf!« zachichotala se dívenka. »Ta bude překvapená!«

»Prosím tě, snad mi nechceš namluvit, že jsi vynalezla nějaké nové kouzlo?« ušklíbala se Ita. »I kdybys na něco sama přišla, vsadím se oč chceš, že je to známé nejméně dvě stě let – a že Marika ví, jak proti tomu.«

»Copak to musí být zrovna nějaké nové kouzlo?« usmála se holčička nevinně. »Můj fígl je – trik nového druhu.«

»A pak ti to selže a d'áblové z tebe udělají hromádku popela...«

»Když to selže, ať to selže,« pokrčila Anitka ramínky. »To je toho, přes Vidio na mě nemůže nikdo nic poslat, leda xi-ít a ten snesu. Reverz umím udělat i poslepu.«

»Jestli budeš reverzovat v obležení, dlouho nevydržíš. ujistila ji Ita.«

»Nejsem takové mimino, za jaké mě považuješ,« urazila se holčička, ale trochu zvažněla. »Kdyby mě obléhali, budu se ovšem jenom bránit a izolaci nezruším ani za zlaté prase, co mi pořád slibuje strejda Johnny. To se rozumí samo sebou. Ale já si myslím, že budu pro Ibrahima a jeho d'ábelské pluky tak

neškodná, že mne nechají na pokoji – a toho právě musím využít, rozumíš mi, Iti?»

»Rozumím, až moc dobře rozumím!« přisvědčila na to Ita ironicky. »Tvoje strategie je mi jasná už od počátku. Tuhle d'obnout, támhle kousnout... jenže se nespolehej na to, že tě nechají všichni na pokoji, když budeš kolem sebe píchat jako vosička. Spráskají tě jako psa a budeš ráda, když přežiješ.«

»Co myslíš, Iti, pomohlo by hodně Dragovi, kdyby se tak na půl hodiny někdo z jeho protivníků přestal bránit?« mrkla holčička spiklenecky.

»Anito, ty štěně desetileté, o tom přestaň uvažovat!« skoro vybuchla Ita. »Uvědom si, ty rozumku mrňavý, že proti Dragovi půjde Ibrahim Satan s celým Peklem! A pokud se proti Dragovi postaví Mág, bude to nejspíš některý z tisíciletých. Takový tě může jediným pohybem ruky proměnit v kočku, když se mu zachce!«

»Vždyť ti povídám, že se s nimi nechci poprat přímo,« ujíšťovala Anitka kamarádku. »Já jen tak...«

»Asi bude lepší udělat, co nám navrhl strejda Ngoro,« přerušila holčičku Ita. »Měli bychom jít udělat řádný mejdan k Marii z Titicaca. Alespoň na půl roku, než se to přežene. Ten návrh se mi líbí, aspoň bych vás měla pěkně pohromadě.«

»Iti, to snad nemyslíš vážně!« protáhla Anitka obličej o trochu víc, než by to normálnímu člověku dovolily lebeční kosti. »Tam bychom byly jako zazdění...«

»A víš, že by se mi to líbilo nejvíc?« opáčila dívka. »Tady nevím, nevím, jestli vás dokážu uhlídat.«

»Já se tě o žádné hlídání neprosila,« odfrkla Anitka.

»Ty ne, to je každému jasné, ale Drago mě žádal, abych si vás vzala na starost. Jsem nejstarší, napřesrok už nebudu batole, a hlavně mám z batolat nejsilnější hrad, dokonce mám některá úplně nová mocná kouzla přímo od Draga, abys věděla. Kdyby k něčemu došlo, mám vás vzít raději k sobě, aby se vám něco zlého nestalo,« pohodila Ita hlavou, aby si odstranila s obličeje pramen slámově žlutých vlasů, které jí padaly do očí. »A to znamená, že mě budete pěkně poslouchat!«

»To by se ti hodilo, ty nesnesitelná tyranko!«

»Říkej mi třebas aligátor, poslouchat budeš a basta,« opakovala Ita. »Holka nešťastná, vždyť ani netušíš co by se ti mohlo všechno stát. Copak si myslíš, že zůstaneš stranou, i když se kolem tebe budou vařit skály? Má milá, tohle bude něco tak strašlivého, že se ti o tom ani nezdálo.«

»Bez obav, můj hrad také něco snese,« zavrčela Anita.

»Jen se moc nekasej, nechtěla bych místo tebe najít jen hromádku popela, to by mi mohlo srdce utrhnout.«

»Pokud nějaké máš,« zavrčela znovu Anita pro sebe.

»Jak myslíš,« povzdychla si Ita. »Vrátím se k tobě, až oběhnu Margitku, Igora a Kima. Mám s vámi trápení! Se všemi, ale ty jsi ze všech batolat nejhorší, to mi věř. Jednou se asi z tebe zblázním.«

»Patřilo by ti to!« prohlásila holčička krvelačně.

»Tak ahoj a nezlob,« rozloučila se Ita a pohybem ruky si vytvořila ohnivý Kruh.

»Ahoj, Ito – a neboj se o mě, dám si pozor,« zamávala holčička dívce.

Ita vskočila do plamenů Kruhu, propadla se podlahou a magické plameny uhasly.

Anitka opatrně postavila papouška na bidélko a oslovila ho mazlivým hlasem:

»Stejně si budeme dělat, co budeme chtět, Lucišku?«

»Samo sebou!« zachraptěl papoušek. »Ita nám nerrozumí, moc se strrachuje. Já to rroztočím, ta bude koukat!«

»Ty můj Lucišku, vždyť vůbec neumíš kouzlit!« usmála se Anitka, uchopila papouška a zatočila se s ním po místnosti.

»Ale jsem chrrrabrrrrý!« kasal se papoušek.

»To nestačí, Lucišku, kouzla jsou důležitější než tvoje odvaha,« zvažněla holčička. »Takže se dáme do kouzel. Musíme zvládnout ještě ta dvě nová od strejdy Ngora.«

»Já si pamatuju všechna,« chlubil se papoušek.

»V pořádku, tak mě je teď naučíš,« rozhodla holčička.

Pes sebou pojednou škulbl a začal temně vrčet. Hajný ho polohlasem chlácholil, ale pro jistotu shodil pušku s ramene a pohledem zkontroloval, zda je nabitá. Od svého přítele už slyšel o záhadném medvědu ve zdejších lesích a proto měl s sebou místo obvyklé brokové dvojky kulovnici. Medvěd mohl nakonec uprchnout z nějakého cirkusu a s hladovým zvířetem nejsou žádné žerty, i kdyby bylo cvičené.

Teprve když se ujistil, zda je dostatečně ozbrojen, rozhlédl se pečlivě po okolí. Nic podezřelého ale nespatriil.

»Tak pojd', co se bojiš?« domlouval potichu psovi. Ten ale vrčel stále silněji a táhl svého pána zpátky.

»Co děláš, chceš mě povalit?« plísnil hajný psa. Ale tu pes krátce štěl a hajný uviděl mezi stromy, pouhých dvacet metrů od sebe – velikého šedivého vlka.

Vlk v těchto končinách – ale jaký vlk! Mohutné, krásné zvíře stálo bez pohnutí, jen oči upíralo na hajného. Ten tím směrem pozdvihl pušku, ale nestřílel, chtěl si vlka nejprve prohlédnout, jakoby nemohl uvěřit svým očím.

Trhnutí šňůry hajného přimělo, aby pohlédl stranou. Pes upozornil svého pána právě včas. Druhý stejně veliký vlk se plížil trávou se strany a byl dokonce blíže, než ten první.

Hajný na nic víc nečekal. Krátce, ale pozorně zamířil a stiskl kohoutek. Práskla rána, vlk vyskočil do výšky, ale pak dopadl na zem a začal chňapat naprázdno ve smrtelných křečích.

Hajný se rychle otočil, aby vystřelil i po druhém vlku, dříve než uteče. Druhý vlk však neutíkal pryč, ale velikými skoky se hnál přímo k hajnému.

Druhá rána houkla večerem. Opravdu na poslední chvíli! Zasažený vlk se zlomil ve skoku a dopadl na zem dva metry od střelce, ale vtom zezadu ozvalo zavytí, další mu odpovědělo z boku a ze všech stran byl slyšet praskot větviček a zvuky rozhrnujícího se křoví.

Hajný se bleskurychle rozhlédl a polohlasem zaklel. Ze všech stran přibíhali vlci, bylo jich pět – deset... a další se míhali mezi stromy a rychle se blížili. Na nabití pušky nebyl čas, utéci nebylo kam. Zbývala jediná záchrana, ale ne pro oba. Hajný odhodil

nepoužitelnou zbraň, třemi kroky se rozběhl a vyskočil k nejnižším větvím, které byly po ruce.

Vytáhl se nahoru na poslední chvíli. Pod sebou uslyšel zoufalé zaječení psa, přerušené těžko popsatelnými trhavými zvuky, ale když se konečně dostal do vyšších větví a mohl se ohlédnout, spatřil hlouček vlků, trhající kusy krvavého masa. Z velikého loveckého psa za chvíli zbyly jen ohryzané kosti, ale vlci zřejmě neměli dost. Rozsadili se kolem stromu a žádostivě vyplazovali jazyky, jakoby čekali, že mezi ně každou chvíli spadne další kořist.

Hajný se pevně zaklínil mezi větve. Smečka vlků na něho vrhala pohledy, které neslibovaly nic dobrého, osud psa byl ostatně výstrahou, jak by to asi dopadlo, kdyby z ničeho nic spadl přímo doprostřed smečky.

Seděli tak hodnou chvíli. Vlci se pohodlně rozvalili kolem, zato hajného tvrdé větve tlačily, takže si přisedával každou chvíli jinak. Neradostné vyhlídky na noc mezi vlky však přerušilo jakési zavytí, které přilétlo z dálky.

Vlci se zdvihli naráz jako na povel. Jeden z nich, asi vůdce, zaklonil hlavu a též zavyl. Z dálky se ozvalo další zavytí, kratší a důrazné, ale jeho účinek byl okamžitý.

Vlci se obrátili a rozběhli se do lesa. Dva vyskočili do výšky, jako by chtěli hajného stáhnout se stromu, ale pak se také rozběhli za ostatními.

Hajný počkal až budou trochu dál, potom seskočil se stromu, rychle uchopil pušku a vyměnil náboje. Vlci však již zmizeli mezi stromy. Hajný chvatně prohlédl oba zastřelené, pak se také obrátil a s puškou připravenou k výstřelu odešel směrem k hájovně.

»Tak pojď, Šedivý!« velitelským pohybem ukázala dívka na kruh z plamenů. Vlk veliký jako tele se váhavě přiblížil.

»No tak, nezdržuj,« pokynula mu dívka netrpělivě. Vlk ještě okamžik váhal, pak se ale odrazil a skočil doprostřed plamenného kruhu. Jehličí se nerozestoupilo stranou ani nezmizelo – a přesto se vlčí tlapy probořily do země. V jediném okamžiku zvíře

prolétlo zemí, jako by to byla past zakrytá pouhým papírem. Plameny kruhu jen trochu poskočily, ale zase hned pohasly a všechno bylo jako předtím.

»Vy tady zatím na mě počkejte,« poručila dívka vlkům a také vskočila do plamenného kruhu. Podobně jako vlk se těž propadla do země, vzápětí nato kruh zmizel, jakoby plameny někdo sfoukl. Na pasece zůstal zbytek smečky vlků. Pohodlně se rozložili na zem a jakoby se nic nestalo, klidně čekali na návrat svého vůdce.

Když se propadala do lesního jehličí, dívka na okamžik zavřela oči. Vzápětí je ale rychle rozevřela a pohybem ruky vyrovnala pád. Zůstala stát na pokraji plamenného kruhu, ale už ne v lese, ale v prostorné místnosti, se vkusem zařízené moderním nábytkem. Na žlutém koberci stál vlk.

»Tak mi honem řekni, co se stalo?« pokynula dívka vlku a rychle mu navlékla na hlavu velkou gumovou koupací čepici.

»Zastřelil nám Rychlého a Zuba,« žaloval vlk lidským hlasem. Bylo to podivné – neotvíral přitom tlamu. Zvuk totiž vycházel přímo z jeho hlavy, přesněji – z té podivné čepice. Nebyla to obyčejná koupací čepice.

»A proč jste mu lezli do cesty?« nechápala dívka.

»Měli jsme chuť na psa,« vymlouval se vlk.

»Jenže jste museli vidět, že k tomu psu patří člověk, ne?« pokrčila dívka rameny.

»My jsme ho viděli, ale mysleli jsme, že před námi včas uteče.«

»Jak vidíš, neutekl.«

»Ale utekl na strom, přesně jak jsme čekali, jenomže nejdřív vystřelil dvě rány,« kňoural vlk zkroušeně. »Měl asi dobré oči, pokaždé se trefil.«

»No dobře, ale když se tak stalo, proč jste hned nešli ke mně?« vyčítala dívka. »To mi to jdete říci až teď? Mohla jsem je ještě vzkřísit.«

»To medvěd. Chtěl nás,« žaloval vlk.

»Na Petra si nestěžujte. To je jen výmluva. Kdyby se vám příště stalo něco podobného, jeden z vás ihned doběhne pro mne, rozumíš?«

»Ano... ale my budeme příště opatrnější a nenecháme ho střílet,« sliboval vlk.

»Cože? Jak to chcete udělat?« zarazila se dívka.

»Jednoduše. Vrhne se na něho všichni najednou a on nestačí vystřelit ani jednou,« vysvětloval vlk.

»Myslíte, že člověk nestačí vystřelit, ale stačí vylézt na strom? To se mi nezdá,« zapochybovala dívka.

»Nestačí vylézt na strom – bude náš!« odvětil vlk. »To jsou přece zákony přírody, na tom není nic špatného.«

»Není nic špatného?« nadechla se dívka. »Víte co se pak stane? Pamatujte si, když někoho z lidí zabijete, spálím vás všechny na prach! Nebudu ani vyšetřovat, jestli jste se toho zúčastnili všichni nebo jen jeden! Což jsem vám nezakázala ubližovat lidem? Zvířata si občas ulovit můžete, proti tomu nic nemám, ačkoliv vás krmím, ale jestli se někdy dozvím, že vaší vinou kdokoliv z lidí přijde o život, mazlit se s vámi nebudu,« rozzlobila se dívka jaksepatří.

»Tvá matka nám to dovolovala,« připomněl jí vlk omluvně.

»Já nejsem ona!« odsekla dívka. »Teď vás mám já, budete poslouchat mne – a basta.«

»A co máme dělat, když potkáme v lese člověka?«

»Můžete se mu včas klidit s cesty,« ujistňovala ho dívka bezelstně. »Když ho trochu postrašíte a on před vámi vyleze na strom, ještě se zlobit nebudu. Ale zabít nesmíte nikoho, i kdyby se mezi vámi procházel a tahal vás za ocasy.«

»Takovou pohanu by nikdo z nás nesnesl!«

»Tak se kliděte na takovou vzdálenost, aby vás lidé ani okem nespatriili,« odsekla na to a otočila se. »Máma mi o vás tvrdila, že jste všichni tři sta let staří – a já abych teď za vás řešila nové a nové problémy.«

»Ito?« přerušil dívku vlk.

»Co ještě chceš?« povzdychla si.

»Můžeš je ještě vzkřísit?« žadonil vlk.

»No... zkusím to,« přikývla. »Půjdeme tam spolu. Ukážeš mi, kde to bylo,« řekla smířlivě a sejmula vlkovi čepici.

Ibrahim přehlédln všechny přítomné a v očích mu zazářila hrdost. V prostorné místnosti byli čarodějové, představující výkvět Magie. Síla, kterou tito Mágové ztělesňovali, už cosi znamenala!

Byl tu Miguel z Gibraltaru, na jehož pozvání se schůzka konala. Miguel nepatřil k nejstarším čarodějům Magie, avšak dobře se pamatoval na doby, kdy Magie musela s lidmi bojovat na život a na smrt. Sám byl kdysi uvržen do vězení a krutě mučen, ale později se lidem pomstil tak, že celý okolní kraj byl jedním velikým hřbitovem. Černý mor v rukou Miguela byl tak hroznou zbraní, že ostatní Mágové museli jeho zběsilost mírnit. To bylo v dobách, kdy Mágové potřebovali dětská těla na výměnu a nemohli by sami přežít, kdyby lidé vyhynuli.

Byl zde Aigios z Bermud, vládce mořských živlů, tvůrce umělých bouří, hurikánů a tornád. Byl odborníkem na anomálie v ovzduší. Kdykoliv se mu zachtělo, dokázal stvořit na celém Atlantiku ideální krásné počasí – ale když se mu zachtělo, uměl v několika hodinách rozbouřit moře i ovzduší tak, že se nejen letadla, ale i velké zaoceánské lodi lámaly vpůli. Po pravdě řečeno, katastrofy vyvolával mnohem raději, než bylo zdrávo.

Mior z Bogoty vyvolal první umělé zemětřesení na světě. Jeho pýchou byla také první umělá sopka. Patřil mezi Mágy za předního znalce jevů, odehrávajících se pod zemskou kůrou.

Ženč z Nankinu býval kdysi spolupracovníkem čarodějnice Laviér, která dala Magii d'ábly.

Byli tu Mágové starší, kteří pamatovali na prvopočátky Magie, byli tu i mladší, kteří z vlastní zkušenosti neznali, jak vypadaly boje s lidmi.

Někteří tu naopak seděli proto, že se báli.

Miguelovy hrozby byly mlhavé a ti z Mágů, kteří nemohli spoléhat sami na sebe, přimkli se teď k Ibrahimovi. Vždyť tu stál i nejsilnější Mág všech Mágů, Angwert! Slabší Mágové se na ochranu silných spoléhali, pro ni byli ochotni vyhladit třeba celý svět, kdyby jim to Ibrahim poručil. Pro nějakou opravdovou šarvátku uvnitř Magie byli příliš bázlivi, ale Ibrahim byl rád i tak. Každý hrad mohl představovat bariéru pro případného protivníka.

»Tak – dohodnuto,« shrnul Ibrahim. »Kdybychom hlasování prohráli, čemuž ovšem nevěřím, prosadíme se jinak. Pamatujte si všichni heslo: *Za Magii – za Satana!* Kdybych tato slova vyslovil, rozprchnete se všichni do svých hradů a zaútočíte. Východy z Pekla budou otevřené, ale za námi je Apadiel ihned uzavře. Všichni, kdo o tom nebudou vědět, budou nejspíš tak překvapení, že zůstanou v Pekle – no a kdyby někdo přece jen dosáhl svého hradu, zdoláme ho jistě brzy. Uvidíme, kdo bude určovat Zákony! Nakonec by po nás snad chtěli, abychom těm pozemským červům předali všechna naše kouzla, ano, k tomu to spěje! To ale nepřipustíme! Ani teď, ani za tisíc let!«

»A co když oni ustoupí?« otázal se Alvárez.

»Pak bychom mohli naoko projevit dobrou vůli,« přikývl blahosklonně Ibrahim. »Pak možná odvolám svůj návrh.«

»I to by bylo naše vítězství« souhlasil Mior.

»Mohli bychom pak udělat i více,« připojil se Angwert. »Navrhoval bych prominutí trestu pro jejich Petra ze Šumavy, beztak byl odsouzen bez viny.«

»Ach, ty idealisto!« ušklíbl se Ibrahim. »Dopadne-li to dobře, mohli bychom ukázat dobrou vůli a snížit Petrovi těch dvacet let na polovinu – ale ne méně.«

»To by zase mohli počítat jako vítězství oni,« pokrčil rameny Ženč. »Co by si ještě mohli více přát?«

»Trochu jim ustoupit můžeme,« přikývl Aigios z Bermud. »Ale ne tolik! Musí nad sebou cítit silnou ruku, aby neměli odvahu do dalších intrik.«

»Hlavně aby to takto dopadlo,« uzavřel Ibrahim diskusi. »Nejsem proti novotám v Magii, ale proti lidskému plemeni budu stát vždycky a nebudu znát slitování. Odjakživa to byla Magie, kdo určoval běh světa. Lidé neobjevili za celou dobu existence jediné kouzlo. Nemůžeme dopustit, aby se nepřátelé čarodějů dostali mezi nás, to by byl začátek konce. A proto musíme zvítězit my!«

»Na naše vítězství!« pozdvihl Miguel z Gibraltaru svou křišťálovou číši s ohnivým vínem.

»Na vítězství!« povstali všichni ostatní Mágové.

Zdvihli číše, připili a potom mrštili číši o podlahu, až se zvonící střepy rozlétly na všechny strany.

»Na zmar všech, kteří se nám chtějí postavit!« vykřikl na konec Miguel a jako poslední udeřil svou číši o zem.

V rohu místnosti vzplály čtyři ohnivé kruhy a Mágové v nich jeden po druhém mizeli.

»Pro pět ran, jak může být někdo tak neopatrný! «Sám do takového pralesa – co kdyby se ti tam něco stalo? Kdo ti tam pomůže?« rozčiloval se hajný.

»Já se nebojím,« namítl chlapec. »A zakázáno to není.«

»To není, ale zdejší lesy nejsou žádné hájky. V našich lesích je divoká zvěř. Kdybyste byli aspoň dva – ale sám?« Hajný nesouhlasně potřásl hlavou.

»Zde jsou lvi – to je moje!« zasmál se chlapec.

»No, lvi tady nejsou, ale zato parádní vlci,« ujišťoval chlapce hajný. »Nevěříš-li mi, pojď se podívat. Předevčírem jsem dva z nich zastřelil, mám v kůlně jejich kůže. Měl jsem na ně pušku, ale nebyla by mi nic platná, jak rychle se na mě sesypali. Psi mi roztrhali dříve, než jsem stačil vylézt na strom.«

»Nejsem tu poprvé – ale vlka jsem ještě neviděl,« řekl přezíravě chlapec. »Mysliveckých historek jsem slyšel dost, ale nikdo se nechlubil, že by lezl na strom.«

»Kdyby to nebyla pravda, také bych to neříkal,« strašil hajný mladíka. »Já vím, není to nijak příjemné, ale když se ke mně hnali, rozhodně mi veselo nebylo, to mi věř.«

»A byli to aspoň vlci?« ušklíbl se chlapec.

»Pojď se podívat – a pak teprve mluv,« vzkypěl hajný a zamířil ke kůlně.

Tam visely dvě veliké vlčí kůže, napnuté na laťkových rámech. Při pohledu na ně chlapci trochu zamrazilo v zádech.

»Tak co? Tohle snad nebyli žádní ratlíci, vid'?'« šklebil se uražený hajný. »Dvojice takových dokáže strhnout statného jelena, to mi snad věříš. Kdyby ti jen jeden skočil na krk, nevím,

co bys dělal. A tihle dva nebyli sami, byla jich celá smečka. Co ty na to?«

Chlapec zaraženě mlčel.

»Poslyš – nechceš raději přece jen přespat v hájovně?« nevrhl hajný dobromyslně.

»To není možné,« odmítl chlapec. »Kromě toho, nejsem tu sám. Kamarádi šli po silnici a já jdu přímo. Vsadil jsem se s nimi, že tam budu dřív – a teď se tady zdržuji.«

»Vás je víc? Kdepak budete spát? Jestli chcete přespat ve stanech, vlci vás v noci zadávají jako ovce!«

»Stany máme také. Ale nejsme tady poprvé a víme o boudě v lese, takový seník. Tam jsme spali už loni a letos jsme si to naplánovali také tak.«

»Poslyš – co kdybych tě tam dovezl na motorce?« nabízel se hajný. »A cestou vezmeme některého kamaráda – a ostatní varujeme před nebezpečím.«

»Tak zlé to snad nebude,« otrnulo zatím chlapci. »Když myslíte, jeďte si a varujte je, ale já to projdu sám. Nebylo by sportovní, abych se nechal vozit.«

»No, sportovní by to nebylo,« připustil hajný, »jenže tady vůbec nejde o sport, tady jde možná o život. Nerad bych si jednou vyčítal, kdyby se vám stalo neštěstí.«

»Však se nebojte – v nejhorším je v lese dost stromů a kdyby šlo do tuhého, asi bych také vylezl nahoru,« loučil se chlapec.

Hajný pozoroval, jak chlapec mizí mezi stromy. Nejprve nad ním mávnul rukou, ale potom si to přece jen rozmyslel a obrátil se ke kůlně.

»Budu se muset podívat na ty kluky, aby snad nakonec nezapálili,« bručel si pod vousy, když našlapoval motocykl.

Ale v nitru věděl, že ho nežene jen starost o bezpečí jeho lesa. Vzorně uklizené ohniště, které objevil vloni, mu dávalo jakousi záruku, že ti chlapci ani podruhé nezapálí. Byli jistě zkušenými trampy – ale hajný opět v duchu uviděl vlka, klesajícího necelé dva metry od sebe, znovu v duchu uslyšel zaječení psa, kterého vlci roztrhali během několika okamžiků...

Jestli se něco stane... ne, raději nemyslet!

»Jsme všichni?« otázal se přítomných Ibrahim.

Veliký Čtvrtý pekelný sál byl ozdobený černými, zlatými a červenými ornamenty a byl plný Mágů. Čestnou stráž kolem sálu tentokrát sloužili d'áblové Apadielova Třetího Pekelného pluku. Někteří jen stáli nepohnutě kolem stěn jako obrovské svalnaté černé sochy, jiní obcházelí sál a přejížděli očima zpytavě po shromážděných čarodějích.

Na pravidelném výročním sabbathu nesměl nikdo z Mágů chybět. Kdyby některé místo v sále zůstalo prázdné, d'áblové by opozdilce s velikou ostudou přivlekli živého či mrtvého, i kdyby se chtěl skrýt kdekoliv na světě nebo v podsvětí.

»Zdá se, že jsme všichni,« prohlásil spokojeně Ibrahim po chvilce čekání. »Slavnostně prohlašuji dnešní sabbath za zahájený.«

Sálem zavládlo ticho. Ibrahim pomalu přehlédln všechny přítomné a pak pomalu ohlásil první bod jednání:

»Jako první bod letošního programu předkládá Mág Drago z Bosny návrh nového Zákona *O přijímání do rodiny*,« ukázal na rozechvělého čaroděje a s potutelným úšklebkem se posadil na své čestné místo.

Bylo na Dragovi, aby vstal a do napjatého ticha v sále přednesl svůj návrh. Čaroděj povstal a pomalým krokem došel doprostřed vyvýšeného pódia, odkud obvykle mluvili ti, kdo dostali na zasedáních Magie slovo.

Celé Peklo se dívalo v této chvíli jen a jen na něho. Těžko se dalo čekat, že některý z čarodějů neví o soupeření tohoto mladičkého, ještě ani ne stoletého Mága se samotným Ibrahimem Satanem, zakladatelem Magie a vládcem Pekla.

Drago cestou na pódium překonal počáteční údiv. Ibrahim mu udělil slovo jako prvnímu – ne, to není samo sebou. Drago očekával, že se Ibrahim pokusí nový Zákon všemi prostředky zadržet. Myslel najisto, že bude muset před tváří celé Magie vystoupit s návrhem, proti kterému bude mít Ibrahim námitky dříve, než bude vznesen. Místo toho – jaký div – Ibrahim sám

zvolil Dragův návrh jako první bod jednání – a podle starých zvyklostí jako nejdůležitější ze všech bodů.

Že by se Ibrahim přiklonil k rozumnější části Magie? Pak by byl Dragův návrh přijat všemi Mágy jednomyslně, ale že by Ibrahim tak jednoduše změnil názor?

Drago neměl čas na podobné úvahy. Musel začít mluvit, na jeho slova čekali všichni s napětím. Drago ještě postřehl spoustu udivených pohledů, kterými Mágové pohlíželi jeden na druhého. Ano, Ibrahimův krok byl naprosto nečekaný nejen pro Draga a jeho přátele, ale i pro ty, kdo stáli dosud jasně na Ibrahimově straně.

Drago se rychle rozhlédl po sále. Zastavil se očima na Ingrid z Göteborgu a uviděl její povzbuzující úsměv a pohyb rukou, kterým mu po lidském způsobu držela palce.

Porozuměl. Ingrid byla sice překvapená, ale šťastná, že se zasedání začalo bez překážek.

Drago se obřadně uklonil přítomným Mágům, druhou úklonu věnoval podle tradice Ibrahimovi a Pekelným knížatům, pak se trochu nadechl a začal mluvit...

Do naprostého ticha se ozvalo několikeré cinknutí.

Ita vstala s křesla, ve kterém dosud podřimovala. Rukou udělal příslušné čarovné pohyby a uvolnila tak obraz Vidia. Spatřila v něm nezřetelný výsek tmavého lesa, odkud se na ni dívaly dvě světélkující oči. Volal ji tedy vlk. Co asi tihle šedivci potřebují teď v noci, pomyslela si a zívla.

Zasedání Magie na sabbathu trvalo již dobrou půlhodinu. Ita chtěla vytrvat až do konce, aby se co nejdřív dozvěděla, jak dopadl Dragův návrh, jenomže zasedání mělo trvat do rána a čarodějnou dívku již začal zmáhat spánek.

Volání vlka proto vcelku přivítala. Aspoň bude nějaké vytržení z toho teplého, pomalého usínání. Co mi asi chtějí páni vlci teď po půlnoci? Musí to být něco důležitého, jinak by počkali do rána. Itina matka měla vlky dobře vyceповané, ti věděli, že není záhodno svoji paní vyrušovat bez příčiny. A tenhle vlk asi

spěchal, protože stále tiskl tlapou slabě světélkující signální kámen.

Ita vytvořila ohnivý kruh a polohlasem křikla:

»Pojď ke mně, Šedivý!«

Vlk na nic nečekal a skočil. V okamžiku, kdy se propadl skrz lesní jehličím pokrytou půdu, vynořil se z plamenného Kruhu v rohu místnosti u Ity. Přemetl se, dopadl na nohy, ale ani se nezastavil aby vyrovnával rovnováhu a horempádem utíkal k dívce.

»Copak, copak, nač ten spěch?« usmála se Ita a navlékla vlku mluvící čepici.

»Chytili jsme člověka,« vyhrkl vlk. »Je asi mrtvý.«

»Jak to?« zděsila se Ita. »Ty nevíš, co jsem vám minule slíbila? Jak si dovoluujete překračovat moje zákazy? Ale já vám nic desetkrát zakazovat nebudu, to si jistě uvědomujete, nebo ne?«

»Spadl mezi nás se stromu,« ospravedlňoval se překotně vlk. »Ale my jsme ho ani nehryzli, opravdu, pojď se podívat! On jenom vykřikl a teď leží jako mrtvý, ale my za to opravdu nemůžeme, my jsme ho nezabili.«

»Já se z vás asi přece jenom zblázním!« vykřikla dívka. Ale tímto lidským úslovím z ní spadla i první zlost. Nebylo to neuposlechnutí zákazu, který vlkům uložila. Jenže šedivci si nemohli odepřít podívanou na prchajícího člověka a dali se s chutí do nahánění hrůzy. Což se jim v tmavém lese jistě povedlo, ale dopadlo to jinak, než si mysleli. Samozřejmě že nepadli na zdravého, silného hajného, který by se ve větvích stromu udržel celé hodiny. Tento člověk se neudržel a spadl. A vlci, vědomi si zákazu Ity, nevěděli co v té chvíli dělat. Jejich přirozenost dravců jim nedovolila zbaběle utéci, ale vrhnout se na člověka a zardousit ho, to jim zase nedovolil strach z mladé čarodějky.

»Tak pověz, kde to bylo, já už to rozřeším!« nařídila čarodějka vlkovi.

Ohnivý Kruh zhasl, ale obraz Vidia, orámovaný oranžovou čarou, zůstal viset před dívkou. Podle vlkova vysvětlování přesunula dívka obraz Vidia dál do hlubokého lesa a brzy oba

spatřili bezradnou vlčí smečku, rozestavěnou kolem ležícího těla člověka.

Čarodějka se rychle podívala Vidiem ležícímu do tváře a sykla překvapením. Ležící člověk byl mladý chlapec, zřejmě v bezvědomí. Jeho obličej vyjadřoval bolest, ale nehýbal se.

»Upaluj napřed!« nařídila dívka Šedivému a rychle pro něho vytvořila plamenný Kruh.

Sama prolétla plameny hned za ním, taktak že nepřistála na hřbetě dalšího vlka. Uskočil před ní na poslední chvíli, vycenil na ni zuby, ale jakmile ji poznal, stáhl ocas mezi nohy a rychle se klidil z jejího dosahu. A s ním i všichni ostatní, takže kolem dívky byl brzy v úctyhodné vzdálenosti kruh vyplašených vlků. Dát se na útěk, k tomu žádný nenašel odvalu možná jim jejich vlčí polorozum správně napovídal, že prchat před čarodějkou je holý nesmysl.

Ita si prohlédla smečku pohledem, pod nímž se i statní vlci choulili jako štěňata. Pak teprv se sklonila k ležícímu chlapci, aby zjistila, co se vlastně stalo.

»Děkuji Dragovi z Bosny za jeho návrh nového Zákona,« ušklíbl se Ibrahim, když Drago skončil a vrátil se zpátky na své místo v sále.

»Hlasovat budeme o každém Zákonu jednotlivě, ale teprve až budou předneseny všechny. Musíme si to všichni jaksepatří promyslet,« pokračoval Ibrahim, když chvíli ponechal všechny Mágy v dlouhém tichu, které se nikdo neodvážil porušit.

»Druhým bodem našeho jednání bude návrh nového Zákona *O povinném zabíjení lidí*, který přednesu sám.«

»Jakého zabíjení?« vyskočil Petar ze Zagrebu.

»Ještě jsem neskončil a nikdo mě nebude přerušovat!« vykřikl Ibrahim a Petar se rychle posadil a zmlkl.

»Hned půjdu k věci,« klidně, jízlivě pokračoval Ibrahim do naprostého ticha. »Navrhuji ustanovit Zákon, dle kterého musí každý z Mágů každoročně donést do Pekla jednoho člověka ze

svých poddaných a před zraky některého z pekelných knížat ho dokonale zabít.«

Drago zesinal. Pohlédl na Ingrid. Ta probodávala vládce Magie Ibrahima pohledem, který nevěstil nic dobrého.

»Jistě se všichni ptáte, proč chci zavést právě takový Zákon a jak se to shodne se Zákonem o zbytečném zabíjení? Já tvrdím, že zabíjení, které navrhuji, nebude vůbec zbytečné. Nepůjde jenom o to, sebrat někde jakéhokoli člověka a prostě ho obětovat. To by nemělo smysl – a také o to nejde,« klidně pokračoval Ibrahim.

»Všichni jak tu jsme si žijeme už po mnoho desítek let, mnozí už celá století, ve svých hradech v podsvětí. Málokdo se dostane na svět mezi lidi a někteří z nás již zapomněli, že mezi námi a lidmi panuje odvěké nepřátelství. Ještě před několika málo sty lety lidé nás, Mágy, zabíjeli, mnozí z nás se dobře pamatují, jak jsme každého mučedníka z našich řad hořce oplakávali. Chcete možná namítnout, že to už je dávno, že se Magie nemusí lidí bát, že je mnohem mocnější než lidé, dokonce než všichni lidé dohromady. Můžete poukázat na naše ohromné zdroje síly, na naši chloubu Synkr, na naše kouzla, na naše strašlivé možnosti ničení. Řeknete, že proti našim zbraním nemají už lidé ani tu nejmenší naději a že je můžeme nechat na pokoji.«

Přesně to si myslíme, řekl si v duchu Drago.

»Jenže to je omyl!« vykřikl náhle Satan. »Omyl, opakují znovu a znovu! Ani lidé se nezastavili v rozvoji. A některé jejich výsledky nejsou právě zanedbatelné!«

Ibrahim se rozhlédl po sále. Mohl být spokojen. Všichni Mágové byli jeho proslavou dostatečně zaujali, takže nebylo jediného čaroděje, který by na Ibrahimových slovech nevisel s napětím.

»Nebudu mluvit o jejich atomových bombách,« přezíravě pohodil hlavou Ibrahim. »Těmi nás prozatím ohrozit nemohou. Svými směšnými zbraněmi by dokázali vyhubit leda sebe, to se nás netýká. Mnohem horší – a pro nás nejbezpečnější – je to, co se tolik neprojevuje, co není vidět. Ale toto nebezpečí zde neustále

číhá, ačkoliv jsme vynaložili nemalé úsilí, abychom svedli lidi ze správné cesty.«

Aha – opět strašák lidské vědy, pomyslel si Drago. To už je ale příliš obehrané.

»Nebezpečí je v tom, že lidé hledají černý Kámen a naše ostatní tajemství. Všichni víte, co to znamená. Museli jsme nedávno vysbírat Kámen na Měsíci a to tak důkladně, aby to nebylo k poznání. Právě včas. Ale lidé se zajímají dál, brzy se dostanou na Mars, na Venuši a možná i další místa. Budeme muset vysbírat černý Kámen z celého slunečního systému. Což o to, i nám se bude hodit.«

I když už dávno čarujeme i bez Kamene, řekl si Drago.

»To ovšem neznamená, že se to lidem nakonec nepodaří. V jejich podvědomí je náš černý Kámen uložen hlouběji než si myslíme. Mnozí se sice vysmívají pohádkám o *Kameni mudrců*, tak jako se posmívají pohádkám o Pekle a o čarodějích. Ale rozhodně ne všichni. Někteří jsou potichu, ale hledají dále. Kdo mi nevěří, ať s jde podívat na jejich urychlovače, které již také dokáží měnit hmotu. Pravda, urychlovače nejsou tou pravou cestou k získání černého Kamene, ale všichni víme, že černý Kámen lze vyrobit i uměle. Cest, kterými to je možné dosáhnout, je více – a lidí je mnoho. Nikdo z nás se nemůže bezpečně zaručit, že se to někomu z lidí nakonec nepodaří, ani kdy a kde to bude.«

No a co? pomyslel si Drago. Kámen byl novějšími kouzly dávno překonaný.

»Od přeměny hmoty je už jenom nepatrný krůček k přeměně energie. Dovedete si někdo z vás vůbec představit, co by se stalo, kdyby se lidé do nás pustili zbraněmi stejně silnými, jako jsou zbraně naše?«

Dramatická odmlka kupodivu na mnohé zapůsobila. Drago v sále spatřil množství starostlivě pokyvujících hlav.

»Mágové jsou, pravda, zkušenější,« pokračoval Ibrahim. »Každý z nás starších má v dobré paměti celé lidské dějiny. Ale těch ubohých smrtelníků je mnohem, mnohem více než nás. Dát jim do rukou zbraně, mohli by nakonec nad námi získat převahu. A proto navrhuji zákon:

Každý z čarodějů je povinen každým rokem odstranit toho z lidí, kdo je na jeho území nejdále ve zkoumání hmoty. Toho musí zahubit tak důkladně, aby ho nebylo možné oživit ani našimi prostředky. Pak ale už bude platit zákon o zbytečném zabíjení a další lidi zabíjet nebude přípustné.«

Ibrahim se podíval na Draga. Vlna hřejivého pocitu ho zalila, když uviděl jeho zachmuřenou tvář.

Miguel z Gibraltaru naopak zářil. Bylo vidět, že se jen s velkým úsilím ovládá, aby neporušil pořádek a nevykřikl svůj nadšený souhlas s Ibrahimem.

Ibrahim se vítězně pousmál a dodal:

»Skončil jsem. Kdo má ještě nějaký návrh Zákona, ať se přihlásí o slovo. Všichni ostatní uvažujte. Další návrhy se budou projednávat až po hlasování o těchto dvou.«

Velikou síní Pekla proběhlo zašumění.

Jirka

»Vy jste ale troubové!« důrazně ale polohlasem plísnila čarodějná dívka vlčí smečku.

»Holedbáte se svou staletou lesní moudrostí, ale zatím vidím, že nemáte ani oči v pořádku. Copak jste nepoznali, že tenhle před vámi neuteče?« pokračovala neúprosně.

Vlci stáli bezradně kolem. Někteří se olizovali, jiní se dívali do země.

»Věřím vám, že jste mu ponechali dost času. Kdyby byl zdravý, jistě by se včas zachránil. Ale to vás nenapadlo, že není něco v pořádku, když kulhá? Cožpak nepoznáte zlomenou nohu?« vyčítala jim už klidněji a skláněla se nad bezvládným tělem chlapce.

»Styď se, Šedivý! Je ti už třista let, cožpak ses za tu dobu vůbec nic nenaučil?«

Veliký vlk hleděl provinile stranou, jen se jednou bez příčiny olízl.

»A co je tohle?« ukázala dívka na chlapcovu botu. Vlk se se zájmem podíval zblízka.

»Který moula se mu pověsil zubama za nohu? A k tomu za tu zlomenou? Jestli tohle bylo míněno jen jako strašení, tak to bylo opravdu poslední, co ještě chybělo. Muselo být přece každému z vás jasné, že při takové bolesti mezi vás zaručeně spadne!« rozhlédla se dívka přísně po vlcích.

Vlci se zježili strachem, ale žádný nedal najevo, že by o tom něco věděl. Někteří se dokonce pokoušeli předstírat, že je zajímá něco jiného než řeči jejich paní.

»Mám já s vámi trápení!« vzdychla si čarodějka. »Proč jsem si vás na mamince vyškemrala? Abyste pomáhali Petrovi, ale ne abyste mi přidělávali starosti, rozumíte? Měli jste Petra obskakovat jako lokajové – a vy zatím děláte psí kusy po lese. Ale to vám povídám, to se teď změní. Zalezete si do své jeskyně a nehnete se z ní, dokud vám to nedovolím, nebo dokud vás nezavolá Petr. A kdyby vás ďáblové na kusy trhali, nikomu nikdy

neřeknete, co se tu stalo. Já to nějak zařídím. Ještě že je teď právě sabbath a mám pár hodin času. Koukejte zmizet a ať se mi neukážete na očích, jinak to s vámi špatně dopadne, rozumíte?»

V jejím hlase bylo náhle cítit rozhodnutí, že svá slova splní. Vlci ani nepotřebovali polorozum, aby poznali, že jde do tuhého. Stačil proto jediný pokyn ruky, aby celá smečka vyběhla ozlomvaz do lesa, takže jinak uznávaný vůdce Šedivý běžel až skoro na konci.

Ita je sledovala pohledem, dokud poslední vlk nezmizel mezi stromy. Pak se opět sklonila k bezvládnému chlapci.

»Co mám s tebou dělat?« zeptala se ho, ačkoliv vzhledem k jeho bezvědomí žádnou odpověď nečekala.

»Kdybych tě tady nechala bez pomoci, těžko by ses odsud dostal – a i kdyby, asi bys o tom setkání mluvil,« sama pro sebe nahlas uvažovala.

»Tohle bys asi za pouhý sen nepovažoval, to určitě ne. Stopy od vlčích zubů bych odstranila, ale jistě by ses někde takovým dobrodružstvím pochlubil. Stačil by jediný skřítek, byl by to tvůj konec,« šeptala pomalu, zatímco přemýšlela, co dělat. Přitom se jemně dotkla rukou jeho čela, jen aby mu odhrnula vlasy s očí. Sama se toho dotyku najednou polekala, jako by právě teď udělala něco nedovoleného.

Raději se opět věnovala chlapcově zlomené noze. Původně to byla asi zlomenina bez komplikací, ale vlčí zuby a pád se stromu způsobily, že chlapcova levá noha byla skoro vylomená a rozdrčené kosti trčely z rány. Čarodějka rukama opatrně nohu narovnála, položila ji na mech a chvíli vzpomínala. Pak úplně potichu cosi zašeptala.

Kolem chlapcovy nohy vzplála slaboučká mihotavá modravá záře. Když pohasla, uchopila dívka chlapcovu nohu do ruky a zkusila ji ve zlomeném místě ohnout.

Scelené kosti držely pevně a dívka se nadechla pýchou. Tohle kouzlo ještě nikdy nezkoušela – a přece se jí podařilo hned napoprvé.

»Tak – to bychom měli,« potvrdila si s uspokojením. Pak se zase zamyslela, co dělat dál.

»Asi to jinak nepůjde,« vzdychla si nakonec. Opět cosi zašeptala a kolem sebe a chlapce opsala rukou kruh. Vzplanul plameny a chlapec i s dívkou se propadli do země. Plameny ještě krátce vyšlehly vzhůru a pak zhasly úplně.

Na mýtince zůstaly zřetelné stopy trampských bot, stopy vlčí smečky a tři – čtyři nezřetelné otisky měkkých dívčích mokasinů.

»A já zase tvrdím, že se Magie nesmí poddávat blahovůli k lidem!« opakoval Ibrahim za nadšeného souhlasu všech svých stoupenců. »Vám se nelíbí můj návrh, mně zase váš. Vždyť je to šílenství, vzít si člověka mezi Mágy! Ze žádného člověka nikdy nebude pořádný Mág, i kdyby dělal nevím co! Každý ví, že mezi Mágy a lidmi je rozdíl jako mezi lidmi a opicemi.«

»Tvoje přirovnání, Ibrahim, pořádně pokulhává,« namítl Drago. »Udělat z člověka Mága není tak těžké, jak nám tady líčíš. Je to vlastně jen a jen otázka kouzel.«

»To je docela dobře možné,« připustil Ibrahim. »No tak si pro mě za mě vezměte toho svého člověka – ale ten potom bude jako všichni ostatní jednou do roka zabíjet.«

»To je přece pravý opak našeho návrhu!« namítal Drago. »My chceme přiblížit Magii lidem, kdežto tvůj návrh chce jen znovu obnovit staré nepřátelství. To přece nemá smysl.«

»Nesmysl je vodit smrtelníky mezi Mágy,« odsekl na to Ibrahim. »Každé batole dnes ví, že lidé čaroděje nenávidí na smrt.«

»To dávno není pravda, Ibrahim,« odporoval mu Drago. »Ale kdyby vstoupil v platnost tvůj zákon, brzy by se nás lidé začali opět bát, snažili by se bránit a měli by pravdu. Takový zákon by nás vrátil o celá staletí nazpět. Pochop to konečně, Ibrahim!«

»Vždyť já vás docela dobře chápu,« ušklíbl se Ibrahim. »Jste sice blázni, ale pochopit vás není tak těžké. Zkuste pro změnu pochopit vy mě. Pro mě a pro mnohé další je zrovna tak nepřijatelné to co chcete vy. Dobrá, mohu vám ustoupit. Odvoláte-li svůj návrh, odvolám i já. To je vše, co pro vás míním udělat. Rychle si to rozmyslete, než dám hlasovat.«

Ibrahim se spokojeně zašklebil. Ponechal Dragovi právě jen možnost čestného ústupu. Drago jistě couvne, ačkoliv asi se skřípěním zubů. Teď se Drago rozhlížel po sále, po všech, kteří byli s ním. Kaas z Haagu krčil rameny: vidíš, nepůjde to, vždyť jsem to říkal. Ngoro z Ruwendzori zavrtěl hlavou: zkusíme to jindy. Petar ze Zagrebu si povzdychl. Ingrid si mnula nervózně ruce a její obličej byl zarputilý.

Holenkové, dostali jste to, myslel si Ibrahim. Teď vás mám přesně tam, kde jsem vás chtěl mít.

Drago nakonec také pokrčil rameny.

»Dobrá, bude po tvém, Ibrahime. Stáhneš-li svůj zákon, nebudu trvat na tom, aby se hlasovalo o našem,« připustil.

»Vidíš, vždyť jsem věděl, že se dohodneme,« vítězně se rozhlédl po sále Ibrahim. »Ono se nesmí se vším moc hrr! Má ještě někdo něco? Jestliže ne, přejdeme k dalším problémům. Už jsme ztratili dost času – a bez výsledku.«

»Já mám návrh!« vstal uprostřed sálu starý Mág jménem Čen-jü-tsien z Pekingu. »Není to ovšem žádný nový zákon, jen úprava a upřesnění platného zákona *O hraničních sporech*.«

»Prosím – máš slovo,« oddechl si Ibrahim. Starý št'oural Čen-jü teď všechno důkladně zamotá, hodinu se bude přít sám se sebou a nakonec, jako každým rokem, odejde s nepořízenou. Z této strany žádné nebezpečí nehrozí. Čenovy litanie bude beztak poslouchat každý nanejvýš půl hodiny, pak už bude Čen mluvit naprázdno, ale aspoň uplyne čas zábavněji.

Také ostatní Mágové si oddechli. Než Čen-jü-tsien došel k podiu, sálem ševalila živá diskuse k předchozímu průběhu jednání. V nastalém šumu zaniklo několikéré slabé cinknutí, kterého si povšimli opravdu jen ti, jimž bylo určeno.

Jen Drago, Petar, Kaas, Ngoro a málo dalších pozdvihlo k uchu ozdobný náhrdelník, odkud se ozval tichý šepot Ingrid z Göteborgu.

»Tak už konečně vstávej, nešiko nemotorná!« budila Ita chlapce. Ten pomalu otočil hlavu a otevřel oči, ale díval se kolem sebe ještě nechápavě.

»Tak co, nešiko, jak se ti vedlo mezi vlky?« zasmála se na něho trochu křečovitě.

»Kde to jsem – a kdo jsi ty?« otázal se chlapec.

»Jsi u mě,« řekla prostě dívka. »Můžeš mi říkat Ita, na to jméno slyším od malička. A jakpak říkají tobě?«

»Jirka,« odtušil chlapec a pomalu se posadil. »Jak jsem se sem dostal?«

»Ále – to vlci,« mávla rukou Ita. »Ti šediváci zvrtaří co mohou, ale už si svoje slízli. Vylekali tě, vid’?«

»Vlci... ano, to byl hrozný sen,« vzpomínal chlapec.

»Pěkný sen,« odtušila dívka. »Stáhli si tě se stromu za zlomenou nohu, byl jsi bez sebe, když jsem tě tam našla. Máš štěstí, když jsem tě musela vzít sem, také jsem ti spravila nohu, aby ses nemusel v lese...«

»Cože?« vyskočil chlapec úplně, až dívka v úleku raději uhnula stranou. Chlapec opatrně spustil nohy na zem, pak se zkusil postavit a když se nic nedělo, dupl si.

»To není možné! To bys musela čarovat,« nechtěl věřit svým smyslům.

Ita neříkala nic, jen se zase usmívala. Ale nebyla tak klidná, jak vypadala navenek. A je to tady, pomyslela si. Už poznal, že jsem čarodějka, co udělá teď? Je to přece člověk, když mě bude chtít zabít, budu ho muset sežehnout, ale to já přece nechci!

»To není možné! To přece není možné,« opakoval si znovu a znovu chlapec. Pak si konečně uvědomil, že kolem něho něco není v pořádku a rychle se rozhlédl.

»Ito! Kde to vlastně jsme?« otázal se znovu.

»Jsi u mě – už jsem ti to říkala,« opakovala.

»Ale kde to je? Vždyť tady není nikde žádné okno – ani dveře – a to divné světlo... Kde jsme doopravdy?«

Chlapec přistoupil skoro až k dívce, jako by se chystal vzít ji za ramena.

»Nepřibližuj se ke mě!« vykřikla dívka najednou a opět uskočila dozadu. »Nechod' ke mě – nebo zemřeš!«

»Ale proč?« zarazil se chlapec.

»Protože jsi člověk a já čarodějka. A nedívej se tak na mě, bojíš se mě či co?« natáhla proti němu ruce, jako by ho chtěla odstrčit.

Z jejího tónu vycítil skutečnou výstrahu a zastavil se. Chvilí tak proti sobě stáli mlčky, ale pak se na ni chlapec opět usmál.

»No – vymýšlet si dovedeš pěkně!« přiznal jí.

»Nevěříš mi?« trochu se uklidnila dívka. »Tak se dobře dívej!«

Natáhla k němu ruku dlaní vzhůru. Na té dlani se slabě zablesklo a kde se vzala, tu se vzala, objevila se stříbřitá koule. Chlapec se znovu zarazil.

»Co to je?« podivil se po chvilce.

»Chtěl jsi, abych tě o tom přesvědčila,« pokrčila dívka rameny. Pak kouli upustila, ale než dopadla na podlahu, opět se lehce zablesklo a koule zmizela.

»Chtěl jsi vidět nějaké kouzlo – prosím, viděl jsi.«

Oba opět chvilku mlčeli.

»Zajímavý trik,« řekl Jirka. »Ty jsi od cirkusu?«

»Trik?« nasupila se. Uchopila prsty jedné ruky vlastní nos – a natáhla si jej na čtvrt metru.

»Sáhni si – tohle je podle tebe také jen trik? Já jsem vážně čarodějnice! Mám z tebe udělat kočku, abys uvěřil?«

Chvilí se na ni díval opravdu udiveně. Po chvilí si Ita nos jemně zatlačila zpátky do původní podoby. Zíral na ni už trochu jako na zjevení. Dívce teď šlehal z holé dlaně vzhůru skoro půlmetrový plamen, aniž by cosi držela.

»Nikdy bych to do tebe neřekl,« vrtěl hlavou. »Vypadáš jako docela obyčejné děvče – a jsi docela hezká. Ty že jsi čarodějnice?«

»Ještě nevěříš?« uklidnila se konečně i Ita a plamen na dlani jí uhasl. »Vzpomeň si na vlky! Každá normální smečka by tě roztrhala na kusy, nemyslíš? Ale mí vlci jsou zvířata s polorozumem a mají přísně zakázáno zabít nebo zmrzačit člověka. Chtěli tě jenom postrašit a přehnali to. Možná byli ještě víc překvapení než ty, když jsi spadl mezi ně.«

Usmála se, když si vzpomněla na bezradnou smečku. Jistě byli paf, ale ze mě! Báli se, co s nimi udělám, pomyslela si v duchu. Máma by je nechala zkamenět za menší neposlušnost.

Zase oba mlčeli. Chlapec byl překvapen a možná trochu zaražen její hrozbou, kdežto Ita stále nevěděla, jak dál. Už je to tady, znělo jí hlavou znovu a znovu. Zahubit ho nechci a také mu nic neudělám, pokud mě sám nenapadne, uvažovala. Je to přece jen úplně jiné než když jsem byla mezi lidmi. To mě všichni považovali za obyčejné děvče, ale tenhle dobře ví, kdo doopravdy jsem.

»Jestli je to tak jak říkáš,« začal opět chlapec, »pak ti musím poděkovat.«

»Tomu nevěřím!« pomyslela si užasle. Nahlas.

»Čemu nevěříš?« zeptal se chlapec.

»Ty mi – děkuješ?« vyhrkla s podezřením.

»Zachránila jsi mě přece před vlky,« řekl upřímně.

Teprve v té chvíli si Ita vzpomněla, jak se přesvědčit, zda ji chlapec neklame. Je to člověk, jistě nic neví o čtení myšlenek a právě proto ho ani nenapadne svoje pocity v duchu zapírat. Rychle se v duchu soustředila, aby pronikla do jeho vědomí. Nemá se to – ale je to jen člověk.

...a vlastně mi také uzdravila nohu, měl jsem ji docela určitě zlomenou... poslouchala ho jako z dálky.

...možná je čarodějnice, ale vůbec na to nevypadá. Zdá se, že se mě trochu bojí, ale já jí přece nechci ublížit... Trochu se mračí, co bych mohl udělat, aby se nebála? Vždycky jsem si představoval čarodějnice jako staré ošklivé babizny a tohle je docela hezká holka. Ale ti vlci, ti byli hrozní, říkala, že by mě roztrhali a určitě mluvila pravdu, hrůza... bílé zuby, chraptivé oddechování – a pak bolest... jestli mě opravdu zachránila, pak není zlá.

»To snad nic nebylo – co jsem měla dělat jiného?« mávla rukou Ita. Trochu se zastyděla, uvědomila si, že poslouchání myšlenek se mezi Mágy počítá k hrubým nezdvořilostem, ale co jsem měla dělat, ospravedlňovala se sama před sebou, musela jsem se dozvědět pravdu. Bez těch myšlenek bych mu asi nikdy

neporozuměla, vždyť jsem byla mezi lidmi párkrát, naposledy na Petrově svatbě...

V té chvíli Itě přelétl mráz po zádech. Vzpomněla si na slova medvěda Petra, jak jí popisoval vraždění ubohé Jitky. Trhali ji na kusy, hrůza! A přitom byla Jitka úplně nevinná, o ničem nevěděla – a já tady tomu chlapci vykládám věci, za které je podle Zákonů smrt! Ted' ho ovšem budu muset seznámit se vším, aby nikdy mezi lidmi nemluvil o tom, co se dnes ode mě dozví, protože jinak... ne, jenom na tohle nemyslet!

»A neboj se mne, nechci ti ublížit,« dodala smířlivým tónem hlasu. »A říkej mi Ito, opravdu nejsem zlá.«

»Dobře – ale ty mi zase říkej Jirko,« roztál i chlapec. »A neboj se mě, ani já ti přece nechci ublížit,« opakoval jí její vlastní slova. Pohlédla na něho, usmála se – a pak se rozesmáli oba.

»Poslyš, Čene, vždyť ten tvůj návrh nic nového neříká, jenom to, co starý Zákon říkal dvěma slovy, říkáš ty celou bohatě rozvitou větou,« zasmál se Angwert.

»Jak to, neříká nic nového?« zarazil se Čen-jü-tsien. »Já to tedy zopakuji. Povídám: znění bude takovéto:...«

»U všech d'áblů – zadrž!« vykřikl se smíchem Angwert. »Nebo se mi stane i to, že na sabbathu usnu!«

Opravdu, prostým pohledem do sálu bylo vidět, že mnozí Mágové předstírají spánek, pokud jej vůbec předstírají.

»Není třeba, abys svůj návrh opakoval, Čene,« přidal se i sám Ibrahim. Výborně se celé dvě hodiny bavil, ale ještě nebylo projednáno všechno a bylo nutno Čena zastavit.

»Kdo si to chce poslechnout, tomu náš Jolly celý projev *za trest* zopakuje,« ušklíbl se a hodil očima po prastarém papouškovi s polorozumem a zázračnou pamětí. Papoušek Jolly na požádání kdykoliv zopakoval kterýkoliv projev, pronesený na posledních čtyřech stech sabbathech.

»V tom případě navrhuji, aby se o návrhu váženého Mága Čen-jü-tsiena jednalo až napřesrok, až si to všichni dokáží řádně promyslet,« navrhl s vážnou tvářící Ženč z Nankinu. »Po pravdě se

přiznám, ač jsem rovněž původem z říše Středu, do jemných slov nového znění Zákona jsem pořádně nevníkl.«

»Ale do té doby to zase všichni zapomenou!« ohradil se dotčeně Čen-jü. »Ať se hlasuje – a to hned!«

»No, jak myslíš,« odtušil pobaveně Ibrahim. Zachoval si i teď vážný tón, ačkoliv mu koutky úst škubalo smíchy, jako ostatně všem, kdo nespali.

»Tak tedy hlasujeme!« pokynul Apadielovi.

»Kdo je pro novější znění Zákona *O hraničních sporech*, podle návrhu Mága Čen-jü-tsiena?« zeptal se ďábel hromovým hlasem, aby probudil ty z Mágů, kteří spali doopravdy.

Pekelný kníže Apadiel chvíli počkal, ale bylo to stejně zbytečné. Ani jeden z Mágů nepodpořil návrh starého Čena, takže Apadiel nenapočítal ani jeden hlas pro.

Starý Mág uraženě odcházel na své místo a sabbath již pokračoval dalším bodem programu.

Agatha z Montevidea oznámila všem Mágům, že se rozhodla zrodit dceru. Měla na to právo, jako každá čarodějka. Jednou za pět set let směla mít každá dítě a mohla sama rozhodnout, jakého bude pohlaví. Znamenalo to nové dělení Jižní Ameriky, aby budoucí čarodějka měla už od svého narození nějaké území i s poddanými. Mezi všemi sousedními Mágy vznikly samozřejmě tahanice, žádnému se nechtělo uvolnit ani kilometr ze svého území, ačkoliv se povětšinou jednalo o liduprázdné pralesy.

Dohady pokračovaly i ohledně stavby kouzelného hradu, ale proti první části sabbathu to bylo bezvýznamné. Každý už věděl, že dělení území musí být provedeno na tomto sabbathu, takže nemělo smysl rozbíjet jednání jako u Dragova návrhu.

Drago neustále sledoval Ibrahima, ale ten byl zjevně spokojen, jak hladce se mu podařilo pro tentokrát nad Dragem zvítězit. Satan přímo hýřil dobrou náladou. Drago ale dobře věděl, že tentokrát to neskončilo. Postačil jediný pohled na Ingrid z Göteborgu a její zaťaté pěsti. Jednání s Ibrahimem skončilo fiaskem, ale Magii čekalo druhé kolo – a vzhledem k plným *ingridům*, kterými disponovala Ingrid, Drago, Petar a částečně už i Ngoro, nedalo se předem odhadnout, jak druhé kolo skončí.

Zdálo se ale, že aspoň zbytek sabbathu proběhne v klidu a Drago se pomalu uklidňoval též. Už aby to bylo za námi, myslil si – a jistě nejen on. Některý sabbath proběhl rychle jako sen, ale ten letošní jako by se táhnul bez konce...

»A nebojíš se, že teď všechno co mi tady povídáš sdělím ostatním lidem?« zeptal se chlapec.

Seděli oba na malých poduškovitých sedačkách u nízkého stolku a dívka stále chlapci nabízela vybraná jídla, jako by to ani nebyl člověk, ale některý ze známých Mágů.

»To právě nesmíš nikdy udělat,« řekla trochu strnulým hlasem. »Říkám ti to nerada, ale podle zákonů Magie se nikdo z lidí nesmí dozvědět, že Mágové skutečně existují. Kdybych se řídila podle těchto zákonů, musela bych tě nechat sežrat vlkům, abych neporušila přirozený průběh věcí. To jsem ovšem nechtěla a proto jsem zasáhla. A sem jsem tě nevzala proto, abych ti řekla všechno o sobě a o Magii, ale hlavně abych ti dostatečně přesvědčivě vysvětlila, že musíš mlčet, je-li ti život milý.«

»To je to tak nebezpečné?« podivil se chlapec.

»Víc než si jen dovedeš představit,« přikývla vážně. »Zákony podsvětí jsou k lidem kruté. Kdyby se někdo dověděl, že jsi byl v mém kouzelném hradu, byla bych také potrestána, ale tebe by to stálo život. Ani si nedovedeš představit, jak strašlivá smrt by tě čekala. Máte vy lidé vůbec představu o d'áblech? Nemyslím vaše hloupoučké čerty z pohádek, které převezí kdejaký hlupák, myslím skutečné demony. To je taková hrůza... i já se jich bojím, ačkoliv mi nesmějí nic udělat.«

»Cožpak existují i d'áblové?« divil se.

»Ano, dokonce i Peklo, kde na trůně sedí Ibrahim Satan. Arabové mu říkají původním jménem Šejtan a je to nemilosrdný a krutý vládce. Vládne všem a trestá i nás čaroděje, když se mu vzepřeme. Na lidi už vůbec nebere ohledy.«

»To je snad jenom sen!« vydechl chlapec.

»To není jenom sen!« ohradila se. »Peklo existuje velmi dlouho, nachází se pod Saharou – a je čím dál tím mocnější.

Zprvu to byl jenom poněkud větší podzemní palác, dnes je to cosi – obludného.«

»A existuje také nebe?«

»Jistě máš na mysli lidskou báji o nebi jako protipólu Pekla. Já o žádném nebi nevím,« řekla smutně.

»Škoda,« podotkl. »Myslel jsem si, že dobro a zlo jsou na světě vyváženější. Víš vůbec něco o Bibli?«

»Slyšela jsem o ní,« pokrčila rameny. »Lidská kniha, ve které je hodně pravdy, pokud ji chápeš jako historii jednoho vašeho kmene. Je zajímavá i tím, že se v ní píše o některých čarodějích. To se ani Satanovi nepodařilo zatajit.«

»Které čaroděje máš na mysli?«

»Jesuse z Nazaretu a Judu Iškariotského.«

»Kristus tedy existoval?«

»Kdysi si umínil, že lidi převychová. Dvakrát ho za to lidé zabili. Nejprve ho ukřižovali, ale jeho veliký přítel Juda Iškariotský ho vzkřísil. Satan se pak dověděl, že Jesus předváděl lidem zázraky, svolal soud Magie a odsoudil Jesuse i Judu na dvacet let do podoby lvů. Když si trest odpykali, pokračovali oba v kázání – mezitím si ovšem museli vyměnit těla, nikdo je nepoznával a navíc se poměry mezi lidmi hodně změnily, lidé je mezi sebe nepřijali a Římané je v cirku oba předhodili lvům. Ti jim sice neublížili, jenže to byl další zázrak, proto následoval další soud a trest, tentokrát na celých sto let. Opět se vrátili mezi lidi, ale navštěvovali je tajně a když je lidé zajali, nikdo z Mágů jim už nepomohl a lidé je společně upálili na hranici. Zemřeli v Římě v roce sto osmdesát pět. Nikdo už je neoživil.«

»To je ale úplně jiný pohled na dějiny! Nedalo by se to nějak dokázat?«

»Raději se o to nepokoušej! To by vyšlo najevo, že znáš něco co nemáš vědět. Slib mi, Jirko, že nikomu nic neřekneš, prosím tě,« žádala ho Ita úpěnlivě, ani si neuvědomovala, že by nad její prosbou mnohemu Mágovi vstávaly vlasy na hlavě.

Čarodějka prosí – smrtelníka! Neslýchané!

»Věřím ti Ito. Slibuji ti, že si všechno nechám jen pro sebe,« souhlasil chlapec.

»Tato tajemství lidé nesmějí nikdy znát, stejně tak se nikdo z čarodějů nesmí vědět, že jsi byl u mě.«

»Ale nebojíš se, že sem teď někdo za tebou přijde?«

»Všichni Mágové jsou na sabbathu,« ujistila ho rychle. »Sabbath trvá do rána a do té doby nikdo přijít nemůže. Já totiž ještě nejsem rovnoprávná čarodějka, ale příštím rokem budu přijata mezi Mágy a pak budu muset být na sabbathu jako ostatní.«

»Takže – už tě nikdy neuvidím?« posmutněl trochu.

»Třeba ano,« kývla rychle. »Možná se přijdu brzy mezi lidi podívat, třeba se setkáme. Jistě mě poznáš, i když budu vypadat jako obyčejné děvče, ale ani pak nesmíš dát najevo, že mě znáš jako čarodějkou. Mohlo by se prozradit, že jsi byl u mě a nikdy bych tě nespatriila. Víš, my mladší nemáme rádi zabíjení lidí, ale zákony Magie jsou přísné a kdo z nás je nedodržuje, sám je potrestán.«

»A co se může stát tobě?« vyzvídala chlapec.

»Nedávno se stal podobný případ,« povzdychla si Ita. »Jeden můj známý si našel mezi lidmi nevěstu. Dáblové mu ji před očima roztrhali na kusy a on sám teď jako medvěd bloudí po lesích. Není to daleko od místa, kde jsem našla tebe, zde bylo totiž jeho území. Občas ho podporují, ale jeho Jitce už nikdo život nevrátí.«

»Říkáš – jako medvěd?« nevěřil chlapec.

»Ne jako obyčejný medvěd,« upřesnila čarodějka. »Od všech medvědů se liší tím, že mu byl zachován rozum. Ale to je všechno, co zbylo z jeho čarodějné podstaty. Ani kouzla mu nenechali, takže si pracně shání jídlo a neustále se musí skrývat před lidmi, aby ho nevypátrali a nezastřelili.«

»A to už bude... pořád?« zhrozil se Jiří.

»Jen dvacet let, ale to nic není proti vědomí, že Jitku ztratil navždycky. Víš, Jirko, je mi smutno, ale nejde to jinak,« Chlapec si povšiml slzičky v očích čarodějné dívky. Chtěl jí otřít oči, ale dívka se před ním uhnula a odvrátila se, aby si otřela oči sama.

»Za chvíli tě opět vrátím mezi lidi,« řekla po chvílce mlčení. »Musím ti ještě říci, že po světě obcházejí skřítky, pro lidské smysly neviditelné a nezjistitelné. Musíš si dát pozor na to co říkáš,

i když si myslíš, že jsi sám a široko daleko nikdo není,« varovala chlapce.

»Stejně by mi to nikdo neuvěřil,« pousmál se. »Sám jsem nechtěl věřit ani tomu, co jsem viděl na vlastní oči.«

»Nejlépe by bylo, kdybys na všechno zapomněl,« potrásla smutně hlavou. »Přišla bych pak někdy za tebou jako obyčejná pozemšťanka, mohli bychom spolu mluvit o všem možném a mohlo by to být docela krásné. Mohli bychom se sprátelit.«

»Ty nemáš přátele mezi čaroději?«

»Mám, proč by ne? Kaas z Haagu si se mnou často hrával, když jsem byla ještě malá žába, Johnny z Kalifornie mi dělal kouzelné hračky, ale dodnes mi dluží zlaté prasátko,« usmála se a chlapec s ní.

»Nebo třeba Drago z Bosny, ten mě nedávno naučil mocná protizákonná kouzla...«

Plácla se přes ústa a zmlkla, tohle bylo asi opravdu příliš.

»Mám dojem, Ito, že víc než já, budeš muset dávat pozor ty, aby ses někde neprořekla,« usmál se pozemšťan.

Dívka se chvilinku dívala podezřívavě, ale pod tím jeho úsměvem rychle získala takový... hřejivý pocit...

Ne, tenhle člověk není zlý, myslela si, určitě je lepší než devět Mágů z deseti. Proč jsem se ho vlastně obávala?

A přitom pro něho již v této chvíli Zákony Magie žádají smrt – a já nemohu udělat nic jiného, než ho občas z dálky pozorovat.

Jestli dnes sabbath schválí Dragův Zákon, napadlo náhle dívku, mohla bych si Jirku mezi lidmi vyhledat! Ach, kéž by se to podařilo! Zlatý Drago, kdo mohl vědět, jak včas přijde s tou nevídanou možností!

Ita se usmála a chlapec její úsměv opětoval.

Do konce sabbathu je ještě čas, ubezpečila se. Chvilku tu snad může se mnou být – aspoň půl hodiny...

In flagranti

Sabbath se chýlil ke konci. Podstatné již bylo řečeno, hlavní problémy, jak se zdálo, byly vyřešeny. Většina Mágů sice věděla, že jeden z palčivých problémů zůstal nedořešen, ale debata o Zákonech byla uzavřena, další spory mohou podle jednacího pořádku propuknout až na dalším výročním sabbathu. Mnozí si říkali, že je to dobře. Nic se nezměnilo, za rok bude času dost. Pro povinné zabíjení by možná nehlasovala ta potřebná většina, ten Zákon byl zbytečně tvrdý k lidem, kteří konec konců Mágům nic zlého nedělali. Kromě toho by vyhledávání obětí znamenalo práci navíc, což některé Mágy nijak nelákalo.

Na druhé straně – přijmout do Magie člověka by byla úplná absurdnost. Takový člověk by mohl zůstat nepřítelem Mágů, jenže by získal kouzelnou moc a to by bylo nebezpečné.

Někteří z Mágů jsou jistě spokojeni, pomyslel si Drago. Ovšemže – Ibrahim a jeho parta. Mají ke spokojenosti důvod, zvítězili! Nu, však se uvidí...

»Mám návrh,« vstala pojednou Marika z Alp.

»Máš slovo, povídej,« pokynul blahosklonně Ibrahim.

»Ibrahime – a vy všichni!« spustila Marika ze široka. »Myslím si, že někteří z nás nemohou být spokojeni výsledky tohoto sabbathu, jak by to mělo být.«

Při těchto slovech kývla hlavou směrem ke Dragovi, až se zachmuřil a zbystril pozornost.

»Ne že bych chtěla obnovovat spory o Zákonech, já také s Dragem nesouhlasím,« pokračovala čarodějka. »Jenom se mi nelíbí, že se Drago tváří smutně. Myslím si, že bych ho měla něčím potěšit a proto bych chtěla navrhnout jednu jedinou výjimečku z ustanovení Magie.«

»To ses měla přihlásit, když jsme mluvili o Zákonech,« namítl Ibrahim a trochu se mračil. »Nechceš s tím počkat na příští sabbath?«

Ale zastavit Mariku v řečnění není nijak snadné. Spíše zastavíte rozjetý rychlík kamínkem, položeným na kolejnici.

»Napřesrok by to už nebyla výjimka,« opáčila Marika zčerstva. »Navrhuji totiž, aby Magie předčasně přijala mezi Mágy Itu z Prahy. Napřesrok ji stejně budeme muset přijmout, protože nám z věku batolat vyroste. Kouzlit umí velmi dobře, rozum má také, možná víc, než někteří Mágové s věkem daleko úctyhodnějším.«

Výsměšně pohlédla na Dicka z Irska, který se už pár set let udržoval v mládí šestiletého dítěte, neboť se mu to tak líbilo. Jeho skutečný věk nezabránil ovšem tomu, aby ho čas od času někdo shovívavě nepohladil po hlavě jako dítě.

»Čarodějka takové síly, jako je Ita, by neměla zůstávat mezi batolaty Magie, vždyť takhle se můžeme pomalu každému desátému Mágovi vysmát, že umí méně než batole.«

Při těchto slovech se zase velice významně podívala na Alváreze z Barcelony. Tomu se nikdy neopominula posmívat pro jeho příslůvečnou nešikovnost v čarování. Několik čarodějů sledovalo její pohled a upřímně se zasmálo, zatímco Alvárez zrudl zlostí.

»Tak co, chci toho tolik? Já ovšem dobře vím, že Ita dá nejvíc na Draga z Bosny, který ji učil kouzlům více než její vlastní matka – Maruše, nezlob se, je tomu tak. Drago jistě uvítá, když se jeho žačce dostane zaslouženého vyznamenání.«

Marika skončila kupodivu rychleji, než kdokoliv z Mágů včetně Ibrahima očekával.

»Dobrá, návrh je to jednoduchý, dávám hlasovat ihned,« přivolil Ibrahim. Prosím, ať se stane, hovořil jeho obličej, tohle není žádný zásadní ústupek.

Jak se dalo čekat, návrh Mariky prošel zcela hladce. Proti hlasovali pouze tři Mágové. Čen-jü-tsien byl ještě do krve uražený nepochopením svého návrhu, Dick z Irska, spolu s a Alvárezem z Barcelony se cítili výpadem Mariky dotčeni a chtěli udělat aspoň něco proti jejímu neobvyklému návrhu.

»Dobrá, pošlete pro Itu Mefistofiela,« přikývl Ibrahim, když byly hlasy sečteny.

»Proč Mefista?« namítl kdosi. Ibrahim udiveně pohlédl do sálu a setkal se s pohledem stojícího Angwerta.

»Dábly posíláme odjakživa pouze pro opozdilce, kteří se zapomněli dostavit včas na sabbath,« vysvětloval mu Angwert. Ibrahim jen zaskřípal zuby. Angwert! Pochopitelně, kdo jiný! Zřejmě vůbec o nic nejde, proto hledá jemnosti v Zákonech a ustanoveních, pedant jeden!

»Ita se přece neopozdila ani nezapomněla. Je pravda, že takový případ ještě Magie nezažila co pamatuji – a pamatuji toho hodně – proto si myslím, že bychom měli pro Itu poslat někoho z Mágů, aby akt přijetí byl slavnostnější. Navrhují Alvéreze z Barcelony.«

Po slovech Angwerta nastalo chvíli ticho.

Lišák Angwert! myslel si Ibrahim. Ale budiž, ať je více slávy, konec konců o nic nejde. Vlastně má Angwert pravdu.

S tímhle jsme nepočítali, pomyslel si Drago. Hradý jsou prázdné, nehlídané, snad s výjimkou hradu Ingrid. To bychom je po sabbathu pečlivě prohlédli, aby v nich nepřibyli další skřítkové-špioni. Ačkoliv Alvérez není z Mágů, kteří by byli schopni nějakého mimořádného kouzla, určité riziko tu je. Co kdyby teď Alvérez všechny naše hradý uzamkl? Pak by mohl bez rizika vyvolat konflikt a nehnuli bychom ani prstem. Není to nakonec léčka?

»Můžeme jí to klidně sdělit až ráno,« zabručel nasupený Alvérez, »Beztak ještě spí.«

»To bych ji nesměla trochu znát,« ušklíbla se Marika. »Určitě nespala celou noc, jak je zvědavá. Ale neboj se jí, Alvérezi, když nebudeš moc dotěrný, však ona ti neublíží.«

Několik čarodějů se zasmálo a to rozhodlo.

»Nemyslete si, že se jí bojím!« vyletěl Alvérez docela nakvašeně. »Přitáhnu ji sem třeba za vlasy, kdyby nechtěla.«

»O to neměj strach, ta určitě poletí sama napřed, jenom aby nakonec nepřitáhla za vlasy tebe!« přisadila si Marika k velikému obveselení všech Mágů.

»Už toho nechte!« přerušil začínající hádku Ibrahim. »Ty, Alvérezi, přiveď Itu a my tu zatím připravíme nějaké slavnostní překvapení,« nařídil přísně.

»Budu tu jako vítr,« slíbil Alvérez. »Nebojte se, já jí to vyřídím se vši parádou.«

»Apadieli – odblokuj Kruhy!« pokynul Ibrahim.

Ita pojednou vylétla z podušek a nahnula se nad stolek. Uprostřed misek a pohárů vyšlehl zelený plamínek a místností se rozeznělo jemné zvonění.

Do konce sabbathu je ještě půl hodiny času, pomyslela si čarodějka, takže to může být jediné některé Batole. Asi Anitka, té je to nejvíce podobné. Ale ani jí nesmím svěřit, že tu někdo je. Musím Jirku okamžitě poslat zpátky na svět, ale jak to provést? Když uvolním Kruh, bude tu Anitka dřív, než stačím nasměrovat Jirku ven. Zkusím to, snad se to nějak povede. Ale to musím zablokovat přímo Anitku a ona to pozná a nebude na mě týden mluvit. Ach jo!

»Jirko, prosím tě, musíš se ihned vrátit,« otočila se k chlapci. »Vysadím tě v lese, kde jsem tě našla. Vlků už se bát nemusíš, jsou zalezlí a neobjeví se. Později se za tebou přijdu podívat, ale pamatuj, nesmíš se prořeknout, rozumíš?«

»Co se stalo?« ožil chlapec.

»Někdo mě chce,« odušila dívka, ale její pozornost už byla soustředěna jinam.

»Co mohu dělat, musím-li jít, půjdu,« souhlasil klidným hlasem. »Měj se tu hezky a někdy brzy přijď!«

»Spěchej, Jirko – a někdy si na mě vzpomeň!« povzdychla si dívka. »Okamžik – teď zhasne tenhle plamínek a objeví se kruh z plamenů. Musíš rychle vskočit doprostřed, rozumíš? To je jediný způsob, jak se dostat z čarodějného hradu. Neboj se a nevykřikni!« upozorňovala chlapce.

Jiří chtěl dívce podat ruku na rozloučenou, ale náhle se zachvěl. Dívka si ho už nevšímala, jen pozorovala modravé vlnky na plamínku. Najednou natáhla před sebe ruce, jako by chtěla stolek odstrčit, ale strašlivě přitom zbledla.

»To přece není Anitka! To je někdo z Pekla!« zašeptala s hrůzou v hlase.

»Stalo se něco?« strchoval se chlapec.

»Jirko, je to zlé, nemohu tě poslat na svět,« chvatně mu vysvětlovala dívka. »Chce mě navštívit někdo z Pekla. To nesmím zablokovat, budeš se muset schovat tady v mém hradě.«

Ale kam? pomyslela si zoufale. Ani do Kamene ho zaklít nemohu, mám málo síly a Synkr není v pořádku... jedině bych ho ukryla za černou stěnu do ložnice...

»Jirko, prosím tě, schovej se! Ne, tady ne, tudy musíš projít stěnou, neboj se, je prostupná. A buď tam zticha nebo se stane něco strašlivého. Nesmí tě tu nikdo najít!« jednou rukou strkala chlapce ke stěně, zatímco druhou rukou stále blokovala Kruh.

»Prosím tě, pospěš si, jde ti o život!« skoro vykřikla. Ovšem, je to člověk, nezná prostupnou hmotu, omlouvala sama jeho pomalost.

Konečně chlapec zmizel ve stěně. Ita si trochu oddychla a odblokovala ohnivý Kruh.

Z podlahy se vynořil Alvérez z Barcelony, oblečený ve slavnostním starodávném obleku. Hned bylo vidět, že přichází rovnou ze sabbathu. Ita za ním chtěla zrušit Kruh, ale tuto nezdvořilost si včas rozmyslela. Jakkoliv je Alvérez známý nešika, toho by si určitě všiml.

»Salve, Ito!« pozdravil ji Mág obřadně. »Jdu ti vyřídit potěšující zvěst. Magie se rozhodla, že budeš dnešního dne mimořádně přijata mezi Mágy. Jsi na to sice ještě mladá, ale je o tobě známo, že se v kouzlech vyznáš dobře skoro jako my starší. Mám ti proto vyřídit, aby ses se mnou dostavila už na zbytek dnešního sabbathu, jak ti coby právoplatné člence Magie přísluší.«

»Kdy se tam mám odebrat?« zeptala se Ita.

Není to jistě tím, že by něco věděli, oddechla si, to by se mnou takhle nemluvil.

»Pojď rovnou se mnou, bude to nejlepší,« kývl Mág.

To nepůjde! uvědomila si Ita. Půjdu-li teď na sabbath, Jirka zůstane tady. A po sabbathu se ke mně určitě nahrnou batolata, ne-li všechna, tak určitě Anitka a Máří a možná i některé ze vzdálenějších, určitě by Jirku objevily.

»Ale já nejsem připravena, počkáte asi pět minut? Musím se na to obléknout, takhle snad do Pekla nepůjdu. Prosím tě, Alvérezi,

skoč tam napřed a vyříd' všem, že se jenom trošičku zdržím,« pokoušela se Ita Alváreze vystrnadit.

»No tak zde počkám s tebou, však se tolik nestane. Času máme dost, jen se jdi klidně obléknout,« mávl rukou Alvaréz a hrnul se ke stolku. »Já si tady sednu a počkám na tebe.«

»Budu tady ihned,« přikývla Ita a zamířila ke stěně, za kterou se skrýval chlapec.

»No, přede mnou se tak stydět nemusíš, tebe znám dobře ještě jako novorozené,« pochechtával se Alvaréz a sedl si.

Co teď? přemýšlela rychle Ita. Prošla stěnou a spatřila chlapce, jak se bezradně rozhlíží. Ložnice byla na pohled úplně prázdná, no ovšem, ten by se tu neschoval, nemá kam... Posunkem naznačila chlapci, aby byl zticha a uvažovala dál.

Musím odtud Alváreze nějak dostat, pomyslela si jasně a určitě. Kdybych ho měla zmrazit a poslat do Pekla napřed.

»Ito, koho jsi tady měla přede mnou?« zvolal Alvaréz. »Koukám, že jsi tu pořádala hostinu pro dva!«

V dívce by se krve nedořezal. Ovšem, nic jsem nestačila uklidit, všechno zůstalo tak, jak vstali od jídla. Ale co, to se dá vymluvit, pomyslela si. Svedu to na Anitku.

»Ito, to přece není možné! Odkdy se v noci sama touláš po lesích?« podivil se Alvaréz za stěnou.

»Jak to víš?« uklouzlo dívce nechtěně.

»Je tu na podlaze bláto,« vysvětloval Alvaréz ochotně. »A taky jehličí.«

Dívčin pohled sjel na chlapcovy boty. I to mu přiznám, pomyslela si Ita zoufale, ale teď aby dědek vypadl, nebo na všechno přijde!

»Na co že mám přijít?« zavrčel Alvaréz přímo za dívkou a – vynořil se ze stěny.

No a to je konec, pomyslela si Ita. Je to nezdvůřáctví, lézt někomu do ložnice a číst cizí myšlenky, ale to je asi to jediné, co Alvaréz umí.

»Ito! Co to má znamenat?« trhl sebou Alvaréz. Dívka se ohlédla a podle směru, kterým se Alvaréz díval, poznala, že objevil chlapce.

»Co to má znamenat?« opakoval zlověstně Alvérez, ale už se vzpamatoval úplně. »Ty hádě! Ty tady máš – člověka! No to je přece skandál!«

Než se nadála, pevně ji popadl kolem pasu a vyvlekl ven z její ložnice.

»Ahá, tady to máme!« vykřikoval Mág a držel dívku tak, aby proti němu nemohla použít svých kouzel.

»Ty sis myslela, že Drago prosadí svůj nesmyslný Zákon, že? A jak vidím, neztrácela jsi čas! Jenomže Drago pohořel, na celé čáře pohořel – a tebe čeká soud Magie, holčičko!«

Ita se vzpírala, ale suchý kostnatý stařec byl fyzicky silnější než ona. Kouzla použít nemohla, natolik byl Alvérez čarodějem, aby jí v tom zabránil. Ačkoliv se vzpírala, vlekl ji neúprosně k ohnivému Kruhu.

Nesmím se mu vzdát! pomyslela si Ita. Dostane-li mě ven z hradu, bude to konec s Jirkou!

»Jirko, pomoz mi!« vykřikla zoufale.

Volala člověka na pomoc proti čarodějovi – hrůza! Ale co jí zbývalo? Jedině člověk by jí mohl pomoci, pokud ovšem něco svede proti čarodějovi!

Ze stěny se vynořil chlapec. Bleskově se rozhlédl, ale mnoho času neztratil. Nemohl použít žádná kouzla, ale co má dělat, pochopil ihned – i když po svém.

»Necháš ji být!« vykřikl a vymrštil se proti Alvérezovi jako ocelová pružina, pěstí přímo do kostnatého obličeje.

Alvérez vykřikl bolestí, ale než stačil cokoli udělat, dopadla na jeho nos druhá rána. Vytryskla krev. Takhle asi bojovali lidé s čaroději, pomyslela si dívka a chvěla se.

Také Alvérez se zapotácel. Mohl by chlapce sežehnout, ale to by musel pustit z objetí dívku a uvědomil si včas, že slabá dívka, kterou drží v náručí, je mnohem nebezpečnější než fyzicky mnohem silnější člověk. Možná by toho smrtelníka zahubil pouhým pohybem ruky, ale Ita by také použila kouzel a tady, uvnitř jejího hradu, by proti ní neměl žádnou naději na vítězství. Musel stůj co stůj vyvléci vzpurnou čarodějkou na sabbath. Pak

sem přiletí d'ábové a se smrtelníkem udělají krátký proces. Proto jen zaúpěl, ale vlekl dívku dál a ještě rychleji směrem ke Kruhu.

Ukázalo se, že chlapec chápe mnohem víc než starý Mág doufal. Místo dalších úderů uchopil čarodějnou dvojici oběma rukama a trhnutím jimi smýkl stranou, dál od Kruhu.

»Pustíš ji nebo ne?« uslyšela dívka jeho zadýchaný hlas a vzápětí další rána dopadla na obličej otřeseného Alváreze. A pak najednou byla volná... Alvárez ji pustil a ona, jak se mu vzpírala, upadla na zem. Postřehla včas Alvárezův pohyb, kterým chtěl sežehnout chlapce. Reagovala na poslední chvíli a ještě v pádu stačila zablokovat všechna Alvárezova kouzla uvnitř svého hradu.

Proto dopadla tak tvrdě, až se jí zajiskřilo v očích. Slyšela ještě zuřivý křik Alváreze, ale když se nadzdvihla, spatřila jen, jak čaroděj prolétl podlahou.

Nestačila jsem mu zrušit Kruh, pomyslela si s hořkostí. A on je už v Pekle a teď mě přede všemi Mágy obviní.

»Jirko, uteč!« vykřikla zoufale a rychle se zdvihala. Rychlým pohybem vytvořila další ohnivý Kruh, kterým chtěla vrátit chlapce na svět.

»Nemohu ti nějak pomoci?« zaváhal Jiří.

»Nemůžeš, musíš pryč!« vykřikla naléhavě.

»Ale kam mám utéci?« ptal se chlapec.

»Skoč rychle do Kruhu! Vidiš ty plameny na podlaze?« ukazovala dívka chlapci cestu.

»Jako ten... prve?« váhal ještě.

»Ano!« vykřikla skoro zuřivě. »On odešel do Pekla, tebe posílám na svět!«

»Tak už jdu, měj se tu!« přikývl chlapec – a odrazil se do ohnivého kola plamenů.

Bylo však již pozdě. Podlaha se prudce nahnula, ozvalo se hrozivé skřípění a hučení a chlapec dopadl metr stranou od plamenů Kruhu. Vzápětí nato plameny Kruhu uhasly, jakoby je někdo sfoukl.

Dívka rychle pohnula rukama, podlaha se zhoupala nazpět a vyrovnala, ale hučení neutichlo, naopak ještě zesílilo.

»Pozdě, Jirko!« vykřikla Ita do hluku a skřípění.

Ze stěn na několika místech vyšlehly modravé plameny, které rychle hasila kouzelnými pohyby.

»Co to je, Ito?« vyděsil se chlapec. »Zemětřesení?«

»Něco mnohem horšího, Jirko,« vzlykla dívka skrz slzy bezmoci. »Už tě nemohu poslat na svět, zůstaneš tu se mnou. Kolem mého hradu už jsou d'áblové!«

Sál trpělivě čekal...

Drago napjatě sledoval obličej Ibrahima. Ale Ibrahim byl už zase klidný a kolem úst mu hrál jeho potměšilý úsměv. Před Ibrahimem stál na vozíku obrovský dort, vykouzlený na oslavu Ity z Prahy a jejího přijetí mezi Mágy.

Z planoucího Kruhu se vynořil Alvérez. Skoro ho poznat nemohli, obličej, vlasy i vousy měl od krve, stejně jako skvrny na plášti. Všichni ztuhli.

»Ibrahime, Ita má v hradu člověka!« vykřikl Alvérez do ticha sálu. »Napadl mě, vidíte? Ta holka ho na mě poštvala a ještě ho chránila, abych ho nemohl sežehnout! To je přece skandál, jaký Magie nepamatuje! Což je něco takového možné? Taková zvrhlost, pomáhat člověku proti Mágovi – takovou bys chtěla Mariko přijmout předčasně mezi nás? Hrůza!«

»Tohle už přestává všechno!« vykřikl Ibrahim nakvašeně. »Za tohle bude dvacet let v medvědí podobě málo – a ať se ji někdo pokusí obhajovat!«

Při prvních Ibrahimových slovech se síní ozvalo slabé zazvonění. Drago mechanicky uchopil amulet a přitiskl si jej k uchu a s ním i někteří další čarodějové.

»Přece ji v tom nenecháme?« poznával tichý, ale podivně rozhodný hlas Ingrid z Göteborgu. »Kruhy nejsou zablokované! Ted' – nebo nikdy!«

Drago pohlédl na Ingrid, ale zahlédl na jejím místě jen pohasínající kolo plamenů. Ihned se vzpamatoval. Rukou kolem sebe udělal ohnivý kruh a také se propadl do země. To už ze svých míst vyskakovali všichni čarodějové, někteří proto, že je

pobouřila zpráva Alvérezova, někteří beze slova zmizeli v ohnivých kruzích.

»Co to má znamenat?« zvolal Ibrahim. »Ale to je přece vzpoura! Dáblové, ke mně! *Za Magii – za Satana!*«

Angwert se vzpamatoval, zaklel a také zmizel v Kruhu. Vzplálo a zase pohaslo několik dalších Kruhů a další místa se uprázdnila.

To již se vzpamatovali i d'áblové, přítomní na zasedání. Ozvalo se zapraskání jako od elektrického výboje a všechny ohnivé kruhy v celém Pekle zhasly. Pozdě, jak svědčil jediný pohled do poloprázdného sálu. Na místě zůstali jen ti, kteří nic netušili ani nechápali, co se vlastně děje.

»Ibrahime, co se to vlastně děje?« vykřikl kdosi.

Ibrahim však neměl čas na vysvětlování.

»Barbieli,« obrátil se spěšně na nejbližší kníže Pekel. »Zůstaň v Pekle a všechny tu hlídej. Ven smíš pustit jenom toho, koho ti dovolím.«

»Spolehni se, Ibrahime,« uklonil se obrovitý d'ábel.

»První a Druhý Elitní pluk přivede ihned do Pekla Itu z Prahy. Nepůjde-li dobrovolně, pozvete si jako posilu Třetí Elitní a případně První Pekelný!« nařizoval Ibrahim.

»Zařídím,« uklonil se Apadiel, další Pekelné kníže.

»A všichni ostatní, připravte své pluky na pomoc proti vzbouřencům, kteří porušili Zákony Magie!« nařídil Ibrahim ostatním d'áblům.

»Teď mě pusťte do mého hradu,« obrátil se na Barbiela. »Můj hrad je kromě Pekla a hradu Angwertova nejsilnějším ze všech. Jeho síla může též pomoci k vítězství. Boj budu řídit odtud.«

Ozvalo se zazvonění a před Ibrahimem vzplanul ohnivý Kruh. Ibrahim se odrazil a proskočil skrz podlahu, naplněný odhodlání zničit tentokrát vzbouřence tak, aby se již nikdy nemohli proti Magii postavit.

»Pojď sem, ke mně, Jirko,« pokynula dívka chlapci. Sama se posadila ke stolku, ale byla ve střehu.

»Můžeš mi, prosím tě, srozumitelně vysvětlit, co se tu vlastně stalo?« otázal se jí Jiří.

»Posad' se Jirko,« pobídla čarodějka svého hosta smutně. Hučení venku za zdmi poněkud zesláblo, ale trvalo. Chlapec se opatrně posadil.

»Ted' už ti řeknu úplně všechno,« slíbila dívka pomalu. »Kolem mého hradu jsou d'áblové a dotírají na obranná kouzla mého hradu. Proto tě nemohu vrátit na svět, jak bych chtěla. Zůstaneš se mnou až do konce, než mě přemohou. Raději bych se toho ani nedožila!«

»Nemohu ti v něčem pomoci?« nabídl se rychle.

»Už jsi mi pomohl – ani nevíš jak,« usmála se smutně na něho. »Ale ted' už proti mě nestojí jediný čaroděj jako před chvílí, ale dva nebo tři pluky skutečných démonů. Asi si ani neumíš představit, co to znamená. Já jsem se jim vzepřela, ale můj hrad nepatří k nejsilnějším a moje síla ubývá každým okamžikem. Slyšíš to hučení? To se střetává moje kouzelná síla se silou d'áblů.«

»Ale tady se kromě toho hučení nic neděje,« chtěl na to namítnout.

»Jak bych ti to vysvětlila,« zamyslela se trochu Ita. »Zkusím ti dát příklad z vašeho, lidského světa, jen nevím, jestli to bude to pravé.«

Na chvíli se odmlčela.

»Představ si třeba, že letíš vysoko nad zemí v letadle. Najednou se zhoupne podlaha a letoun se nakloní dopředu. Pak se všechno zdánlivě uklidní, ale neletíte vodorovně, od toho zhoupnutí míříte přídí k zemi. Je sice klid, ale víš, že se každou chvílí přibližuje skalnaté pohoří, o které se letoun nezadržitelně roztříští. Tak nějak je tomu s námi. Můj hrad ještě odolává, ale dlouho nevydrží – a pro tebe je pastí, ze které už nikdy nevyjdeš.«

»A co bude s tebou?« otázal se chlapec.

»Pokud mě zajmou, čeká mě trest,« pokrčila dívka rameny skoro lhostejně. »Ale já jsem čarodějka, co se mi může stát horšího, než že budu pár desítek let pobíhat jako zvíře? To se dá přežít, z toho si těžkou hlavu nedělám. Jde mi o tebe. Ty jsi pro

všechny Mágy *jen člověk*, tebe mi zabijí – a já, ač jsem to nechtěla, jsem vlastně příčinou tvé zkázy.«

Za Magii – za Satana!

Ibrahim se ve svém hradu ihned zorientoval.

»Čtvrtý až Desátý Elitní pluk okamžitě vyrazí proti Dragovi z Bosny,« poručil d'áblům. »Přivedete mi ho do Pekla, teď se s ním zdržovat nebude. Pokud nepůjde sám dobrovolně, můžete ho rozbít na padrť i s hradem!«

Napětí, ve kterém žil poslední dobou, zmizelo. Už zase byl tím chladným, nemilosrdným velitelem Elitních d'ábelských pluků Magie, už zase vládl síle, která se mohla měřit jedině se silou Pekla, které ostatně také stálo při něm.

»Jedenáctý pluk obsadí Synkr. Připravíte jej na plný výkon, ale sílu budete posílat jen tomu, koho určím. Nikomu jinému nedáte síly ani trochu, rozumíte? Pro začátek budete dodávat sílu mně, Angwertovi, Miorovi z Bogoty, Miguelovi z Gibraltaru a Ženčovi z Nankinu.«

»Dvanáctý a Třináctý pluk obsadí Evropu. Kdyby se někdo postavil na odpor, pozvete si na něho posily. Budou to pluky Čtrnáctý až Devatenáctý.«

Jedna křišťálová koule cinkla a zablikala. Ibrahim ji rychle pohladil.

»Ibrahime, nemůžeme se dostat domů!« volala mu z Pekla Marika z Alp.

»Tobě to ještě nedošlo?« pokusil se Ibrahim vtipkovat. »Kromě Ity se vzbouřil i Drago z Bosny, Ingrid z Göteborgu a možná i někdo další. Poslyš. Mariko, spočítej, kdo z Mágů zůstal v Pekle. Je tam někde Barbiel?«

»Jsem tu, Ibrahime,« zahučelo to z koule. »Dovolil jsem Marice, aby ti zavolala.«

»Tak poslouchej! Marika ti vyjmenuje některé Mágy a ty je pustiš domů. Marika už ví, koho pustit a koho ne. Ostatní nech v Pekle a nějak je zatím pohosti. Teď nemám čas, aspoň než se dozvím, co se vlastně stalo.«

»Rozumím,« souhlasil d'ábel a Ibrahim sfoukl kouli. Ale v tomtéž okamžiku koule opět blikla.

»Ibrahime, potřebujeme dost síly a žádná k nám nejde!« ozvalo se, sotva Ibrahim kouli uvolnil. Žádný obraz se na ní neobjevil – a to bylo podezřelé.

»Kdo volá?« pro jistotu se optal Ibrahim.

»Belzebub, obléhám Draga z Bosny.«

»Co tam děláš?« podivil se Ibrahim, »kde se tam bereš?«

»Zavolali můj pluk jako posilu, když se nemohli dovolat na tebe,« vysvětloval rychle kníže Pátého Pekelného pluku. »Drago, místo aby se bránil, sám útočí. Nestačíme reverzovat a teď když k nám přestala jít síla ani reverzovat nemůžeme. Musíme se stahovat od jeho hradu!«

»To ihned zařídím, vydržte!« vykřikl Ibrahim a rychle pohladil druhou kříšťálovou kouli.

»Synkr! Pošlete sílu Pekelným plukům u Draga z Bosny!« vykřikl rychle.

»Ibrahime, jsme napadeni!« ozvalo se namísto potvrzení jeho rozkazu. »Přepadli nás nějací cizí d'áblové, obklíčili nás a podařilo se jim dokonce prvním úderem poškodit Synkr!«

»Tak je smet'te! Máte přece celý Synkr, veškerou volnou sílu můžete použít!« vykřikl Ibrahim.

»Čtyřicátý osmý a čtyřicátý devátý pluk Elity, ihned zaútočte na neznámé cizí d'ábly u Synkru!«

Znovu někdo volal.

»Ibrahime, k Itě z Prahy jsem se všichni nedostali!« volal kdosi. »Cestou nás přepadla skupina cizích d'áblů, část Prvního pluku byla zničena. My ostatní jsme je pak přemohli, ale ztratili jsme na nich příliš mnoho síly. Co nám zbylo, nemůže vystačit na úspěšné obléhání a hrad Ity je silnější než jsme si mysleli!«

»Dvacátý pluk Elity pronikne k Itě z Prahy a pomůže při jejím obléhání!« volal Ibrahim.

»Ibrahime, zůstali jsme v Pekle,« oznamovala mu Marika z Alp rozzlobeně.

»Řekl jsem přece, aby vás Barbiel pustil!«

»Barbiel by nás pustil, ale nemůžeme se dostat do svých hradů,« žalovala Marika. »Někdo nám zablokoval Kruhy!«

»Byli jste zkrátka pomalí! Kdo všechno zůstal v Pekle?«

»Z Evropských Mágů se dostal domů jen Álvarez, Miguel, Kurt a Leo z Korsiky – a pak ovšem Drago, Petar ze Zagrebu, Kaas, Ingrid a Jack, ale nevím to určitě, v Pekle je pořádný zmatek!« hlásila Marika.

»Tak buďte v Pekle, tam se vám nic nemůže stát!« odsekl Ibrahim. U všech d'áblů, to je nemilé! Jak mohl zapomenout na ostatní Mágy, kteří se hlásili ke Dragovi? Jestli se spojili dohromady, mohli vysát sílu z neobsazených hradů a získat tím v Evropě značnou převahu. Bude nutné je oblehnout a co nejdříve rozdělit. Proti tak silnému spojení hradů mohou být d'áblové Elitních i Pekelných pluků v nevýhodě. A ve středu Evropy není nikdo, kdo by mohl proti nim zasáhnout.

»Kurta z Mnichova!« poručil Ibrahim.

Koule se ale přelila všemi barvami a pohasla. Vypadalo to, že Kurt nechtěl Ibrahimovi odpovídat. Kurt se asi příliš obává xi-ítu, strašpytel!

»Dva pluky Elity oblehnou Kaase z Haagu, dva Petara ze Zagrebu, dva Jacka z Londýna. Osm pluků ihned přemůže Ingrid z Göteborgu.«

Ted' by bylo dobré mít aspoň jeden hrad v Evropě! Jako opěrný bod i jako zásobárnu síly. Možná by bylo dobré rychle ukončit obléhání Ity z Prahy, ale Ita se brání zuby nehty, protože se provinila a nechce se tak snadno dát. Bude lépe, když ji přemohu lstí...

»Okamžitě mi pošlete Maruši z Tater! Ariel a Mefisto, připravte si své pluky!« nařídil Ibrahim.

»Osm pluků obsadí Afriku, osm Asii. Dají se k dispozici Ženčovi z Nankinu!« vzpomněl si ještě. »Deset pluků pronikne do Ameriky a dají se k dispozici buď Miorovi z Bogoty, nebo Aigiosovi z Bermud!«

Musíme to vzít velkoryse, pomyslel si Ibrahim. Jak to chtěl Angwert – soustředěné údery velkou silou naráz. Proti nám nestojí jediný čaroděj, ale jistě celé spiknutí.

Ohnivým kruhem vlétl do místnosti d'ábel, nesoucí starou čarodějkou.

»Á, Maruše!« ušklíbl se Ibrahim. »Pěkně se vyvedla tvá dceruška, jen co je pravda! Ale poslyš, Maruše! Dám ti ještě možnost, jak můžeš svou povedenou holčici zachránit. Zkus ji přemluvit, aby se vzdala po dobrém. Jsi její matka, snad tě poslechne. Když se vzdá, dostane vzhledem ke svému mládí jen poloviční trest, než Petr ze Šumavy. Když se nevzdá, dopadne mnohem hůře než on. Nemám čas se s ní příliš zdržovat.«

»Nešťastnice, co to jen provedla!« lkala čarodějka.

»Tak dělej, není čas!« chvátal Ibrahim. »Postav se tedy k té křišťálové kouli a mluv!«

Na stole vyšlehl zelenavý plamínek a hukotem se ozvalo zazvonění.

Ita zpozorněla. Plamínek vyskakoval znovu a znovu. Kdo chtěl s čarodějkou mluvit, když kolem mohli být jen d'áblové, kteří Itu obléhali? Možná chtěli vyjednávat? Možná jim bylo trapné obléhat Batole Magie a chtěli Itu dostat po dobrém? Kdyby šlo jen o mě, myslela si dívka, neodvážila bych se jim vůbec vzepřít.

»Podívej se Ito!« ukázal chlapec na plamínek.

»Chtějí se mnou mluvit, Jirko,« přikývl.

»To chtějí, abys je pustila dovnitř?« otázal se.

»Ne, jen se mnou chtějí mluvit,« odušila dívka. »Ale ani to není bez nebezpečí. Jirko, mohl bys mi pomoci?«

»Velmi rád, jen nevím jak,« souhlasil.

»Naučím tě několika jednoduchým kouzlům a zařídím, aby tě poslechla,« vysvětlovala rychle. »Tady uvnitř mého hradu to bude možné, ale nesmíš nic poplést, rozumíš? Jinak s námi bude zle mnohem dřív.«

»Nevadí, že tomu nerozumím?« zjišťoval chlapec.

»Vůbec ne, pokud to nespleteš úplně,« ujistila ho.

»Tak dobře, tak mi něco ukaž,« přikývl.

Ita chlapci převedla několik magických pokynů. O každém připojila několik slov na vysvětlenou.

»Takhle můžeš vyrovnat, kdyby se hrad nakláněl. Tohle musíš udělat, kdyby se ozvalo takové vtíravé pískání. Kdybys viděl, že

se mi něco stalo, musíš zrušit Video, to je úplně nejjednodušší, takovým pohazením. A kdybych snad omdlela, můžeš mne ještě vzkřísit, takhle – rozumíš?«

Chlapec opakoval všechny pohyby bez zaváhání.

»No – snad toho moc už nezkazíš,« povzdychla si.

»Bude to pro tebe nebezpečné?« otázal se.

»To možná uvidíš...« vyhnula se přímé odpovědi. »Teď se chvilku nehýbej, zkusím na tebe převést pár kouzel.«

Působilo to směšně, jak pohybovala rukama a šeptala si podivná slova. Opravdu – jako v pohádce. Jenže silné hučení v místnosti dokázalo zadusit každý úsměv. Ačkoli to působilo nepřírozeně, šlo doopravdy do tuhého.

»A postav se stranou, ať na tebe není vidět. Kdyby se mi něco stalo, ať jsi v pořádku alespoň ty, rozumíš?«

»Rozumím,« přikývl a odsunul se poslušně stranou.

Před dívkou se objevil velký ovál jasně rudých plamenů, tak to aspoň viděl Jiří.

Ita z druhé strany viděla něco jiného. Pro ni se náhle otevřelo oválné okno do cizí místnosti lemované tenkou čarou ohně. V okně spatřila svou matku, čarodějku Maruši z Tater. Ita při pohledu na matčinu ztřeštěnou tvář zjihla a do očí jí vhrkly slzy.

»Ito, holčičko moje, co jsi to udělala!« vzlykla matka.

»Nezlob se mami,« řekla dívka skrz slzy. »Víš, že jsem nikdy nechtěla zbytečně zabíjet lidi. Nemohla jsem ani teď poslechnout takový krvavý Zákon. Proto jsem se vzbouřila.«

»Vždyť víš sama, že to nemá smysl! Kdyby ses poddala, byla bys potrestána mírněji. Proč na sebe přivoláváš trest mnohem vyšší?« přemlouvala matka dceru.

»Co bude s tím chlapcem, kterého mám u sebe?« zamračila se dívka. »Nejde přece o mě, jako o něho!«

»O něho se nestarej, Ito! Vždyť víš, že mu není pomoci. Takové jsou přece Zákony Magie.«

»V tom případě se nevzdám nikdy, mami,« vybuchla Ita. »Prosím, použila jsem pro něho kouzla, vzala jsem si ho do hradu, ale to všechno jsou má provinění, ne jeho. On za nic nemůže,

rozumíš? Vzdám se a přijmu trest, ale jenom tehdy, bude-li on ponechán naživu!«

»Ito!« vykřikla zoufale Maruše. »Chceš skončit špatně kvůli člověku?«

»Copak bych se mohla dívat, jak mi ho vraždí?« opáčila dívka umíněně. »Sama bych to nedokázala nikdy a nedovolím to ani jiným. To se raději nechám spálit na prach!«

»Ito, nevzpírej se, nebo to opravdu špatně skončí. Jsou proti tobě už i Pekelné pluky d'áblů, to žádný hrad nevydrží. A kdyby ti tvoje kouzla selhala, mohlo by se stát, že by tě opravdu spálili, je jich na tebe příliš mnoho!«

Matka jenom sepjala ruce.

»Mami, prosím tě, zkus promluvit s ostatními Mágy. Víš, že Magii nemůže škodit, když se lidé dozvědí, jak to vlastně je. Ať schválí aspoň Zákon co chtěl Drago, těch několik lidí o které půjde, Magii neohrozí,« naléhala dívka.

»Je to marné, děvenko. Dragův návrh neprošel, já sama bych byla proti němu. Magie nepovolí, víš sama.«

»Já také nepovolím, mami!« neustoupila Ita. »Všechno je z toho, že si Magie už ani představit neumí, jací jsou lidé doopravdy. Ani ty ne, mami. Všechno zavinili tvoji vlci, abys věděla – a to jenom proto, že jsi je vychovala v zášti a v pohrdání lidmi. A sama si ani teď neuvědomuješ, jak jsou ty Zákony špatné. Já doufám, že aspoň ty poznáš, jaké hrůzy vládnu Magii – až přijdeš o dceru. Já se opravdu nevzdám a jestli mě d'áblové spálí na prach, aspoň mě ušetří podívané na smrt toho nevinného člověka.«

»Ito!« vykřikla Maruše zoufale.

»Mami, zkus to ještě u Mágů,« prosila Ita. »Vždyť chci jenom život jednoho nevinného.«

Místnost najednou zazářila oslňujícím světlem. Obličej dívky zazářil plameny, ještě vztáhla ruce na obranu, ale pak se měkce zlomila v pase a pomalu klesla k zemi.

»Arieli, Mefistofieli, ukončete to s ní rychle!« ozvalo se jiným hlasem. »Je zasažená, nebude se bránit.«

»Ibrahime, prosím tě, počkej!« zaúpěla dívčina matka.

»Táhni do Pekla a nepřekážej!« houkl Ibrahim. »Sama jsi slyšela, že se nepoddá dobrovolně, budou ji to muset naučit Pekelné pluky. Dáble, odnes ji, ať mi tu nekvílí.«

»Ibrahime, smiluj se,« volala čarodějka, ale její hlas se rychle vzdaloval.

Chlapec se konečně vzpamatoval. Natáhl ruku a pohybem, který mu prve dívka předvedla, přejel po ohnivém oválu.

Plameny zmizely, ale dívka ležela na podlaze a nehýbala se. Její tělo bylo zkroucené a Jiří viděl její ruce pokryté jasně červenými spáleninami.

Rychle se sklonil k ležící dívce, opatrně ji vzal za ramena a otočil ji na záda.

A pak vykřikl hrůzou.

»Ibrahime, je zle!« ozvalo se z křišťálové koule, sotva ji čaroděj uvolnil.

»Volám já, Belzebub. Ustupujeme, nemáme sílu.«

»Čtyřicátý osmý a Čtyřicátý devátý, co je se Synkrem?«

»Synkr je obklíčen cizími d'ábly. Útočí na Synkr nebo na nás. Také nám už začíná chybět síla.«

»Padesátý až Šedesátý, ihned leťte na pomoc k Synkru!« křikl Ibrahim vztekle. »Čtyřicátý druhý až Čtyřicátý sedmý, napadněte Draga z Bosny! Patnáct pluků nestálo ještě nikdy proti jedinému hradu, musíte ho sežehnout během minuty!«

To snad není možné, pomyslel si Ibrahim. Drago, ačkoliv před pouhým týdnem neměl síly ani povolenou hranici, úspěšně vzdoruje takové přesile. A vůbec, odkud se to berou ti cizí d'áblové? Kdo je vysílá? Jak to, že dokázali napadnout Synkr, zdroj síly celé Magie – a nebyli sežehnuti? Opravdu je tento soupeř silnější, než všichni dosavadní protivníci Magie. Ale jakmile vzbouřence přemůžeme, nebudu znát slovo *slitování*. Ještě nikdy se nestalo, aby byl některý z Mágů potrestán víc než dvěma sty roky zvířecí podoby, ale po tomhle bude nutno použít vyšší tresty. Vždyť dokázali ovládnout celou Evropu!

Ibrahim pohladil křišťálovou kouli a poručil si Ženče z Nankinu.

»Salve, Ženči!« pozdravil, sotva se mu objevil obličej čínského Mága. »Nedovedeš si to ani představit, ale stalo se něco neuvěřitelného. V Evropě je chaos a horko!«

»Tady též,« odvětil Ženč rychle. »Sotva stačím vyklízet pole, jak mě zatlačují.«

»Cože?« zděsil se Ibrahim. »Jak to? Já jsem myslel, že v Asii je klid a že ji máš pevně v rukou!«

»Nemám na to,« přiznal Ženč. »Obsadil jsem s podporou Elitních pluků všechny čarodějné hrady v Číně, to šlo lehce, protože nebyly obsazené. Ale už v Japonsku jsem narazil na odpor – a v Indii se najednou objevili nějací cizí d'áblové. Musel jsem i s Elitními pluky couvnout.«

»Zase cizí d'áblové? Kolik jich je?« vyhrkl Ibrahim.

»Přesně to nevím, ale jejich síla je mnohem vyšší než naše. Zvláště teď, když k nám přestala jít síla.«

»Oni totiž napadli i Synkr,« vysvětlil rychle Ibrahim. »Dokud nebudou potřeni u Synkru, nemohu ti pomoci. Vydržíš to aspoň chvíli?«

»Na útočení sílu nemám, ale na obranu prozatím ano,« upokojil Ibrahima Ženč. »Ale bude mě to stát hodně síly, než získám nazpět ztracené pozice.«

Ibrahim se znepokojeně obrátil k Synkru.

»Co je se Synkrem?« houkl do křišťálu.

»Za chvíli bude konec, je jich už málo,« volal jeden z d'áblů. »Ubývají, ničíme je rychle.«

»No sláva!« oddechl si Ibrahim.

Křišťálová koule slabě zajiskřila. Ibrahim ji chvíli pozoroval, ale pak si uvědomil, že někdo chce mluvit s ním, proto ji zkusil uvolnit. Žádný obraz se neobjevil, jen jako z dálky uslyšel slabý hlas.

»Ibrahime, to jsem já, Angwert. Prosím tě, napadni hned od jihu Ingrid z Göteborgu! Nestačím ani stahovat své d'ábly, zatlačila mé pluky až skoro k mému hradu!«

»Angwerte!« vykřikl Ibrahim opravdu zděšeně. »Ty jim snad také ustupuješ?«

»Pomoz mi, nebo tomu náporu neodolám!« vykřikl Angwert a ztichl. Křišťálová kouzelná koule zhasla.

Ibrahim se zdrceně posadil hluboko do křesla. Angwert, už i Angwert ustupuje – a před celkem neznámou čarodějkou! Bude třeba mu pomoci, ale jak, když Synkr, zdroj síly a moci Magie, nedodává sílu? Jedině – jediné sáhnout na rezervy. Na ohromné zásoby síly v Pekle. To ale znamená, že situace je opravdu zlá. Ještě nikdy nebylo nutné požádat Peklo o sílu! Ještě nikdy od doby, kdy bylo vybaveno silou, schopnou snad dokonce roztrhat svět na kusy.

Ale bude to asi nutné, protože Angwert padnout nesmí! Angwert je nejsilnější ze všech Mágů, jeho pádem by získali protivníci převahu na severu. Co to ale musí být za sílu, která má navrch i nad Ibrahimovým nejlepším přítelem?

»Tady Ibrahim,« odhodlal se konečně zavolat do Pekla.

»Barbiel. Všechno v pořádku,« hlásil Pekelný kníže.

»Barbieli, pošli Angwertovi sílu a vyšli na jeho pomoc Apadiela a Lucifera. Ale ať si jeho pluky naberou dost síly, Synkr momentálně nepracuje!« žádal Ibrahim.

»Tvé přání splním ihned,« uklonil se Barbiel a zmizel z křišťálu koule.

»Ito, Ito, co to s tebou udělali?« šeptal chlapec nad ležící dívkou.

Čarodějka se nehýbala a sotva dýchala. Její obličej byl spálený a pokrytý tvrdou, spečenou vrstvou, vlasy zmizely a ze rtů a nosu zůstaly nepatrné zbytky. Také místo očí měla dívka jen prázdné, vypálené a mrtvé důlky, takže se podobala spíš smrti, než čemukoliv jinému.

Její ruce byly spálené až na kost. Chlapec byl bezradný – tady nemohl pomoci nikdo.

Hučení v místnosti zesílilo a podlaha se chvěla. Pak se ozvalo mrazivé skřípění a místnost se naklonila. Chlapec se rychle

postavil a vzpomínal na čarodějné pokyny, které ho předtím dívka učila. Když se nakloní podlaha, mělo by se to vyrovnat... takto!

Hučení bylo přerušeno výbuchem, silně ztlumeným stěnami. Podlaha se zhoupala a srovnala zpátky do vodorovné polohy. Chvění a skřípění zmizelo a hukot těž zeslábl.

Ono to vážně funguje – a poslechlo mě to! uvědomil si Jiří. Nevěděl co to je – ale uvěřil tomu. Mezitím už spatřil tolik kouzel, že věřit prostě musel. Opravdu se tu nacházejí hluboko pod zemí, kolem nich je roztavená láva, ale magická síla Itina hradu peklo kolem nich zadržuje.

»Jirko...« zasténala dívka.

»Ito, konečně ses probudila!« sklonil se rychle chlapec k dívce. Opět se zachvěl hrůzou, když jí pomáhal posadit se. Její ruce, předtím tak hebké, byly teď tvrdé jako kost.

»Jsi tu ještě, Jirko, to je dobře,« ztěžka oddechovala. Ani její hlas skoro nepoznával, jak byl změněný. Znetvořené, spálené rty nemohly správně mluvit a smysl jejích slov spíš odhadoval.

»To je dobře že jsi živý. Co se stalo?« šeptala dívka.

»Nějaké plameny...« vysvětloval jí rychle. »Chtěl jsem tě už vzkřísit jak jsi mi ukazovala, ale asi jsem to udělal špatně.«

»Ty něco říkáš?« ptala se chraptivě. »Něco slyším, ale nerozumím ti. Asi mám uvnitř spálené i uši.«

Chlapci opět přejel mráz po zádech.

»Počkej, něco zkusím,« řekla dívka pomalu a udělala ve vzduchu jakýsi magický obrazec. Così syklo vzduchem, ale nic se nestalo. Dívka pomalu spustila ruce.

»Možná jsi to udělal dobře,« řekla smutně. »Ono to už totiž neposlechlo ani mě.«

»To je zlé, vid'?'« ptal se chlapec.

»Nemám sílu ani na reverz,« sykla dívka bolestí. »To je zlé, to už bude brzy konec... A k tomu vůbec nevidím.«

»Co budeš dělat?«

»Jsme na dně, Jirko,« vzdychala Ita. »Ale to neznamená, že se vzdám. Možná, že nás i s hradem rozmetají na prach, až moje síla zmizí, ale i kdyby se to nestalo, jakmile se mi do hradu začnou hrnout ďáblové, sežehnu se sama tak, aby mě už nemohl oživit ani

sám Ibrahim Satan! Snad to aspoň některými Mágy pohne, snad se zamyslí nad tím, jak strašné jsou zákony Magie.«

»Jestli jsem to dobře pochopil, kdyby ses vzdala, mohla bys aspoň ty vyváznout životem,« začal uvažovat Jiří. Dívka ho ale neslyšela.

»Jirko, zbývá nám jen velice málo času. Neslyším, proto ti budu říkat všechny nepříjemné úkazy na které si vzpomenu kdybys něco z toho viděl, stiskni mi ruku. Já už proti tomu něco udělám.«

Natáhla k němu ruku. Uchopil ji a pomohl jí vstát. Při dotyku té spálené, kostnaté ruky nemohl potlačit zachvění.

»Jsem hrozná, vid'?'« řekla omluvně.

»Trošku tě to popálilo, ale není to zlé,« utěšoval ji.

»Nelži, Jirko,« pokárala ho. »To byl xi-ít, jeho účinky znám, nic mi nenamluvíš. Raději mi řekni co se děje. Neozývá se nějaké pískání nebo slabé zvonění? Nevidíš někde plameny? Tady, kdekoliv v místnosti?« ptala se poslepu.

Uprostřed místnosti skutečně z podlahy vyletovaly stále jasnější plaménky, tvořící na zemi velký kruh. Jiří si také uvědomil stále sílící pískání. Rychle stiskl dívce ruku.

»Tak plameny?'« pochopila. »Kde?'«

Rychle natáhl její ruku tím směrem a naznačil jí, kde všude plameny ze země vyrážejí.

»Kruh?'« skoro vykřikla dívka hrůzou. Vytrhla se chlapci a rychle několika pohyby uhasila stále jasnější plamínky.

»Zmizelo to?'« zeptala se a opět se k němu jenom poslepu obrátila.

»Přestalo to,« ujistil ji a stiskl jí ruku.

»Mysleli si asi, že jsem dokonale ochromená, zkusili tedy Gwitt,« vysvětlovala mu spálenými rty, ačkoliv mu pouhá slova nic neříkala. »To jim nevyšlo, díky tobě, Jirko.«

Jen jí jemně stiskl ruku. Věděl dobře, že na něm tady záleží nejméně ze všeho.

»A teď zkusím ještě něco,« řekla pomstychtivě. »Zkusím jedno nové kouzlo – štít Draga z Bosny.«

Na její tiché zašeptání obkroužila podzemní hrad ohnivá vichřice a smetla několik temných předmětů...

»Ibrahime, ona zaútočila! Nestačíme reverzovat, nemáme dost síly!« volal kníže Pekelných pluků Ariel.

»Baby! Tři pluky Elity Magie a dva pluky Pekelníků si neporadíme s batoletem?« zasyčel Ibrahim.

»Nejde o Itu!« vysvětloval chvatně Ariel. »Před chvílí k nám dorazili nějací cizí d'áblové a zaútočili na nás zezadu strašným útokem. Zničili jsme je, ale teď už nemáme sílu.«

»Odkud se vzali ti d'áblové?« vyskočil Ibrahim.

»Přišli na nás od jihovýchodu, jako by to bylo od Draga z Bosny.«

»To je nesmysl, Drago je teď svírán patnácti pluky, ten nemůže ani hnout prstem,« namítal Ibrahim.

»Také se k nám museli dostat oklikou,« připustil Ariel. »Ale potřebujeme sílu, Ibrahime. Proč k nám nejde?«

»Chvíli to vydržte, hned zjistím, proč Synkr nepracuje, jak má,« nařídil Ibrahim a rychle zavolal d'ábly od Synkru.

»Ibrahime, je s nimi konec, vyhledali jsme je!« ujistil ho optimistický tón d'ábla. »Synkr jsme dobyli zpět.«

»Cože? Dobyli?« vyletěl Ibrahim hrůzou.

»Před chvílí cizí démoni pronikli dovnitř, zlikvidovali naše obránce v Synkru, ale nestačili Synkr využít pro sebe. Tak tu aspoň poškodili co mohli,« popisoval d'ábel události.

»K čertu, tak to spravte!« nařídil Ibrahim.

»Nemohl by nám přijít na pomoc Angwert?«

»Ten teď nemůže, musíte sami,« křičel Ibrahim.

»My se v tom tak dobře nevyznáme. Je to tu dost zničené a nám to bude trvat déle než jemu!«

»Hrome, opravte to!« trval na svém Ibrahim. »Barbieli, pošli ihned do Synkru Mariku z Alp ať pomůže se spravováním, ona tomu rozumí. Nebo nám budeš muset dodávat sílu z rezerv Pekla a to bych přece jen nerad!«

»Dám jí k dispozici svůj pluk,« přikývl Barbiel.

»Šedesátý až Sedmdesátý pluk Elity napadne ihned Ingrid z Göteborgu,« nařizoval dále Ibrahim.

»Ibrahime, ustupujeme!«

»Kdo to volá?« vyskočil opět první z Mágů.

»Belzebub. Drago začal tvrdě útočit, musíme ustupovat, jinak by nás potřel.«

»Dvacátý a Dvacátý první, nechte všeho a jděte pomoci proti Dragovi z Bosny!« nařídil Ibrahim.

»To nepomůže! Je nás na něho dost, jenomže nemáme skoro žádnou sílu!«

»Barbieli, můžeš někoho poslat proti Dragovi? Ale dej mu dvojnásobně veliké zásoby síly, jinak bude zle!« požádal Ibrahim opět o pomoc Peklo. »A prosím tě, pošli nějakou sílu i Belzebubovi, je mu zle.«

»Pošlu dva Pekelné pluky a sílu. Postačí to?«

»Nestačím se divit, že už není na prach,« zavrčel Mág. »Jestli to bude stačit, uvidíme.«

»Ibrahime, on nás zničí!« zaječel kdosi další.

»Co je?« vzkřikl Ibrahim. »Kdo volá?«

»Z hradu Petara ze Zagrebu vyletují d'áblové,« křičel na Ibrahima zděšený hlas. »Obklíčili nás už a neustále vyletují další! Petar útočí i na nás, ale další d'áblové odlétají na všechny strany!«

»Synkr!« zařval Ibrahim vztekle.

»Synkr pracuje. Komu máme posílat sílu?« ozval se hlas Mariky z Alp. »Jestliže dovolíš, zůstanu tady a budu Synkr řídit na místě,« nabídla se.

»Zlatá Mariko!« volal Ibrahim. »Prosím tě, rozděl sílu proti Dragovi z Bosny, pošli ji plukům u Petara ze Zagrabu, Angwertovi a trochu Ženčovi. Tam všude je zle.«

»Pošlu. Synkr už jede naplno,« slibovala Marika.

»No sláva! Pošlu ti k ochraně ještě několik pluků, aby tě nikdo nemohl zaskočit,« povzbuzoval Ibrahim hlasem, plným ulehčení.

»Už je to lepší, už tě aspoň slyším,« řekla dívka tiše a rukou se dotkla svého spáleného obličje. Zasykla bolestí, spáleniny začaly přicházet k sobě.

»Nic se tu nezměnilo?« otázala se starostlivě.

»Zatím nic,« ujistil ji Jiří.

»Sama se divím, ale to bude nejspíš tím novým kouzlem od Draga,« vysvětlovala. »Je to velmi silné koulo a asi jsem jim trochu pocuchala sestavu.«

»Na celkovém výsledku to ale nic nezmění, vid'?'« pokrčil rameny Jiří.

»Nezmění,« přikývla. »Ale vydržíme o něco déle. Kdybych tak ještě viděla... Počkej, něco zkusím.«

Cosi zašeptala a natáhla ruku. Na spálené dlani rychle vykvetla růžová pěna, rozšiřovala se kolem dokola, až byla znetvořená ruka dívky celá pokrytá pěnivou rukavičkou. Bylo to trochu lepší než spáleniny – a dívka si rychle tuto pěnu nanesla i na obličej a pečlivě si ji popaměti roztřela.

»Kdybych mohla reverzovat, bylo by to mnohem lepší,« vysvětlovala. »Tahle obyčejná kouzla jsou jednak pomalá, za druhé účinkují jen částečně a za třetí mi teď čarování jde jenom ztěžka, takže to asi nebude úplně.«

Zvenčí se opět ozvalo zaskřípění, až Jirkovi naskočila na zádech husí kůže. Podlaha se začala naklánět, ale Ita jen podvědomě reagovala, ozval se výbuch a podlaha se narovнала.

»Ještě to na mě nestačilo,« pochvalovala si.

Pak si pomalým pohybem setřela růžovou pěnu s obličeje a s rukou – a Jirka se nestačil divit.

Černá spečená kůra se odloupla od její kůže jako nějaká nestvůrná maska. Obličej dívky byl teď krvavě rudý, ale zato jí trochu narostl zničený nos a rty konečně zakryly zuby. Dívka se aspoň nepodobala smrti, jako před chvílí.

»Ito,« zajíkl se chlapec. »To snad není možné, ty jsi opravdu čarodějka! Jak jsi to, prosím tě, dokázala?«

»Je to lepší?« usmála se dívka. I ten její úsměv už se více podobal úsměvu člověka.

»Vážně, až na tu trošku nepřirozenou barvu jsi skoro jako předtím,« lhal chlapec, ale hrdlo se mu sevřelo jakýmsi hořkým kamenem uvnitř.

»Nelžeš?« vystihla ho dívka a zkusila vniknout do jeho myšlenek. Bez opravdového soustředěného pohledu jí to však nešlo. Naštěstí – pro ni i pro něho.

»Opravdu, kdybych před chvílí neviděl, jak strašně jsi byla zohavená, ani bych tomu nevěřil,« ujišťoval ji. »Ještě zkus, jestli ta tvá kouzla nepomohou i na oči.«

»Tohle kouzlo je příliš pomalé, Jirko,« povzddechla si. »Oči jsou příliš jemná a složitá tkáň, to by trvalo tak dva – tři dny, než by narostly. Potřebovala bych se zreverzovat, ale na to už nemám sílu. Škoda, nechtěla jsem v posledních chvílích před tebou vypadat jako netvor.«

»Vždyť už nevypadáš zle – a zlepšuje se to, za chvíli budeš zase tak hezká jako prve,« lhal chlapec o sto šest. »Teď dokonce začínáš dostávat i správnou barvu.«

To už pravda nebyla, i když se spálenina hojila úžasnou rychlostí. Šupiny spečené kůže zmizely a se stran se začala vytvářet nová průsvitná tenká kůže. Pořád byla hlava a ruce čarodějky jednou otevřenou ranou, ale aspoň bez toho krunýře spečené kůže. Kdo dívku zohavili, musí být nepředstavitelně krutí, pomyslel si chlapec. Co bude, až zvítězí, raději na to nemyslet!

»Zdá se mi, že trochu lžeš, Jirko,« vrtěla Ita hlavou. »*Gaburšen* je sice mocné kouzlo, ale tak rychle nepůsobí.«

»Nevěříš?« opáčil chlapec.

Ona těm svým kouzlům samozřejmě rozumí lépe než já, ale i ona sama by chtěla být hezčí než je, uvědomil si. Proč jí neudělat trochu radost milosrdnou lží, beztoho jí to udělali kvůli mně...

»To je divné,« stále nevěřila Ita. »Dostala jsem jistě plnou porci xi-ítu, musela jsem být spálená na kost, že by obyčejný *gaburšen* působil tak rychle?«

»Mám ti to dokázat?« napadlo pojednou chlapce.

»Těžko mi to dokážeš, když nevidím,« povzdychla si.

Znenadání ji lehce objal a opatrně políbil na rozbitá ústa. Byla tak překvapená, že se tomu ani nebránila.

»Jirko...« podivila se jen.

Máme-li jen pár hodin před sebou, pomyslel si, teď ani nezáleží na tom, jaká je – svou krásu ztratila, ztratí možná i život, tak ať je jí lépe. Proč by si měla dělat starosti se ztracenou krásou...

XII-1t

Slabé blikání křišťálu Ibrahima konečně upoutalo. Že by volal Angwert? Ibrahim něžně pohladil kouli. Nebyl to však Angwert, ale Aigios z Bermud.

»Ibrahime, jsme hotoví. Jižní a střední Ameriku jsme už ovládli, nepotřebuješ pomoc?« oznamoval spokojeně – k velké radosti Ibrahima.

»Aigiosi, kluku zlatý... měli jste tam potíže?« vydechl Ibrahim obdivně.

»Skoro žádné, obsazovali jsme jeden hrad po druhém, žádný nebyl obsazený, nikde žádný odpor,« referoval Aigios. »Mior ponechal jen hrad Marie z Titicaca, ale to je batole, které nikomu neuškodí.«

»Zato v Evropě, Asii a Africe je horko,« postěžoval si Ibrahim. »Naši spiklenci Drago z Bosny, Ingrid z Göteborgu, Petar ze Zagrebu a možná i další ovládli Evropu, dokonce nám dočasně vyřadili Synkr a mají takovou přesilu, že naše pluky na některých místech musely ustoupit.«

»To nevypadá dobře,« zvažněl Aigios. »Měl by ses možná obrátit na Angwerta, jeho síla by ti mohla pomoci.«

»Angwert se drží z posledních sil,« oznamoval Ibrahim.

»Angwert? Chceš-li, pošlu ti nějaké d'ábly místo něho,« nabízel se Aigioa. »Máme jich tu dost.«

»Potřebovali bychom obsadit nějaký hrad v Evropě,« řekl odmítavě Ibrahim. »Naše pluky si v Evropě nestačí doplňovat sílu, jinak tu máme d'áblů dost a dost.«

»Tak zkusím zavolat některému evropskému batoleti, aby mě pustilo k sobě,« nabízel se Aigios. »Obsadím jeho hrad, vybavím jej silou a pomohu vám.«

»Kdyby se ti to podařilo, nebylo by to špatné,« přikývl Ibrahim. »Ale dej si pozor, aby tě nepřepadli d'áblové Petara ze Zagrebu, potulují se po Evropě.«

»Nemyslím, že by mě napadli,« usmál se Aigois. »Jistě nebudou ani ve snu tušit, kdo je vlastně bije. Nebudou přece podezřívat batole.«

»No, dobrá, zkus to, ale u té ničemnice Ity z Prahy to nezkoušej, zbytečně bys jen ztrácel čas.«

»Něco zkusím, ohlásil bych se za chvíli,« slíbil Aigios a zmizel.

»Belzebube, jak je to s Dragem?« obrátil se Ibrahim opět jinam.

»Přece jen jsme ho přetlačili,« oznamoval ďábel. »Drží se statně, ale musel ustoupit. Útočíme teď přímo na jeho hrad, snad mu už dojde síla a pak ho přemůžeme.«

»Výborně, tohle jsem chtěl slyšet,« zajásal Ibrahim. »Belzo, potřeboval bych ďábly, mohl bys mi nějaké přenechat? Vyslal jsem už všechny Elitní, zbylo mi pouze šest Pekelných pluků v záloze – a Angwertovi je zle.«

»Moc se mi to nechce přiznat, Ibrahim, ale osm pluků Elity bylo vyhlazeno do posledního ďábla, to znamená, že už je není možné reverzovat. Ale co je ještě horší, zdá se, že se něco stalo s Arielem a s Murielem. Byl tu v jednu chvíli takový zmatek, že jsem je nestačil sledovat a zdá se mi, že ani oni se nestačili reverzovat. Bez síly jsme byli Dragovi vydáni na milost a nemilost a on toho využil. Teď je tomu naopak, proto útočíme my. Máme síly dostatek, můžeš si dva až tři pluky vzít zpět.

»Díky, Belzo,« povzdechl si Ibrahim. »Pošli tedy dva pluky Elity proti Ingrid z Göteborgu!«

»Rozumím, posílám,« souhlasil Belzebub a umkl.

Ibrahim zničeně dosedl do křesla. Tohle se ještě nikdy nestalo, co je Magie Magií! Vlastně – od stvoření prvního ďábla se nestalo, aby byl zničen celý pluk tak, aby nemohl vstát z mrtvých. A teď – hned osm pluků Elity – a dokonce i Ariel s Murielem, dva z nejstarších Pekelných knížat! Jeho nejmilejší – vskutku zahynuli? U všech ďáblů, to není možné! Angwert ustupuje před přesilou, Ženč, vládce Asie, se jenom brání! A Drago z Bosny, který měl síly dokonce pod povolenou hranici teď už celé hodiny odolává třetině Elitních pluků, posílených ještě mnohem mocnějšími pluky Pekelnými! Usmrkaná žába Ingrid z Göteborgu, které ještě není ani sto let, má na krku druhou třetinu Elity a další pluky Pekelníků – a bije přitom Angwerta!

»Jak je u Petara ze Zagrebu?« vylétl najednou Ibrahim.

»Zatlačili jsme ho a opět jsme ho obklíčili,« odpovídal mu jeden z ďáblů. V jeho hlase bylo slyšet vzdálené hučení, tedy i u Petara se srážely strašlivé síly.

»Ale jeho ďáblové se do hradu nevrátili, namísto toho se rozprchli po okolí a teď na nás občas útočí zezadu. Stojí nás to vždycky sílu navíc.«

»Mefisto, jak je u tebe?« obrátil se Ibrahim jinam.

»Je zle, Ibrahim!« ozval se slabý hlas Mefistofiela. »Ariela k sobě přivolał Belzebub, když to u Draga bylo horší než tady. Pak nás napadli cizí ďáblové a naše pluky strašně zdecimovali. Nestačili jsme reverzovat. Teď jsem tady sám, jen se svým plukem.«

»U všech ďáblů, proč si nezavoláš do Pekla pro pomoc?« divil se Ibrahim.

»Zkoušel jsem to, ale bez úspěchu,« odvětil Mefistofiel chladně. »Barbiel mě neslyší, i když já jeho ano.«

»Jak jsi na tom se silou?« chtěl vědět Ibrahim.

»Síly teď máme dost, ale i tak to nevypadá dobře.«

»Pošlu ti pomoc,« ujistil ďábla Ibrahim.

»Barbieli!« zavolał poté do Pekla.

»Slyším!« přihlásil se ihned démon.

»Barbieli, nemůže se k tobě dovolat Mefisto. Pošli mu aspoň jeden čerstvý pluk Pekelníků a prosím tě, čas od času volej všem knížaťům Pekel, jak si stojí,« přikazoval rychle Ibrahim. »Zdá se, že se můžeme spojit jen když se obě strany o spojení silně snaží. Nejspíš nás někdo zkouší izolovat.«

»Aigiose z Bermud!« zvolal, sotva zmizel Barbiel.

Ticho, jen nezřetelné blikání v kouli mu bylo odpovědí.

»Miora z Bogoty!« poručil, ale ani tentokrát neuspěl. Oba Mágové se neozývali.

»Ženč-e z Nankinu!« přál si Mág dále.

»Za chvíli budu volný, ale dalo to práci,« objevil se Číňan. »Ovšem – útočit na hrady budu moci teprve tehdy, až si načerpám dost sil, teď to není možné.«

»Jak to?« podivil se Ibrahim.

»Příliš mnoho ďáblů mi padlo,« odpovídal Ženč. »Než je všechny vzkřísím, bude to chvíli trvat.«

»To je nemilé!«

»Kromě toho – jeden pluk Elity vzkřísit nemohu, padli všichni d'áblové. Opravdu jsem proti tomu nemohl nic dělat,« omlouval se utrápeně Ženč.

»Ženči, pokus se volat Miora nebo Aigiose, nějak mi to nejde,« zavrčel Ibrahim chmurně. »Aigios chtěl obsadit hrad některého z evropských batolat, protože v Evropě je zmatek. Ale jak to dopadlo, nevím. Zavoláš mu?«

»Ovšem,« slíbil zdvořile Ženč.

Takže padla více než desetina Elitních pluků, uvědomil si Ibrahim a pocítil poprvé závan strachu.

Síla, se kterou se Elitní pluky střetly tentokrát, byla těžko představitelná. Zdálo se, že se Elitní pluky setkaly poprvé od svého vzniku s rovnocenným soupeřem. Ibrahim měl sice ještě v záloze více než polovinu Pekelných pluků mnohem silnějších než Elitních, ale v tomto boji padly už i Pekelné pluky a pomyslení, že by padly další, nebylo povzbuzující. Kdyby Ibrahimovi protivníci zdolali všechny d'ábly, museli by se utkat ještě s Ibrahimovým hradem, nejsilnějším ze všech, a navíc s Peklem – a to by byli v nevýhodě zase oni. I když se jim už podařilo zaútočit i na hrad Angwerta.

»Angwerte!« vzpomněl si pojednou.

»Už jsem myslel, že mi převrátí hrad,« ozval se slabý hlas z křišťálové koule. »Napadl jsi ji právě včas, ta holka na mě soustředila tolik d'áblů, že by to vydalo na pětadvacet pluků Elitních. Kdyby mi nevypomáhali Apadiel a Lucifer, asi by mě zdolala, ta holka vládne strašlivou silou. Ted' se zdá, že mám konečně převahu já, ale zatlačuji ji jen pomalu, ona se brání tak houževnatě, že je to k nevíře.«

»Pošlu proti ní ještě další Pekelné, chceš?« nabídl mu Ibrahim.

»Uvítal bych je, přiznávám. Ale na druhé straně – bude lépe, když posílíš obranu Synkru. Odebírám tolik síly, jako celé Peklo, jinak bych nejen nemohl útočit, ale nejspíš by se mnou byl brzy konec. Na zásobách mám už sotva dvojnásobek povolené hranice a zvyšovat zásoby při tomhle tlaku nemohu.«

»V Synkru je Marika, ta si bude vědět rady, zvláště když má k ruce d'ábly Elity i Pekelné,« ujišťoval přítele Ibrahim.

»Jestli Synkr vysadí, bude to tady zlé, pokud tu Ingrid nepřemohu včas,« strachoval se Angwert. »Prosím tě Ibrahime, jsi si jistý, že žádná síla nejde k nim? Víím, že si vysáli zásoby všech evropských Mágů, ale tohle je příliš! Jakoby byli nevyčerpatelní! Já víím, že jim nepustíš nic, ale tohle vypadá, jako by si někde postavili vlastní Synkr!«

»Synkr, ozvěte se!« otočil se Ibrahim ihned ke druhé kouli. »Mariko, ihned zmapuj všechny mimozemské gradienty! Kdyby byla pravda, co říkal Angwert, stačilo by vzbouřencům vyřadit jejich zdroj síly – a bylo by po vzpouře!«

»Nemyslím si to, Ibrahime,« odtušila Marika po chvíli. »Gradienty kolem Země jsou v normálu, Synkr pracuje naplno. Tady je teď klid.«

»Děkuji ti, Mariko,« řekl Ibrahim klidněji a obrátil se opět k Angwertovi.

»Slyšel jsem sám, nedá se tedy nic dělat,« rezignoval Angwert. »Mají tedy pouze zásoby a jednou z nich. Ale vždyť už jenom na mě vydali nejméně tolik síly, kolik jí podle mých výpočtů bylo v zásobnících všech čarodějů Evropy dohromady. Měli by být na dně, vysátí a bezmocní, místo toho si pomalu dělají co chtějí. Přece je jednou potříit musíme. Pokud nám udržíš Synkr, není nic ztraceno.«

Není nic ztraceno? vykřiklo to v Ibrahimovi. Navenek ještě zůstal chladným a vypnul kouli. Že není nic ztraceno? Milý Angwerte, kamaráde věrný, ty ještě nic nevíš o Arielovi a Murielovi, které už nikdy neuvidíš! To se budeš divit, brachu, až se dozvíš všechno, pomyslel si Ibrahim hořce. Ale máš pravdu, jako dosud ve všem. Věděl jsi, že to bude bitva, jakou podsvětí ještě nezažilo. Měl jsi plnou pravdu. Obával ses hlavně Ingrid – právem. Ale až obnovíme pořádek, v něčem neustoupím. Budu k poraženým tvrdý a nemilosrdný, i kdybys byl ve jménu svých ideálů tisíckrát proti mně! Magie dnes potřebuje především nový pořádek a mnohem přísnější Zákony.

»Alváreze z Barcelony!« křikl Ibrahim, když se trochu vzpamatoval. Chvíli čekal na odpověď, ale nedočkal se.

»Miguela z Gibraltaru!« zkusil to proto jinde.

»Ibrahime, můj hrad je svírán nějakými cizími d'ábly!« ozval se slabý hlas Miguela, prozrazující strach. »Chránily mě dva pluky Elity, ale už tu nejsou a nevím, co se s nimi stalo. Můj hrad rychle slábně, co mám dělat?«

»Patnáctý pluk – k Miguelovi!« zařval Ibrahim vztekle.

»Patnáctý pluk padl u Synkru,« ozval se kdosi.

»Třicátý pátý, k Miguelovi!«

»Ibrahime, jsme obklíčení pod Dakkarem, nemáme sílu! Pošli nám ji, nebo nevydřžeme!« sténal slabý hlas z dálky.

»Volám všechny africké pluky!« křičel Ibrahim. »Nechte všeho a jakýmkoliv způsobem se dostavte ke hradu Miguela z Gibraltaru! Kdyby to nešlo jinak, probourejte zemskou kůru a přelet'te to vzduchem, čerta záleží na lidech nahoře!«

»Tady Dissuriel, Šestý Pekelný a Třicátý třetí Elitní. Zatlačili nás pod Kilimandžarem do hlubin. Z afrických pluků je nás tu jen část dvou pluků, ostatní d'áblové padli. I teď nás bijí a nemáme dost síly! Je s námi zle, Ibrahime!« sípěl hlas d'ábla. »Oddělila nás mocnější kouzla, ani do Pekla jsme se nedovolali pomoci!«

»Barbieli!« přerušil Ibrahim volání. »Barbieli, pošli ihned dva Pekelné pluky na pomoc Miguelovi z Gibraltaru!«

Tak – s africkými pluky je zřejmě také konec, pomyslel si zuřivě. To mám z toho, že jsem trochu zapomněl na africké spiklence. Kdo to asi je? Musím to zjistit, od nich zřejmě pocházejí i útoky na Synkr!

»Barbieli!« znovu vykřikl Ibrahim.

»... Ibrahime, co se to děje?« ozval se slabý hlas, ve kterém čaroděj stěží poznával hlas svého d'ábelského přítele. »Peklo je obklíčené nějakými cizími d'ábly. Chtěl jsem ti to sdělit, ale nešlo to! Kdybys sám nezavolał a naše kouzla se nespojila, nedovolal bych se tě. Ibrahime, oni chtějí útočit i na Peklo! Co mám dělat?«

»Kolik jich je, těch cizích d'áblů?« zesinal Ibrahim.

»Nevíme – drží se v povzdálí, takže přesný počet nemohu zjistit, ale pořád přibývají další. Na Peklo sice neútočí, ale když jsem proti nim vyslal dva Pekelné pluky, zahnali mi je zpátky do Pekla. Nemůžeme pomáhat jinde, když nás prosili o pomoc. Ibrahime, smím použít Nejvyšších rezerv?«

Ibrahim se otrásl závanem mrazivého chladu.

Nejvyšší rezervy – strašlivá koncentrovaná síla, kterou disponovalo pouze Peklo. To by mohlo znamenat také roztržení afrického kontinentu s potopením Sahary do moře, katastrofu, jakou svět nepamatuje! Seismické vlny, pod nimiž by se města lidí nahoře nad zemí hroutila, přílivové vlny, splachující pobřeží světadílů. Ale co, na lidech nikdy nezáleželo...

Jenomže – to není všechno. Proti oblehatelům Pekla by tento prostředek jistě stačil a musí to být šilenci, když se pokouší napadnout Peklo. Jejich sebeobětování, jinak se to nedá nazvat, by mohlo ovšem znamenat, že Peklo přijde o svou sílu. Což když oni chtějí právě tohle?

»Barbieli, zkus je rozprášit, ale všechno najednou do toho u všech d'áblů nedávej,« přivolił Ibrahim.

»Zkusím to. Zavolám ti jak to dopadlo, ale kdybych se dlouho neozýval, zavolej ty mě a přidej svá kouzla, abych se tě dovolal,« sliboval Barbiel, než umlkl.

»Migueli, vydrž ještě okamžik!« chtěl Ibrahim povzbudit tísněného kamaráda. »Peklo do nich udeří!«

Ale v tom okamžiku sám pocítil, jak se pod ním podlaha lehce zachvěla. Così narazilo do obranných kouzel hradu, Ibrahim pocítil tlumený výbuch a zbystřil pozornost.

Ačkoliv se náraz neopakoval, Ibrahimovi přeběhl mráz po zádech. Byl to zřejmě některý z cizích d'áblů, kteří bloudili světem. Jistě se při střetnutí s kouzly nejsilnějšího hradu Magie vypařil, žádný další náraz už nepřišel, ale Ibrahimovi bylo jako kapitánovi Titaniku, když podobný nepříliš silný náraz otevřel před hrdé lodi dlouhou, rozšklebenou trhlinou pod čarou ponoru...

To byl tedy první a dosud jediný útok proti Ibrahimovu hradu od doby, kdy první čarodějné hrady vznikly.

Budou-li následovat další – nebudou silnější?

Zvolnění se v tichu rozléhalo, jako kdyby padaly hory skla. V měkké postýlce se protáhla malá, asi tak desetiletá holčička. Chvilí si protírala oči, znovu usínala a zase se probouzela, pak si

trochu povzdychla a otevřela očka. Chvilí ležela jen tak, ale najednou vyskočila, jako by ji píchli.

Kdo mě to chce, vždyť je ještě noc? divila se v duchu, pořád ještě rozespale. Všichni Mágové musí být na sabbathu, takže to bude buď Margitka nebo Ita, uvažovala jen tak pro sebe. Stojí jim za to budit mě zrovna teď, když se mi to tak pěkně spalo? Ledaže by to bylo něco důležitého.

»Kdo je?« zívla a pomalu pohladila velkou křišťálovou kouli na pojízdném stolečku.

»Tady strejda Aigios, mohu dál?« ozvalo se v odpověď.

Páni! polekala se holčička a mžikem byla plně vzbuzená. Vždyť je přece sabbath, nebo že by skončil dřív? Což o to, možné je všechno, ale raději se na to zeptám Ity nebo rovnou Draga, řekla si a pohybem ruky zhasila ohnivý Kruh, který se třásl a vyskakoval přímo před ní. Pak se rychle nahnula ke Kouli, pohladila ji a požádala:

»Draga z Bosny, kuličko, ale honem...«

Koule se jenom přelila všemi barvami a zhasla.

Páni! pomyslela si holčička. Drago zablokoval Kouli, to se asi opravdu něco děje!

Poslední zbytky ospalosti s ní rázem spadly. Prstíky se jí jen míhaly, jak hladila křišťálovou kouli. S každým tím pohazením řekla nějaké jméno, ale koule pokaždé zhasínala. Teprve po chvíli se objevil obličej Mága.

»Strejdo Jacku, nevíš co se děje?« zeptala se dívenka způsobně.

»Anito, ty koťátko malé, zablokuj se v hradu a čekej!« vydechl překvapením Mág. »Ita měla v hradě člověka. Nemohli jsme ji v tom nechat, teď se po celém světě perou naši d'ábli s Elitními a Pekelnými pluky. Raději dnes nikomu neotvírej, s nikým nemluv a počkej jak to dopadne. Nikoho už nevyrušuj, nemáme na tebe čas.«

Koule se přelila všemi barvami duhy a zhasla, ale malá Anitka z Luxembourgů už věděla své.

»Já ti dám koťátko,« vrčela uraženě, ale očka jí hrála. Chvilí přemýšlela, pak se ušklíbla a zašeptala své kouzelné příkazy.

»Tak pojď, strejdo Aigiosi!« zvolala nevinným hláskem.
»Jenom jsem se musela obléknout, už jsem spala.«

»Uvolni mi kruh!« oddechl si Aigos z Bermud. Vzápětí se ozval výkřik plný úleku a překvapení.

»Co je, strejdo Aigiosi?« zeptala se nevinně holčička.

»Okamžitě přestaň s tou lumpárnou, nebo uvidíš!« křičel Aigos. »Myslím to vážně, nech těch čertovin!«

»Ale ovšem, strejdo!« souhlasila se smíchem dívka. »Hned to bude. Hraješ si rád na trosečníka, vid'?'«

»Co hodláš provést za rošťárnu? Nech toho, než ti ukážu zač je toho loket!« hrozil čaroděj.

»Ty sis přece vždycky hrál s trosečníky, strejdo Aigi! Ale – že jsi ještě sám nezažil, co to je být trosečníkem? Moc mě zajímá, co budeš dělat na malém ostrůvku v moři, ale bez kouzel. Schválně!«

»Co chceš dělat?« zachvěl se hlas Aigiose z Bermud, suverénního vládce hurikánů, původce stovek nevysvětlených lodních a leteckých katastrof.

»Hned uvidíš! Vysadím tě na pustý ostrov, ale neboj se, určitě tě někdo vysvobodí,« chichotala se holčička a mávla lehce rukou.

Dědku jeden, teď se uvidí, jak se ti na pustém skalisku bude líbit, pomyslela si se zadostiučiněním. V tomhle zmatku tě nikdo jen tak lehce nenajde a to je dobře, stejně bys byl pro Ibrahima.

Pak opět začala hladit křišťálovou kouli a volat jména Mágů. Jak očekávala, ve většině případů se nedovolala, ale zřejmě ji to nemrzelo. Času měla ostatně dost.

»Kdo je? To jsi ty, Anitko?« ozvalo se konečně. V kouli se objevil obličej starého Mága s bílými vlasy a vousy.

»Strejdo Alvérezi, co se to dnes děje?« udělala na něho holčička nevinný kukuč. »Jak vlastně dopadl sabbath? Volala jsem Mariku z Alp, ale ani trochu se mi neozvala!«

»Marika zůstala v Pekle!« zavrčel Alvérez. »A ty se do ničeho neplet', štěně mrňavé... aááá!«

»Já ti dám štěně!« odsekla Anitka a s uspokojením se dívala, jak starý čaroděj, naplno zasažený zářením xi-ítu, pomalu klesá...

Odplata

Medvěd Petr sebou trhl a zaposlouchal se.

Z hlubin země se nahoru k povrchu prodíralo zatím slabé dunění. A teď, ne, nemýlil se, teď se trochu zahoupala půda.

Evropa je v těchto místech tvořena masívní pevninskou krou, která se jen tak neroztřeše. Právě v těchto místech se dříve nacházel Petrův čarodějný hrad a Petr dobře věděl, že zde byla oblast tekuté lávy zvlášť hluboko.

Dunění zesílilo. Země se zhoupala znovu a teď se dokonce začalo se zlověstným chřestěním sesouvat kamení z nedaleké skály, pouhých dvacet kroků od Petra.

Jestliže je to opravdu zemětřesení, pak raději pryč od skal, které by se mohly sesypat! Dříve si jakožto čaroděj ve svém hradu zemětřesení nikdy nevšímal a mohl si z podobných jevů tropit posměšky, neboť čarodějné hrady jsou od okolní žhavé lávy chráněny silou kouzel. Tady to však bylo vážné.

Medvěd Petr vyskočil na nohy a trochu hbitěji odkvačil z blízkosti skály.

V těžce chvíli se z lesa vyřítilo několik vlků. Ita mu je nedávno věnovala k službám, ale moc ho neposlouchali a on neměl chuť se s nimi neustále dohadovat. Ani teď se na jeho znamení nezastavili a hnali se kolem něho ke skále.

Jdou volat Itu, napadlo Petra. Ita jistě zasáhne a její kouzla zemětřesení uklidní.

Dunění v hlubinách země však nesláblo a navíc se v něm tu a tam ozvalo slabé písknutí. Petr se zaposlouchal. Takhle vysoký tón je přece ultrazvuk! Vzniká skoro v každém ohnisku zemětřesení, lidé jej ani nevnímají, ale zvířata zneklidňuje a plaší, často i hodiny před vypuknutím pohromy.

Ale to znamená – proboha, to by to ohnisko muselo být někde blízko – a tady přece žádné není! Leda že by to nebylo přírodní zemětřesení!

Petrovi zasvitlo v hlavě strašlivé tušení. Přestal dbát na otřesy půdy, otočil se a rozběhl se za vlky do skal.

Už z dálky viděl, jak bezradně krouží kolem signálního kamene. Sotva doběhl, odstrčil volajícího vlka a sám stiskl kámen přerušovaně, jak volal Itu sám.

Uplynula skoro minuta a signál zůstával bez odpovědi. Dunění nesláblo a ostré pískání naopak zesílilo.

»Pryč!« zavrčel Petr na své vlky a sám se rozběhl jako první. Právě včas. Balvan, kutálející se dolů ze svahu, hned poté rozdrtil signální kámen k Itě. Vyskočil zelenavý plamen a oba kameny se rozpadly na prach.

Kdyby mohl medvěd zblednout, Petrovi by se to stalo.

Signální kámen je přece vždycky chráněn přímo kouzelnou mocí hradu, v tomto případě mocí hradu Ity z Prahy.

Signální kámen byl zničen.

To znamená, že přestala působit moc kouzel Itina hradu. Zemětřesení, byť jakkoliv blízko, přece nemůže kouzelnou moc čarodějného hradu porušit. Pokud jde o zemětřesení přírodní.

To ale znamená, že...

Ale to snad ne!

Medvěd Petr následován smečkou vlků utíkal hlouběji do lesa. Stále ještě nechtěl uvěřit tomu, co se mu rýsovalo před očima stále jasněji a zřetelněji.

»Strejdo Migueli!«

»Zalez, ty opice mrňavá... ááá...«

Anita se spokojeně ušklíbla, ale pro jistotu sfoukla obraz dalšího čaroděje, zasaženého nečekanou dávkou záření. Miguel zůstal ležet v mrákotách, zatímco jeho hrad se pomalu převracel – jako torpédovaná bitevní loď.

Anita pro jistotu nevolala žádného z popálených dvakrát po sobě. Právem mohla očekávat stejnou nebo i horší odplatu od těch, kteří by se snad stačili probrat k vědomí. I tak se těšila, že její zásahy mohou pomoci. Každé uzdravení z úderu xi-ítu znamená reverz a tedy sílu – a ne málo síly! Čím víc síly Dragovi protivníci vyplývají, tím méně jim zbyde proti Dragovi. Tak holčička uvažovala, když s nevinoučkým výrazem v obličeji

volala čarodějům o kterých věděla, že sympatizují s Ibrahímem proti Dragovi. Ačkoliv se jí většina Mágů vůbec neozvala, několik dávek xi-ítu už našlo svůj cíl a holčička byla sama se sebou velice spokojena.

Spěchala však, neboť věděla, že může tu nebezpečnou hru provádět jen do chvíle, než ji samotnou někdo přepadne. Ven z obleženého hradu se volat nedá, jen dovnitř.

Zatím ještě její zábavy nebyl konec. Nejvíce si cenila svého úspěchu u Achmeta z Istanbulu, kterého popálila právě ve chvíli, kdy se tento Mág zřejmě bránil útoku. I chvilková nepozornost může v takové chvíli znamenat konec odporu a pád hradu do rukou nepřítelů. Anitě se z několika slov zdálo, že Achmetovým protivníkem byl sám Drago – tudíž to s Achmetem bylo blédé i bez Anitčina záblesku. Tím hůř pro něho!

Najednou se ozvalo zazvonění a její křišťálová koule se rozsvítila mihotavými plamínky.

Dívka se nejprve sehnula, aby na ni nebylo z koule vidět a aby nemohla dostat podobný ohnivý *pozdrav*, jaké sama tak štědře posílala. Pak teprve odjistila obraz.

»Anito, to jsem já, strejda Ženč,« ozval se slabý hlas. »Anito, nevolal ti náhodou strejda Aigios z Bermud?«

Ženč z Nankinu, zalekla se trochu holčička, to je mocný čaroděj! Ale co, pohodila hlavou.

»Volal, dokonce chtěl ke mně, ale pak nepřišel. Strejdo Ženč, nevíš, co se děje? Nikomu se nemohu dovolat, dokonce ani do Pekla ne.«

»Pustíš mě k sobě, Anitko?« oddechl si čaroděj.

»Jen pojd' dál, strejdo Ženč, pojd' mi něco říct. Nebudeš se zlobit, že nejsem oblečená? Já jsem doted'ka spala.«

»Už jsem u tebe... co to je, Anitko, co máš s Kruhem?«

»Já ti nevím, strejdo Žen... ale tak nějak se divil už strejda Aigios,« odpověděla nevinně holčička a mávla rukou.

To se budete divit, až obejdete ostrov kolem dokola a sejdete se, pomyslela si škodolibě. Jestli se mi podaří poslat k vám ještě třetího, přidám vám karty, abyste se tak nenudili.

Páni, až tohle budu vyprávět, kdo mi uvěří, že jsem já, batole Magie, takhle převezla dva mocné Mágy! A to nepočítám ty pěkné porce xi-ítu! Usmívala se spokojeně.

Podlaha Ibrahimova hradu se pomalu, měkce zhoupala.

»Peklo, co je u vás nového?« optal se Ibrahim.

»Tady Barbiel,« ohlásil se ďábel. »Použil jsem pětinu Nejvyšších rezerv. Kolem Pekla to smetlo všechno. Část síly vytvořila nahoře na povrchu zemském věnec sopek, ale to jsme tak nějak čekali. Jinak je to dobré.«

»Pošli ihned někoho na pomoc Miguelovi z Gibraltaru,« žádal Ibrahim.

»Rozumím. Pošlu dva Pekelné pluky a větší zásobu síly.«

»Výborně!« pochválil ďábla Ibrahim. »Zkus ještě dodávat sílu Dissurielovu pluku pod Kilimandžarem.«

»Neozývají se,« odušil po chvilce démon. »Neodebírají ani žádnou sílu.«

»Dissurieli!« vykřikl Ibrahim.

Ale ani jemu se nikdo neozval. Znamenalo to nejspíš, že s africkými pluky i s Dissurielem je konec. Ibrahim zaklel.

»Barbieli!« obrátil se opět na Peklo.

»Kdo volá?« otázal se ďábel.

»Cožpam mě nepoznáváš? To jsem já, Ibrahim! Ihned pošli aspoň tři čerstvé Pekelné pluky do Afriky, aby zjistili, kdo nás odtud napadá!« křičel Ibrahim.

Žádnou odpověď však nedostal. Místo toho se zahoupala podlaha jeho vlastního hradu a ozvalo se hluboké hučení, jak se neznámá síla opřela do magické ochrany.

Ibrahim nejprve strnul, ale pak se jízlivě zachechtal.

»Už jste tady, holoubkové?« promluvil klidným hlasem na neznámého nepřítele. »Jen pojd'te, na mně si rychle zlámete vaz, když už o to stojíte!«

Prudkým pohybem vyrovnal zatím nepatrné naklonění hradu a dalším příkazem soustředil svou magickou moc k útoku.

Dunění bylo přerušeno ještě dunivějším výbuchem a potom zmlklo. V nastalém tichu uslyšel Ibrahim z křišťálové koule slabý hlas, ačkoliv ji vůbec neuvolnil. Ibrahima to zaujalo, sklonil se a chvíli poslouchal.

»Drago, Drago, zatlačuje mě, ustupuji! Mám síly nejvýše na dvě hodiny,« šeptala Koule.

»Vydrž, Ingrid,« zašeptalo to v odpověď. »Musíš vydržet aspoň než pomohu Vaskovi, on nemá ingrid a je na dně.«

»Rozumím ti Drago, ale jestli mě Angwert přemůže, potom prohrájeme,« odpovídala tiše Ingrid. »Blokují od něho celou severní polokouli i s Amerikou!«

»Požádám Johnnyho, aby...«

Hlas Draga z Bosny zmlkl, ale Ibrahim poskočil radostí.

»Angwerte!« vykřikl s nadšením.

»Klid, Ibrahime, zdá se, že jsem opět získal převahu, tentokrát dostatečně drtivou,« ozval se pevný hlas a v Kouli se objevil zatím nezřetelný obličej Angwerta.

»Angwerte, vítězství je na dosah! Dochází jim síla!« ujišťoval Ibrahim přítele. »Ingrid, Ingrid je v koncích!«

»Už jsem její d'áblы zatlačil k jejímu hradu! Ale musím přiznat, nebylo to růžové. Ani teď neustupuje zbrkle, brání se urputně, jak se nikdy nikdo nebránil,« pokyvoval uznale hlavou Angwert. »Zdá se, že umí silou šetřit, ale nebude jí to nic platné.«

»Angwerte, do ní! Napadnu ji z druhé strany,« zvolal Ibrahim triumfálně a sám rychle sfoukl Kouli.

Pošlu proti ní všechno, ta holka musí padnout za každou cenu. A pak se spolu s Angwertem vrhneme na Draga, uvažoval.

»Barbieli, jak je to u Pekla?« otázal se pro jistotu.

»Nikdo další se tady neobjevil,« ujišťoval ho Barbiel. »Ibrahime, tys mi prve něco chtěl?«

»Kolik Pekelných pluků máš ještě k použití?«

»Už jen patnáct,« opáčil Barbiel.

»Tak jich ihned sedm pošli proti Ingrid z Göteborgu!« nařídil Ibrahim. »Jakmile Ingrid padne, vrátím ti je.«

»Rozumím, posílám,« kývl Pekelný kníže.

»Další tři pošli do Afriky, ať zjistí, kdo se tam proti nám staví na odpor,« pokračoval Ibrahim.

»Stane se ihned,« ujistil ho d'ábel.

Ibrahim opět sfoukl obraz v Kouli a obrátil se na další důležité místo boje:

»Synkr, jak je to u vás?«

»Nikdo cizí tu není, posíláme sílu nerušeně,« ozvala se Marika z Alp. »Ale je mi divné, kolik jí neustále vyžaduje Angwert. Já vím, že ji potřebuje, ale Synkr víc síly nevydá – a on sám bere dvě třetiny našeho výkonu.«

»Jen mu pošli, cokoli bude chtít!« nařídil jí Ibrahim radostně. »Jestli to někdo může vyhrát, je to Angwert! Držte se, už to brzy skončí! Magie zvítězí!«

Ozvalo se zazvonění a též křišťál druhé koule zablikal. Ibrahim sfoukl Mariky a uvolnil i druhou kouli. Triumfální výraz jeho obličeje však rázem přešel ve výraz neskonaleho překvapení, jakmile pohlédl do tváře v Kouli. Jakkoliv byl nejstarším Mágem, toho čaroděje ještě v životě neviděl.

»Chci mluvit s Ibrahimem Satanem,« oznámil mu neznámý nenuceně. »Jste to snad Vy?«

»A... ano, já jsem Ibrahim,« vykoktal čaroděj, vyvedený dokonale z míry. On mě nezná! To snad není možné, aby někdo z Mágů neznal jeho, prvního čaroděje Magie! To by bylo možné jedině tehdy, kdyby to nebyl Mág! Ach ano, pak to nemůže být nikdo jiný, než – člověk od Ity z Prahy! Člověk chce mluvit s Ibrahimem Satanem – to už přestává všechno!

»Ty zmetku, žížalo člověčí, ty ještě žiješ? Ty, kvůli kterému už zemřelo tolik d'áblů, máš ještě drzost, že chceš mluvit se mnou, se samotným Satanem?« rozchechtal se Ibrahim d'ábelským smíchem.

»Dábly je přece možné oživit, snad se ještě tolik zlého nestalo,« opáčil člověk z koule klidně. »Ita mi řekla, že řadová d'áblíková beztak nejsou žádné osobnosti a že jim tedy smrt příliš neublíží.«

»Ty spratku pozemský, o dábly vůbec nejde! Kvůli tobě a tvé ochránkyni už zahynula i knížata Pekelných pluků Ariel a Muriel! Pro tebe a tu poběhlíci Itu není žádný trest dost velký! Však

počkejte, až padne Ingrid a Drago, pak uvidíte jak s vámi zatočím! Ach...«

Z křišťálové koule, ke které se Ibrahim nakláněl, náhle vyrazil plamenný sloup a praskavým šlehem se vpil do jeho obličeje.

Ibrahim ztratil vědomí a bezvládně klesl na kamennou podlahu svého hradu.

»Ingrid, co je s tebou? Ingrid, ozvi se!« volal Drago čím dál znepokojeněji.

Ingrid však mlčela.

»Kaasi, co je s Ingrid?« tázal se Drago přítele.

»Je obklíčená, ale pořád se brání,« ujišťoval se rychle Kaas. »Angwert má dlouho převahu. Jak jsem se od svých d'áblů dozvěděl, pomáhá mu nejméně deset Pekelných pluků. Ingridini d'áblové už jistě padli a ona se brání už jen ve svém hradu. Zkusím jí pomoci, mám ještě síly dost.«

»Zkus to, Kaasi,« prosil ho Drago.

Nezbývá nám nic jiného, pomyslel si těžce. Příliš jsme se spolehli na zásoby, ale ty se ukázaly přece jen omezené. Čím déle to trvá, tím větší výhodu budou mít Ibrahim a jeho společníci – zejména Angwert. Zbývá ještě jeden prostředek. Enterátor Johnnyho z Kalifornie. Ale jeho použití – Johnny se toho sám obává! Jenomže teď je možná ta poslední chvíle, kdy Johnny může vyřešit všechno – nebo všechno prohrát!

»Johnny!« zvolal Drago.

»Slyším tě, Drago. Co potřebuješ?« ozval se slabý, ale pořád jasně zřetelný hlas z malého náhrdelníku.

»Johnny, nechce se mi, ale musím tě požádat o ten jediný zásah enterátorem,« přimlouval se Drago.

»Vím asi, kam chceš udeřit,« domýšlel se Johnny. »Ale poslyš, Drago, nejprve varuj Ngora a Kumára – a sám se také připrav. Ujišťuji tě, bude to pořádná katastrofa zejména pro ty nic netušící lidi na povrchu Země.«

»Jsme připraveni, čekáme jen na tebe,« odpověděl rychle Drago. »Něco snad zachráníme, ne?«

»Tak se tedy držte – teď!« tlumeně vzkřikl Johny.

Lehounké zhoupnutí podlahy Draga trochu vyvedlo z míry. No nazdar. pomyslel si, a to jsem dost daleko. Nechtěl bych se nacházet tam, kde tahle síla právě udeřila.

»Drago, Drago,« zašeptal náhrdelník.

»Co je?« otázal se rychle čaroděj.

»To jsem já, Kumár z Rangúnu. Obsadil jsem právě hrad Ženče z Nankinu. Ženč v něm nebyl, proto to šlo lehce. Navíc jsem mluvil s Takajimou z Kjúsú a ten mi slíbil, že se k nám připojí. Říkal, že je proti Ibrahimovi a jeho Zákonům, jenom že si sám nikdy netroufal.«

»Jeho pomoc bude vítaná,« souhlasil Drago. »Přiznej si, Kumáre, že jsi také nevěřil v úspěch?«

»Nevěřil,« přiznal Kumár. »Ale jak to vypadá teď?«

»Sám nevím. Angwert právě zle tísní Ingrid, mě svírají houfy Pekelných pluků, ale Kaas z Haagu je od začátku bitvy volný a pomáhá kde může. Měl dobrý nápad, že hned na začátku použil velkou porci síly k úplnému zničení svých obléhatelů. Podařilo se mu to tak dokonale, že žádný z ďáblů nestačil ani zavolat o pomoc. Teď vyčistil část Evropy, zachránil Itu z Prahy a zkusil jen tak na zkoušku oblehnout samo Peklo,« informoval Drago Kumára.

»Oblehnout Peklo?« nechtěl věřit Kumár.

»Peklo jeho ďábly pochopitelně smetlo, ale nejspíš na to použilo část Nejvyšších rezerv.«

»A co budete dělat dál?« chtěl vědět Kumár.

»Uvidíš, jen co se zde trochu uvolní,« naznačil Drago. »Uvidíme, s jakou přijde Ngoro z Ruwendzori. Jeho úloha bude asi nejvýznamnější, má z nás nejbliž k Peklu i k Ibrahimovi. Zkusíme oblehnout Satana a odříznout ho od Pekla.«

»To bude ale horké, nemyslíš?«

»To nemyslím, to vím,« přikývl Drago. »Ale budeme muset spěchat, síly ubývá i nám.«

»Takže – buď – anebo?«

»Tak nějak,« zasmál se trochu hysterickým smíchem Drago na kamaráda. »Jestliže pošleme svoje ďábly proti Ibrahimovi,

můžeme o ně přijít a zůstat jen pod ochranou mých štítů. Ale zkusíme to. I kdybychom hned neuspěli, bude to Ibrahima stát příliš mnoho síly. Za chvílku to začne. Va bank!«

»Z Asie vás nikdo ohrožovat nebude, můžeš se spolehnout stoprocentně,« ujistil Draga Kumár. »Přál bych si, abyste byli úspěšní.«

»To si přejeme také,« povzdechl si Drago.

»Ibrahime! Synkr hoří! Ibrahime! Ibrahime...«

Ibrahim se trochu nadzvedl, ale pak zase klesl k zemi. Obličejem se mu přelévaly vlny bodavého ohně, nemohl otevřít oči a v uších mu znělo šumění, přehlušující všechno ostatní.

»Ibrahime, Synkr se rozpadá! Nemůžeme ven, Ibrahime!« volala ho slabým hlasem Marika z Alp.

»Ibrahime, ona zase zaútočila s plnou silou – a k nám nejde síla! Co se stalo, Ibrahime?«

Křišťálová koule ho prosila marně. Ibrahim se nadzdvihl a chtěl promluvit, ale spálené rty se nedaly ovládat.

»Peklo!« zasípěl Ibrahim, ale odpověď nedostal. Pomalu si uvědomoval, co se vlastně stalo. Vzpomněl si, jak se před chvílkou naklonil ke kouli, když pouštěl hrůzu na smrtelníka u Ity. Samozřejmě se naklonil příliš blízko a úplně zapomněl na tu mladou čarodějkou. Ita je sice malé štěně, ale odpálit xi-ít je to nejjednodušší. Kousla ho – a citelně!

Místností se začalo ozývat sílící pískání. Ibrahim byl však plně zaujat svou bolestí a nemohl se rozpomenout, co má dělat dřív, takže toto varovné znamení přeslechl.

V rohu místnosti prošlehly podlahou plamínky. Zprvu jen slabé, potom silnější a silnější, až se spojily do podoby plamenného kruhu.

Ibrahim měl oči spálené zářením takže je neviděl. Kdyby udělal jeden jediný pohyb rukou, ještě mohl pronikající Kruh uhasit. Stačilo by zašeptání zaklínací formule.

Pozdě!

Ohnivým Kruhem prolétly plameny, ožehly strop a klesly. Zůstal otevřený Kruh, kterým se do hradu prodralo vzdálené hučení, podobné hukotu bouřících mořských vln.

Ibrahim se konečně ztěžka převrátil na břicho a vzepřel se na všechny čtyři. Ztěžka oddechoval a pomalu vzpomínal na zaklínadlo reverzu. Konečně si vzpomněl a začal odříkávat ta magická slova.

Ohnivým Kruhem se cosi mihlo. Do místnosti vlétl vysoký černý netvor, d'ábel. Hned za démonem prolétla kruhem mnohem menší postavička plavovlasé dívky. Byla to Ita z Prahy, ale nebyla popálená a zraněná, teď byla opět zdravá a rozhlížela se rychle po místnosti. Ibrahima spatřila právě ve chvíli, když to místností zasyklo, Mág se narovnal a rozhlížel se kolem sebe.

Čarodějku ještě spatřil, ale bylo už pozdě. Ita stačila proti Mágovi natáhnout své ruce, ze kterých vylétly plameny. Oslepený Ibrahim také natáhl ruce proti čarodějně dívce, ale mezi oba v té chvíli skočil černý d'ábel a Ibrahimovy plameny neškodně sjely po lesklém černém kožichu netvora.

»Tady jsi, stvůro!« vykřikla Ita.

»Děvko!« zasípěl už podruhé spálený Mág.

»Zabij ho!« poručila Ita svému démonu.

Ibrahim její příkaz uslyšel. Vztekle vyslal poslepu po hlasu dívky své plameny, ale ty se opět vpily pouze do černé kožešiny d'ábla. Vzápětí nato vylétly z tlamy démona plameny mnohem palčivější a Mág se zhroutil. Za chvíli už z mocného čaroděje zůstala jen hromádka řěhavějšího popela.

»Tohle měl někdo udělat už dávno!« vykřikla dívka. Pak si chvilku prohlížela popel čaroděje, dokonce jej prohrábla špičkou střevíčku.

»Tohle jsi udělal z Petrovy Jitky,« přidala zamračeně. »Jenže té byla škoda – tebe škoda není.«

Dlouho však takto nezůstala.

»Nič všechno kolem!« přikázala svému d'áblu a ten ihned poslušně vychrlil své plameny proti stěnám a krbu. Vyšlehly modrozelené plameny a z krbu se vyvalil černý, mastný dým. Ozvalo se praskání a hučení plamenů.

»Ibrahime, proč nám Synkr nedává sílu?« ozvalo se náhle z křišťálové koule na stolku. »Ingrid na mě opět útočí, síla rychle ubývá!«

Ita přestala sledovat d'áblovo počínání a opatrně aby na ni nebylo vidět se přiblížila ke stolečku. Poznala druhého nejmocnějšího Mága z Ibrahimova tábora, Angwerta.

»Ibrahime, co je se Synkrem? Prosím tě, zasáhni tam co nejdřív, nebo jsme za chvíli na dně!« vyčítal Angwert.

»Ibrahim je mrtev a ty také dlouho nevydržíš!« zvolala Ita, přiskočila ke Kouli a odpálila zářivou energii xi-ítu. Angwert nic takového nečekal a klesl v plamenech.

»Drago z Bosny!« pohladila čarodějka Kouli. Ta zazářila všemi barvami a zhasla.

»Synkr!« poručila si Ita, ale ani tentokrát nedostala žádnou odpověď.

»Peklo!« zkusila to ještě jinde.

»Tady Barbiel!« ozval se Pekelný kníže. »Ibrahime, něco se muselo stát se Synkrem! Přestala nám jít síla, nejen nám, ale všem! Poslal jsem tam d'ábly, ale Synkr není k nalezení! Ani stopy po d'áblech, kteří měli Synkr chránit, jen strašná změt' ohně! Narušilo to i povrch Země a nahoře vzniklo jezero plné rozežhavené lávy, tvoří se hurikány, pro obrovský oblak dýmu není vidět!«

»To je zlé!« řekla Ita hlubokým hlasem.

»Ibrahime, co máme dělat? Snad se Synkr jenom poškodil nebo posunul stranou, ale co když je opravdu zničený?« volal bezradný d'ábel.

»Pošli tam všechny Pekelné pluky!« napodobila Ita hlas Ibrahima, »Ať Synkr najdou, je to nutné!«

»Poslal jsem tam dva, to by mělo stačit,« opáčil na to Barbiel nedůvěřivě.

»Říkám všechny!« odsekla Ita hlubokým hlasem a sfoukla Kouli. Jen tak dál, každý d'ábel, kterého pošlu jinam než na jeho místo, může znamenat obrat, pomyslela si. Nebylo by tak špatné zůstat na minutku tady a způsobit v Ibrahimově armádě ještě větší zmatek?

»Nech na chvíli toho ničení a pojď ke mně!« nařídila čarodějná dívka černému d'áblu a sama se pohodlně posadila do Ibrahimova křesla.

Zkáza

Zelený plamínek a slabé zvonění Vidia upozornily Drago, že s ním chce mluvit někdo cizí, kdo nepatří ke vzbouřencům. Drago se tedy nejprve pojistil, aby ho neznámý nemohl udeřit xi-ítem a teprve potom odblokoval Vidio. V témž okamžiku se díval do tváře Kurta z Mnichova.

»Á, to jsi ty, Kurte? Co si přeješ?« pousmál se Drago na něho tak vlídně, jak to dokázal.

Kurt se hned zpočátku šťastně dostal z Pekla a opevnil se ve svém čarodějném hradu. Od té chvíle se neprojevoval, Petar s Kaasem ho proto nechali na pokoji, zvláště poté, když odepřel rozhovor Ibrahimovi.

Kurtovi se tedy doposud všechny šarvátky vyhýbaly. Ani Dragova ani Ibrahimova skupina nechtěla ztrácet sílu na jeho dobývání. Bylo zřejmé, že se Kurt rozhodl vydržet co nejdéle bez ohledu na to, jak boj v Podsvětí dopadne.

Drago se tedy podivil, když Kurta spatřil, ale nebylo důvodu k obavám. Kurt byl sice známý intrikán, ale jinak v podstatě zbabělec, dbalý především vlastního bezpečí. Ten by se přidal k některé straně teprve tehdy, až kdyby si byl jist jejím vítězstvím. Také proto o jeho pomoc Drago nestál dosud bylo všechno ještě na vážkách.

»Chci s vámi vyjednávat!« nafoukaně mu oznámil Kurt.

»Ale ale, co až teď?« naoko se podivil Drago. Že by už Kurt věděl, že Johnny zničil Synkr, zdroj síly celé Magie? To bylo možné, ale ani teď není jisté, zda Peklo má ještě dost zásob na potření vzpoury, takže se Kurt asi nechce připojit. Co tedy chce? pomyslel si Drago.

»Právě teď je nejvhodnější čas,« ujistil zpupně Kurt. »Přimluvím se za vás u Ibrahima, když se vzdáte. Přestaňte s nesmyslným odporem, což si myslíte, že odoláte Ibrahimovi a Peklu?«

»Díky za radu, Kurte,« přikývl Drago. »Pokud nám dojde zásoba síly dříve než Ibrahimovi, vzdáme se.«

»Blázni!« ušklíbl se Kurt škodolibě. »Ibrahima přece nemůžete přemoci! Zvlášť teď, když Angwert rozmačkává vaši nejsilnější partnerku Ingrid, to s vámi půjde brzy s kopce.«

»Budeme o tvém návrhu uvažovat,« usmál se Drago pořád ještě zdvořile a chystal se sfouknout obraz.

»Tak si to rozmyslete, ale brzy!« zasyčel Kurt. »Budu čekat půl hodiny. Pak se buďto vzdáte, nebo...«

»Nebo?« usmál se Drago útrpně.

»Nebo zabiju Petra ze Šumavy,« zachechtal se Kurt. »Jste jeho přátelé, vím to! Mám Petra ve svém hradu a jeho život je v mých rukou. A nepokoušejte se mě napadnout, jinak to Petr odnese na prvním místě! Můj hrad je teď nejsilnějším hradem v Evropě, také to si uvědomte! Když se hned nevzdáte, zabiju Petra a začnu vás ničit silou!«

Než mohl Drago cokoliv říci, Kurt zhasil obraz.

Dragovi úsměv zamrzl na rtech. Na Petra vážně zapomněli a jak se ukázalo, byla to chyba. Petra nemohla jeho medvědí podoba zachránit ani před lidmi, natož před intrikánem jako Kurt. Bylo vskutku směšně jednoduché Petra v medvědí podobě unést, zvláště když Ita, která se jindy o něho starala, byla sama obležená d'ábly.

»Kaasi, je zle, porad' mi!« obrátil se Drago na staršího čaroděje. Několika slovy mu vysvětlil situaci s Kurtem.

»To je opravdu zlé,« zamyslel se Kaas. »Je si nějak moc jistý, jinak si jeho drzost nevysvětlíme. Tvrdil ti, že jeho hrad je nejsilnější v celé Evropě? Určitě neví o ingridech, jinak by se držel v pozadí a dal by nám pokoj. Asi pořádně překročil povolený limit síly – což ovšem dost vadí pro ten případ, že bychom se do něho chtěli pustit.«

»Myslíš si, že si je jistý pouze svým hradem a silou, nebo ví o něčem co chystá Ibrahim?« začal nejistě Drago.

»Spíš si spočítal, že budeme všichni vyčerpaní,« soudil Kaas. »Cítí se silný, klade si tedy podmínky. Jistě se chce zavděčit Ibrahimovi.«

»Co s ním máme dělat?« vyhrkl Drago zaraženě.

»Myslíš, že se teď vzdáme?« opáčil Kaas.

»To se rozumí, že ne!« vybuchl Drago. »Ale nechce se mi nechat Petra v drápech té krysy!«

»Mně se to také nechce nechat jen tak,« souhlasil Kaas. »Jenže – co máme dělat? Zaútočit na Kurta? To jistě vydrží alespoň na tak dlouho, aby mohl splnit svou hrozbu a zahubit Petra. Myslím, že můžeme Kurtovi nanejšť ukázat, že Ibrahim nezvítězí a spolehnout se na to, že mu bude milejší vlastní kůže než vlastní slovo.«

»Ty myslíš, že Kurt nezabije Petra jenom proto, aby měl rukojmí pro případ, že bychom zvítězili?« dovítal se Drago.

»Ano,« přisvědčil Kaas. »Musíme začít útočit se všemi silami co máme a co nejrychleji porazit buďto Angwerta, nebo Ibrahima. Ačkoliv by tu snad byla ještě jedna možnost. Kdyby se nám podařilo Kurta aspoň na chvíli ochromit, mohli bychom se prolomit do jeho hradu a Petra vysvobodit,« uvažoval Mág.

»Myslíš na obyčejný xi-ít?« nedůvěřoval Drago.

»Právě xi-ít,« potvrdil Kaas. »Nic jiného mě momentálně nenapadá. Ovšem vůči nám bude Kurt jistě podezřívavý a nedá nám příležitost. Musel by to provést někdo, od koho to Kurt zaručeně nebude očekávat.«

»A od koho to, prosím tě, Kurt nečeká? Ten se bude mít na pozoru před všemi,« vybuchl Drago bezmocně.

»A co takhle Ita – nebo Anita?« nadhodil Kaas.

»Ty bys Kurtovi předhodil naše batolata?« vytřeštil oči Drago. »Copak si myslíš, že ty malé žáby překouzlí Kurta?«

»Jsou jediné, od koho Kurt nebude čekat útok,« trval na svém Kaas. »Ostatně se jim nemůže nic stát. Buďto na Kurta úspěšně pošlou xi-ít a my ihned udeříme silou, nebo se bude mít Kurt na pozoru i před nimi a budeme na tom jako teď.«

»Ledaže by na ně zaútočil,« odfrkl si Drago.

»No a co by se stalo?« nadhodil Kaas. »Může jim jediné poslat xi-ít. Když bude mít dost síly, i batole se dovede reverzovat.«

»Dostal jsi už někdy xi-ít do obličeje?« vybuchl Drago. »Dovedeš si představit, co to udělá s těmi žábami?«

»Představit si to dovedu,« odtušil Kaas. »Ale na druhé straně je to přece jen jakási naděje pro Petra, považ sám, zda to stojí za

riziko. Myslím si, že Ita, kdyby věděla o co jde, by se nabídla sama.«

»Dobře, zkusíme to,« kapituloval Drago.

»Doufám, že už to půjde, její oblehatele jsme s Petarem smetli a dodali jí síly dostatek,« kývl Kaas a odmlčel se.

Drago se pokusil zavolat Itu, ale její hrad mu hodnou chvíli neodpovídal. Nakonec Drago opět zavolał Kaase.

»Ita neodpovídá,« ohlásil stručně. »Zaútočím tedy přímo na Ibrahima. Pošlu na něho všechny svoje d'ábly, ať se děje cokoliv.«

»Dobrá, budu ti držet palce,« souhlasil Kaas. »Nic ti nemusím nalhávat, Ibrahimův hrad je silný. Ale jednou se do něho pustit musíme – tak aby to bylo raději za námi.«

Dragova trpělivost byla korunována úspěchem. V červeně orámovaném oválu Vidia se však neobjevila Ita. Na zaraženého Draga se díval kdosi, koho Drago nikdy předtím neviděl.

Čaroděj si však ihned uvědomil, kdo jediné to může být. Ita měla přece u sebe člověka, smrtelníka, kvůli kterému to všechno vlastně vypuklo. To musel být on, nikdo jiný.

»Kde je Ita?« naléhal Drago chvatně. »Potřebuji si s ní mluvit, jsem Drago z Bosny, Ita mě zná.«

»Chcete-li jí něco vyřídit, řekněte mi to,« odpověděl chlapec s nedůvěrou.

»V tom mi může pomoci jen Ita,« ujistil Drago. »Kde je? Jenom s ní musím mluvit, ale co nejdříve!«

»Ita je s jedním d'áblem u Ibrahima,« oznamoval chlapec. »Napřed ho popálila zářením a pak za ním odešla rovnou skrze podlahu.«

»Hrome!« zaklel Drago a sáhl do vzduchu oživit druhé Vidio. Zkusil zavolat Ibrahimův hrad, pak svoje d'ábly, které proti Ibrahimovi poslal, ale Vidio vytvořilo ohnivou plošku a pokaždé zhaslo. Na Itu v Ibrahimově hradu se hnala zkáza.

»Prosím tě,« obrátil se Drago naléhavě na chlapce. »Pak tedy vyříd' Itě, aby okamžitě zmizela z Ibrahimova hradu jak může nejrychleji! Právě jsem poslal všechny své demony, aby

Ibrahimův hrad zničili a nemohu se jich dovolat, nemohu je vrátit zpátky, Zavolej ji rychle, dokud není pozdě!«

»Jak se tam volá? Neumím to!« vykřikl chlapec zděšeně. Drago znovu zkusil zavolat Ibrahimův hrad, ale Vidio mu opět odmítlo poslušnost. Kolik je to minut – není už pozdě?

»Ode mě to nejde,« řekl spěšně. »Musíš to zkusit, jinak Ita zemře. Možná tě Vidio Ity poslechne, když tě poslechlo teď. Až zmizí můj obraz, pohlad' okraj takového kotouče ohně, co bude před tebou viset ve vzduchu a řekni nahlas, že chceš Ibrahima. Když se Ita neobjeví, udělej totéž, ale řekni moje jméno. Jsem Drago z Bosny. Zkus to!«

»Rozumím,« přikývl chlapec. Drago rychle zrušil obraz Vidia. Tak – a teď' život mladé čarodějky závisí jen na tomto člověku, pomyslel si Drago sklesle. A ten ke všemu neumí ani ta nejjednodušší kouzla.

Slabé zazvonění způsobilo, že sebou trhl. Ale nebylo to Vidio, byla to Ingrid.

»Drago, Angwertovi d'áblové prchají!« volala radostně. »Johnny zničil Synkr, vid'?«

»Zničil,« přisvědčil Drago. »Obávám se, že to opravdu bylo nutné.«

»Bylo to na nejvyšší chvíli!« přiznala Ingrid. »Úplně jsem vyčerpala své zásoby a mí d'áblové padli do posledního. Byla jsem bez síly proti Angwertovi a několika jeho Pekelným plukům, už-už jsem myslela, že mě přemohou. Bylo jich na mě moc, ale aspoň jsem vyzkoušela účinnost tvých štítů.«

»Potřebuješ sílu?« vyskočil Drago.

»Dodal mi Kaas, rozdělil se se mnou,« odmítala Ingrid. »K těm štítům ti musím gratulovat, skutečně fungovaly skoro bez síly. Ale teď' pro změnu Angwertovi d'áblové ustupují ve strašném zmatku a ničím je úplně snadno. Brzy budu až u jeho hradu. Jako kdyby spal, nebo co s ním je, v jeho obraně teď' chybí jeho pověstný systém.«

»Asi je také bez síly,« odhadoval Drago. »Využij toho, Ingrid! Musíme spěchat, síly se začne brzy nedostávat i nám, a to ještě na nás čeká Peklo!«

»Vím,« řekla smutně Ingrid. »Udělám, co budu moci.«

»Synkr postavíme nový,« pokrčil Drago rameny. »Magie se bude muset trochu uskovnit. Jsou tu ale horší zvěsti.«

»Copak?« optala se rychle Ingrid.

»Kurt z Mnichova zajal Petra a vyhlásil nám ultimatum. Bud' to se všichni vzdáme, nebo Petra zabije. Aby nebylo všem špatným zprávám konec, Ita uvízla v Ibrahimově hradu.«

»Ibrahim ji přemohl?« zděsila se Ingrid.

»Spíš ona jeho,« ušklíbl se Drago. »Jistě od ní nečekal nic zlého. Omráčila ho xi-ítem, prolomila se do jeho hradu a zdá se, že se jí to podařilo dokončit. Jenže já jsem zatím poslal své d'ábly na Ibrahimův hrad a nemohu se jich dovolat. Ita je tam patrně obležena.«

»No nazdar!« vzdychla si Ingrid. »Jestli tvoji d'áblové Ibrahimův hrad rozdrťí, je s Itou konec. Teď jen abychom si přáli, aby Satanův hrad vydržel – to jsou věci! Já jí také pomoci nemohu, jedině kdyby se mi podařilo přemoci Angwerta, což nebude jednoduché.«

»Zkus ji varovat, možná to ještě bude platné!« prosil Drago. »Pokud ji ještě neobklíčili.«

»Dobře, zkusím to,« řekla rychle Ingrid a umlkla.

Křišťálová koule zazvonila.

Ita si připravila plameny xi-ítu a odblokovala kouli. Hned ale ucukla a zarazila se. Byl to její Jirka, ačkoliv mu zakázala cokoli podnikat.

»Jirko, co děláš? Vždyť jsem tě nevolala!« napomínala chlapce. »Vždyť ani nevíš, co všechno by se ti mohlo stát! Nemysli si, že bych tě dovedla vyléčit tak rychle jako sebe, na reverz ti schází Forma. Nehraj si s kouzly!«

»Ito, prosím tě, nech všeho!« prosil chlapec naléhavě. »Ženou se na tebe d'áblové, vrať se ke mně!«

»Jak to můžeš tvrdit, prosím tě?« usmála se. »Jestli se ti stýská, nebo jestli se bojíš, řekni to raději rovnou, já to pochopím. Ale raději mi nelži!«

»Drago říkal, že poslal své d'ábly na Ibrahima,« rychle jí vysvětloval chlapec. »Nevěděl, že jsi tam!«

»Cože? Ty jsi mluvil s Dragem?« vyskočila dívka a rázem zvážněla.

»Ano, s ním. Myslel jsem, že mi voláš ty.«

»To je ovšem něco jiného! Odblokuj mi kruh!« neztrácela dívka čas.

Plamenný kruh vzplál, ale v téže chvíli pocítila prudký náraz a podlaha Ibrahimova hradu se naklonila. Čarodějka to zkusila vyrovnat, ale kouzla ji neposlouchala a podlaha se nakláněla víc a víc.

Už jsou tady! uvědomila si. A já jsem Ibrahimův hrad poškodila, vzpomněla si jasně na plameny, kterými její d'ábel ničil Ibrahimova kouzla ve stěnách a v krbu.

Čarodějný hrad se pomalu převracel. Dívka sklouzla ke stěně, z níž se pomalu stávala nová podlaha, právě tak jako se z podlahy stávala stěna. A tam, úplně nahoře, plápolal ohnivý kruh, jediná možnost úniku.

»Vezmi mě do náruče a prolet' se mnou Kruhem!« poručila spěšně dívka svému d'áblu, který sklouzl vedle ní a právě se vztyčoval. Dábel dívku opatrně uchopil a postavil se, jakoby držel malé dítě, ale nevzlétal.

»Nejde to,« zahučel temně. »Jakási síla mě drží dole. Nemohu použít svoji sílu, zahynula bys.«

»Jak to? Já nic necítím!« zděsila se dívka.

»Tohle kouzlo neznám. Ochromuje mě víc a víc. Cítím, že bych se mohl vytrhnout jedině velkou silou, ale kolem mě by se všechno začalo vařit – i ty. Jsi příliš křehká.«

V místnosti se začalo kouřit ze stěn, jasné znamení, že kouzla Ibrahimova hradu dlouho nevydrží. Ohnivý kruh, jediná možnost úniku, plápolal až kdesi u stropu. Ita navíc cítila jakousi zvláštní slabost, to bylo jistě to kouzlo, o kterém mluvil d'ábel. Za chvíli zhasne i Kruh – a hrad hoří! To bude konec, pomyslela si dívka.

Ba ne, ještě je poslední šance, blesko jí hlavou. To by snad ještě šlo...

»Prohod' mě Kruhem!« nařídila d'áblu malátně.

»Ublížil bych ti,« uvažoval d'ábel nerozhodně.

»Na tom nezáleží, hod' mě tam třebaš mrtvou!« rozkřikla se dívka z posledních sil. »Poroučím ti to!«

Podvědomě se přichystala na náraz a zavřela oči. Černý démon se s ní rozpráhl a strašlivá síla ji vymrštila vzhůru. Vyrázilo jí to dech, ale vzápětí narazila mnohem tvrději břichem o jakousi žhavou hranu, až jí vyletěly před očima hvězdičky a přestala vidět. Zlomila se v pase a udeřila se navíc do čela, ale rychle otevřela oči a rozhlédla se.

Poznala, že leží na podlaze svého hradu, přelomená přes okraj ohnivého Kruhu. Vyhráno však ještě neměla. Podlahou se valil houstnoucí černý dým a jakási mocná síla ji táhla za nohy zpátky do Ibrahimova hradu. Snažila se vytrhnout se jí, vyšplhat se z té pasti, ale síla, která ji držela, pozvolna sílila a nabývala vrchu. Neměla čeho se zachytit a pocítila, jak pomalu klouže zpátky, do zkázy. Nohy jí začalo spalovat nesnesitelné horko a za jejími zády začaly vyšlehávat modré plameny. Vykřikla hrůzou, ale to nepomohlo, naopak, klouzala dolů stále rychleji. Bylo jasné, že se neudrží – když si ale představila žár, do kterého spadne, zaúpěla hrůzou a rychlým pohybem zrušila ohnivý Kruh a tím i spojení s hořícím hradem Ibrahima Satana.

Ostré, bolestivé šubnutí prolétlo celou její bytostí. Vykřikla, ale pak už se nemohla nadechnout. Před očima se jí rozlétly rudé kruhy, které rychle zčernaly. Přestala cítit bolest a poslední co si ještě uvědomila bylo nepochopitelné uvolnění. Ano, tohle je tedy smrt...

Víla z Luxembourggu

Jiří naučeným pohybem ruky vytvořil v rohu místnosti ohnivé kolo, jak mu Ita nařídila. Plameny poslušně vyšlehly, ale dívka se neobjevovala. Navíc zhaslo i oranžově orámované okno Vidia a chlapec se ani nemohl zeptat, co se děje.

Z plamenného kola začal stoupat dým. Zprvu jenom slabé proužky, bílé jako beránky na obloze, ale potom stále hustší a tmavší, až se z plamenného kola valil dým jako by podlaha hořela. Navíc se ozývalo zlověstné tlumené hučení. Chlapec si to uvědomil a zbledl.

»Ito, co je s tebou?« vykřikl, ale odpověděl mu jenom jeho vlastní hlas, odražený od stěn místnosti. Dým škrábal v krku, na plamenný Kruh už nebylo ani vidět.

Najednou bylo slyšet jakési plesnutí a slabé sténání. Jiří poznal hlas, Ity a oddechl si.

V tom se ozval výkřik. Křičela Ita a v jejím hlase bylo tolik živočišné hrůzy, až se chlapec roztřásl. Nechápal, co se dělo, jen z toho výkřiku mohl soudit, že něco strašlivého – a on nemohl nijak pomoci.

Dívka vykřikla podruhé. Z tohoto výkřiku vyzařovala jen čistá bolest. Její křik byl v půli přerván suchým prásknutím a kouř konečně přestal vystupovat z podlahy. Ačkoliv netušil co se vlastně děje, vrhl se Jiří po hlase na pomoc, bude-li aspoň nějak platný. Konečně spatřil mladou čarodějkou, ležící na zemi bez pohnutí.

V první chvíli si pomyslel, že je dívka jen zabořená do země a nedivil se tomu. V tomto podivném světě asi neplatily některé fyzikální zákony, mezi jinými zákon o neprostupnosti hmoty. Vždyť se dalo procházet i zdí, jako by žádná nebyla. Kolem dívky se ale rychle rozlévala jasně červená krev a teď se dokonce dívčiny ruce křečovitě sevřely.

»Ito!« vykřikl chlapec a sklonil se k dívce. Uchopil ji za ramena a chtěl ji nadzdvihnout a vytáhnout z podlahy, aby se jí mohl podívat do obličeje, ale zjistil, že její tělo je nějak podivně lehké –

a s vytřeštěnýma očima zvedl do výšky jen hlavu, ruce a ramena dívky...

Chtěl by se hrůzou odvrátit, ale nemohl. Udělalo se mu špatně, chvíli bojoval s nevolností, ale přemohl se.

»Ito... Ito,« šeptal bezmocně. Bylo mu hořko, věděl, že tentokrát je doopravdy konec. Nemohla by pomoci kouzla? Což se již jednou dívka nevyléčila tak, že se to podobalo jediné zázraku? To přece bylo zrovna tak nepochopitelné, jako mnohé jiné věci v tomto světě kouzel.

To bylo přece také tak zoufalé – jako teď!

Bylo to krátce poté, co zohavenou dívku poprvé políbil. Seděli spolu beze slov, nepotřebovali si nic říkat. Držel ji v náručí a ona plakala strašlivým pláčem bez slz. Také on to neměl lehké, ale na jejím místě to muselo být ještě horší.

Dvakrát se mu vytrhla a musela odrážet jakousi neznámou sílu. Skřípění bylo pokaždé ukončeno výbuchem, místnost bez oken se vyrovnala, ale hučení nepřestávalo. Jakoby za stěnou pracoval nějaký obrovský stroj, občas se ozvalo duté bušení a podlaha se v té chvíli roztrásla.

Pak se ozvalo rachocení, jako by se hroutil hrad. Oba vyskočili, dívka opět cosi šeptala, ale tentokrát se neozval žádný výbuch. Dokonce utichlo i hučení za stěnou.

Ita v první chvíli zoufale vykřikla a objala chlapce, jakoby u něho hledala ochranu. Také on ji přitiskl k sobě. Drželi se jeden druhého, ale najednou se dívka zaposlouchala a její zničená ústa se roztáhla do příšerného úsměvu.

»Někdo nám pomáhá, Jirko!« řekla udiveným hlasem. Jemně přitom od sebe chlapce odstrčila.

»Zkusím reverz, odstup ode mě trochu, prosím tě,« přála si s nadějí v hlase.

Nechápal sice co to znamená, ale nechtěl jí odporovat a ustoupil dozadu.

Narazil přitom do stolečku a na okamžik se ohlédl, když vtom pocítil závan tepla a podivné suché třesnutí. Opět se podíval na dívku – a ztuhl překvapením.

Ita před ním stála opět netknutá jako před tím zákeřným plamenným úderem. Jizvy po spáleninách rázem zmizely, oválný obličej byl opět orámován světle žlutými vlasy, dokonce ani její ruce nebyly spálené. Čarodějka se dívala na chlapce tak šťastně, že ten neodolal, přiskočil k ní a políbil ji.

Nebránila se, naopak, sama ho rovněž políbila – ale teď už nemusel zavírat oči hrůzou z jejího strašného zranění.

»Vidíš, Jirko?« usmívala se Ita mezi dalšími polibky. »Někdo nám pomohl, nejsme proti Peklu sami! Drago mi nedávno naznačoval, že se chystá pustit do zápasu se Satanem, možná nám pomáhá. Jestli je to on, máme ještě naději oba – dokonce i ty, slyšíš?«

Jiří si těžko dovedl představit něco horšího, než s čím se až dosud setkal. Kouzla Itina hradu, jakkoliv byla mocná, projevovala se tady uvnitř jenom chvěním, otřesy a hučením, snad příliš podobným práci obyčejných pozemských strojů. Zde v této nevelké místnosti bez oken a dveří vůbec nebylo znát, že několik desítek kilometrů nahoře na povrchu Země v těchto chvílích pomalu ale nezadržitelně pukají skály, drnčí sklo a lidé i zvířata pobíhají bez sebe strachem. Což v té chvíli ještě nebylo nic proti tomu, co právě v této chvíli panovalo na jihovýchodě pohoří Dárfúr. Tři tisíce metrů vysoká Džabal Marra se pomalu potápěla do rozlévajícího se jezera do běla rozžhavené lávy, zahalené do deset kilometrů vysokého sloupu šedivého dýmu tvořeného sopečným popelem. Tam byl nasměrován první úder Johnyho z Kalifornie a kdesi v hloubce tam hořel Synkr, zdroj síly Magie...

Ita samozřejmě nezůstala jenom u radosti nad překonáním nejhoršího přímého nebezpečí. Jakmile se vzpamatovala, hned začala osnovat plány na další akce.

Jiří jen podvědomě cítil nesmírné síly, jimiž čarodějka vládla. Občas se zachvěla podlaha, tu a tam z některé stěny vyšlehl nespalující plamen, to bylo zdánlivě všechno. Dívka byla zaujata tímto soubojem kouzel, ale ve volných chvílkách usedala ke stolku a vytrvale nabízela chlapci obzvláštní pochoutky z podivných jídel na stole, odlišných od všeho co dosud spatřil.

Dal se snadno zlákat, ochutnal od všeho něco. Věděl, že v tomto utkání není nic platný, tady nerozhodovaly svaly, ale kouzla, která neznal.

Pak se Ita zamyslela a požádala chlapce o pomoc. Jiří přijal rád, chtěl být aspoň trochu užitečný v tomto zápase, který byl přece také o něho.

A tak po prvé a naposledy v životě uviděl zblízka přes ohnivé okénko Vidia bezcitnou tvář vládce Pekel, prvního ze všech čarodějů, Ibrahima Satana.

Jiří se chvěl vzrušením, když promluvil na tisíciletého tloušťíka, jemuž z očí čísel zloba.

S jakým pohrdáním se Satan rozchechtal, když spatřil člověka, který neznal kouzla! A ty jeho vyhrůžky – až padne Ingrid a Drago! A co to říkal o knížatech Pekelných pluků, že někteří zahynuli? O něčem takovém Ita mlčela.

Pak Jiří viděl na vlastní oči jasný snop ohně sežehnout silného Mága. Ita oplatila Ibrahimovi stejnými plameny, jako předtím on sežehl ji.

Mág se pomalu zhroutil a Ita neztrácela čas. Uprostřed místnosti se náhle s horkým třeskem objevil nestvůrný černý démon, ale dívka jeho objevení přešla sotva několika slovy. Jiří pochopil, že si Ita třímetrového obra stvořila pro svou ochranu, ale dívka teď neměla čas na vysvětlování a spolu se svým d'ábelským ochráncem se propadla netknutou podlahou, kde jen krátce prošlehovaly plameny vytvářející ohnivý kruh.

Tam, kam odešla, se muselo odehrávat něco strašlivého. Nejprve to naléhavé varování čaroděje Draga z Bosny, aby Ita ihned opustila nebezpečné místo, pak to, jak naráz zvažněla, když jí vzkaz vyřídil – a nakonec dým, výkřiky hrůzy a smrt. Tentokrát nemohl doufat v zázrak. Ita byla mrtvá a její tělo začínalo chladnout. Chlapec se sklonil a ještě jednou zlíbal bledé, chladnoucí rty čarodějky...

»Ito, proč jsi raději nezůstala tady?« zašeptal hořce. »Ito, probud' se, udělej něco... nechci abys zemřela, mám tě rád, slyšíš mě?«

Teprve po dlouhé chvíli vstal. Místnost byla najednou podivně prázdná, mnohem prázdnější, než když tu sám čekal na návrat Ity. Nic se přece nezměnilo, stěny byly pokryté stále stejnými barevnými ornamenty, uprostřed místnosti stál malý stoleček s vybranými lahůdkami čarodějného původu, Jirkovi však všechno připadalo šedivé a hořké. V těch stěnách kolem byla skryta kouzla, ale nevěděl, jak a k čemu je použít.

Na stole vyskakoval plamínek.

Jiří už pochopil, že chce někdo mluvit buď s ním, nebo spíš s Itou. Neměl by dávat někomu cizímu příležitost škodit mu skrz to nebezpečné okno, ale potřeboval někomu vypovědět, jaké neštěstí se tady stalo. Vytvořil jediným pohybem ohnivé okénko Vidia a naštěstí ihned poznal Draga z Bosny, přítele nešťastné Ity.

»Ita se ještě nevrátila?« zděsil se Drago, když chlapce spatřil samotného.

»Drago, Ita... je mrtvá!« odpověděl chlapec skrz slzy.

»Zůstala tam, vid'?'«

Čaroděj jakoby naráz zestárl.

»Právě se vrátili moji ďáblové. Ibrahimův hrad zničili se vším všudy. Nemohl jsem tomu zabránit.«

»Ita tam nezůstala, Drago. Zabilo ji to až tady,« Jiří vybuchl v nezadržitelný pláč.

»Co je s ní?« ožil Drago.

»Zůstala z ní jen hlava a ruce,« vzlykal Jirka.

»Co to říkáš?« rozjasnil obličej čaroděj. »Ty máš její hlavu? Potom ji můžeš oživit! Ale ty to neumíš, nebo ano?«

»To je ještě možné?« vykřikl chlapec udiveně.

»Ovšem,« přisvědčil Drago. »Reverzem to jde i v takovém případě. Pak ještě není nic ztraceno.«

»Co mám dělat?« vyhrkl chlapec s novou nadějí.

»Nemám čas, abych ti teď vysvětloval revers,« odmítl mu pomoc Drago. »Záhoubou Satana boj ještě neskončil. Nemohu ti ani Itu oživit, nemohu kvůli ní opustit svůj hrad. Ale nevěš hlavu, kouzla jsou mnohem mocnější než si myslíš. Pokud bys

s oživením Ity spěchal, pozvi si k sobě Anitku, je to její velká kamarádka, ta vám jistě pomůže.«

»Jak to mám provést?« otázal se rychle Jiří.

»Doufám, že umíš používat Vidio, to je právě to kouzlo, jehož pomocí teď spolu mluvíme. Umíš také odblokovat Kruh? Snad ano, vzpomeň si, to je kouzlo, které umožňuje propadat se podlahou mezi plameny,« zjišťoval Drago.

»Snad to zvládnou,« přikývl chlapec.

»Sláva, aspoň se k tobě Anitka nebude muset dobývat,« usmál se Drago s ulehčením. »Vytvoř si tedy Vidio a poruč si Anitu z Luxembourggu. Pusť ji k sobě, ona jistě všechno dobře zařídí,« radil chlapci a zmizel i s ohnivým rámečkem Vidia.

Chlapec se letmo podíval na to, co zůstalo z Ity. Tváře mrtvé dívky byly bledé jako z parafínu. Rozechvělým pohybem vyvolal Vidio a podle Dragovy rady žádal o rozhovor Anitku.

»Rut fa?« ozvalo se dětským hlasem a na Jiřího se díval nevinný obličejíček dívenky sotva desetileté.

»Lif kso?« podivila se, ale pak se najednou dovtípila a další slova, která řekla, byla česky.

»Poslyš, že ty jsi ten člověk u Ity?« zamrkalo děvčátko spiklenecky.

»Ano, jsem,« vzchopil se Jiří. Nechtěl dávat před malou dívenkou najevo zoufalství.

»Ita je mrtvá,« dodal pomalu, aby holčičku nevyděsil.

Na tu to zřejmě nijak otřesně nepůsobilo.

»Když je mrtvá, tak ji reverzuj!« poradila mu klidně.

»Neumím to,« přiznal. »Drago z Bosny mě odkázal právě na tebe. Prosím tě, pomoz Itě!«

»Proč ne?« usmála se na něho Anitka líbezně. »Pustíš mě k sobě? Na dálku skrz Vidio to nesvedu.«

Vidio zhaslo a poblíž ležícího těla Ity opět vyskočily z podlahy slabé plamínky. Jiří rychle ohnivý Kruh uvolnil.

Podlahou prolétla postavička drobné dívenky. Chlapec si rychle setřel slzy a popošel jí naproti. Ohnivý Kruh zhasl a dívenka se zvědavě zeptala:

»Jak se jmenuješ?«

Chlapec se zachvěl. Ita byla přece mrtvá a jestli ji mohlo něco oživit, potom jedině zázrak, ale dívka se místo patřičného spěchu ptá na takové bezvýznamné věci.

»Jmenuji se Jirka. Záleží na tom?«

»Jistěže na tom záleží,« přisvědčila dívka. »Nějak ti přece musím říkat, ne? Víš, jak mě zajímáš? Ještě nikdy jsem neviděla člověka smrtelníka uvnitř hradu. Víš ty vůbec, co se v podsvětí kvůli tobě semlelo?«

Pusa jí jela jako namazaná.

»Anitko, prosím tě, pomoz nejdříve Itě!« skoro vybuchl Jiří. »Nevšimla sis, co se jí stalo?«

Holčička se zarazila, ale hned se vzpamatovala a trochu posměšně nakrčila nosík.

»Vy lidé jste ale pro každou hloupost vyplašení! Přece mám dvě oči a vidím. Je sice mrtvá, ale jinak jí nic není,« opáčila skoro uraženě.

»To že nic není?« vydechl zoufale.

»Myslela jsem, že si s tebou trochu popovídám, když nás Ita neslyší. Ale abys neřekl, já ti ji zreverzuju.«

Pohnula rukama směrem k mrtvému zbytku čarodějky a Jiří opět uslyšel ten suchý třesk a ucítil závan tepla.

A zázrak se opakoval!

S podlahy pomalu vstávala Ita – živá a – celá.

»Ito!« vykřikl chlapec radostně.

»Jirko! To jsem ráda, že jsem zase tady,« oddychla si dívka jako z velkého napětí. Vzápětí se už objímali.

»Co tady děláš, kotě?« všimla si konečně Ita Anitky.

»Křísila jsem tě reverzem. Prosím tě, co jsi to vlastně vyváděla?« zeptala se jí holčička jízlivě.

»Zabila jsem Ibrahima,« odpověděla jí vážně Ita.

Jiří poprvé spatřil v obličeji Anitky údiv hraničící až s posvátnou hrůzou. Dívka jen němě zírala na Itu.

»Vážně?« vydechla jen úžasem.

»Vážně. Pak mě ale v jeho hradě napadli Dragovi ďáblové a tak-tak jsem se odtud dostala, i když možná ne celá, pokud se mi to jen nezdálo.«

»To se ti vůbec nezdálo,« ušklíbala se dívka. »Prosím tě, co tě tak zřídilo?«

»Vypadala jsem hrozně?« vyptávala se Ita.

»Příšerně!« ujistila ji Anitka. »Jirka tady nad tebou brečel a málem mi dal pohlavek, když jsem podle něho dost nespěchala s reverzem.«

»Opravdu?« podívala se Ita na chlapce, až zčervenál.

»No vážně! Ale povídej, jak to bylo u Ibrahima?«

»Já jsem nic jiného dělat nemohla,« ospravedlňovala se Ita. »Něco mě tam zadrželo. Ani můj d'ábel se z toho nedostal a to přece něco znamená, nemyslíš? Na poslední chvíli jsem poručila, aby mě prohodil Kruhem, ale ani to už nešlo, táhlo mě to zpátky. Raději jsem zrušila Kruh, aby tu ze mě zůstalo aspoň něco. Věděla jsem, že mě to zabije, ale nic jiného mi nezbývalo. Naštěstí to bolelo jen krátce.«

»A Ibrahim?« dychtila Anitka.

»Spálila jsem ho na prach,« odtušila dívka. »Mnohem dříve, než jeho hrad napadli Dragovi démoni. Už není a nikdo ho neoživí. A ty ho, Jirko, nelituj, není ho žádná škoda. Za ta tisíciletí zahubil Ibrahim tolik lidí, že by to vyдалo na slušně velké město.«

»Já jsem se také bavila,« ušklíbala se Anitka. »Poslala jsem třiadvacet porcí xi-ítu, dva Mágy jsem poslala na pustý ostrov úplně bez kouzel. Že nevíš koho? Aigiose a Ženče. Ti koukali, zvlášť Aigios!«

»Anitko!« vydechla Ita. »Ty kotě nerozumné...«

»Jen nech na hlavě, Iti,« odfrkla si dívka. »Vzít si o sabbathu na hrad člověka, taková drzost tedy nenapadla ani mě. Škoda – byl to vlastně docela dobrý nápad.«

»Ale pak jsem se o něho bála, ani nevíš jak,« přiznala Ita. »Teď když Ibrahim není, už je to veselejší, ale když mě oblehly Elitní pluky, vypadalo to hrozně.«

»On se zase bál o tebe,« připomněla jí Anitka a Jirka znovu zčervenál. »Měla jsi slyšet, jak mě poháněl. Škoda, že je mi teprve deset let, taky bych si našla takového kluka.«

»Já ti tu pusu zašiju, čertovo kvítko!« okřikla ji Ita, ale usmívala se a také trochu zčervenala.

»To je mi vděk!« postěžovala si Anitka. »Nic... nic, už jsem pryč!« ušklíbla se a skočila do plamenného Kruhu.

»Ngoro, Ngoro, jak je to u tebe?« volal Drago.

»Lucifer a Marbuel se vzdali, když uslyšeli, že Ibrahim padl. Zdá se, že kromě Pekla je už celá Afrika v klidu.«

»Ingrid přemohla Angwerta,« oznamoval na oplátku Drago. »Teď se s Johnym dala do Severní Ameriky. V Evropě a v Asii je klid. Barbiel si vyžádal čas na rozmyšlenou, ale myslím, že to vzdá. Zachytili jsme dva obrovské údery, zřejmě proti nám použil už i Nejvyšších rezerv. To, že jsme vydrželi, asi Barbielem otřásl. Padne-li do naší moci i Peklo, vzdají se všichni ostatní. Pod Tureckem vzdoruje Belzebub se zbytkem svého Pekelného pluku, zatím neútočíme na Kurta z Mnichova. Zbývá Mior a jeho parta v Jižní Americe. Neměli jsme na ně dosud čas, nechali jsme je na pokoji a podařilo se jim vysát sílu z několika neobsazených hradů, takže jí mají dostatek. Johnny má ale plný ingrid, zatím se do toho příliš nemíchal, kromě toho jediného slíbeného úderu enterátorem šetřil silou pro případ opravdové nouze, takže Mior i se svou partou nemá naději. A to by bylo asi opravdu všechno.«

»Jak je to s Petrem?« zajímal se Ngoro.

»Kurt ho stále drží jako rukojmí, ale už nevyhrožuje. Hrozně zesinal, když se dozvěděl, že jsme zničili Synkr a že padl Ibrahim s Angwertem. Teď by chtěl nějak zachránit svou kůži. Proto drží jako rukojmí Petra. Necháváme ho na pokoji, však on přijde k rozumu,« ujišťoval Drago.

»A co ten člověk u Ity?« optal se zvědavý černocho.

»Viděl jsem ho a líbí se mi,« usmál se Drago. »Docela hezký chlapec. Kouzel se nebojí a některá jednodušší se již naučil používat. Je prý skutečně u Ity poprvé, ale Ita ho ponechala ve svém hradě samotného, když šla zničit Ibrahima. Myslím, že z něho bude čaroděj jedna radost.«

»Takže si Ita nevybrala špatně?« usmál se Ngoro.

»Nevím, jak k němu přišla,« pokrčil Drago rameny. »Teď ho učí kouzlům zákony – nezákony, jakoby si ho chtěla u sebe nechat natrvalo.«

»Proč ne?« usmíval se Ngoro. »Přece se ho teď nevzdá!«

»Mám taky dojem, že budeme mít plno práce s vymyšlením nových, lepších Zákonů,« povzdechl si Drago. »Šlo nám zprvu jen o jediný, ale asi předěláme všechny, ne?«

»Když jsme to dopracovali sem, byla by škoda nevyužít situace,« přitakal Ngoro. »Víš, pořád se obávám, že nejsme v právu. Proti Ibrahimovi ano, o tom nepochybuji, ale zdá se mi, že jsme stále cosi dlužni lidem jako Ingridin Olaf, nebo ten chlapec od Ity. Víš, Ibrahim kdysi shrabal všechen Černý Kámen jen pro sebe a pro svoje děti – což jsme vlastně i my. Já si myslím, že Černý Kámen i ostatní kouzla, kterých dnes užíváme, nejsou po právu naše. My jsme vlastně lidi o kouzla okradli.«

»Neber to zase tak tragicky,« utěšoval přítele Drago. »Kdybychom dali lidem kouzla dřív než jich dorostou, možná by se jimi pobili. Vzpomeň si na Hirošimu! Lidé jsou na sebe někdy tak krutí, že snad ani Satan nebyl takový. Já to znám kousek ode mě. Takovým lidem přece kouzla dát nesmíme.«

»Ale jinak budeme lidem pomáhat a nejen kouzly, aby se měli lépe než dosud. Budeme jim muset dát příklad, aby mezi sebou přestali válčit a stavět pro jiné koncentrační tábory, věznice a mučírny. Ale k tomu budeme muset začít u sebe. Což nejprve převychovat některé Mágy jako Kurta z Mnichova s tou jeho cestou *nach Osten*, krále hurikánů Aigiose, Kologína s Mafií a další, kteří jsou rozhodně horší než lidé. Snad nám to nebude trvat celá staletí, ale za pouhý rok to těžko stihneme. A budeme muset více spěchat, my Mágové jsme díky kouzlům téměř nesmrtelní, ale lidé zatím ne – aby se toho dožili někteří z těch, kdo žijí na Zemi dnes.«

»Vidíš, takhle jsem ještě neuvažoval,« přiznal Drago. »Budeme muset pořádně přemýšlet, abychom nedostali lidi i Magii do slepé uličky, jako se to podařilo Ibrahimovi. Ale u všech démonů – já pevně věřím, že to zvládneme. Jsme přece Mágové, ne?«

»Skoro bych řekl, že jsme především lidé,« povzdechl si Ngoro.
 »Patříme přece všichni k jednomu druhu, Homo Sapiens. Od
 zvířat bychom se měli lišit především rozumem. Jinak by nás
 mohli předčít i medvědi, vlci a papoušci s polorozumem.«

»Je nejvyšší čas, naučit se být zase lidmi.«

© Klášterec n.Ohří, 1981

Dodatek

Tato kniha měla zajímavý osud. Napsaná v roce 1981, neměla šanci vyjít. Tenkrát jsem psal všechno vědomě do šuplíku a jen pro známé, StB byla bdělá a ostražitá... Naštěstí se mi ze 4 exemplářů strojopisu jeden průklep zachoval. Po Sametovce, kdy bych konečně mohl něco vydat, mě vlastní děti přemlouvaly, ať Satana přepíšu na počítač. Řekl jsem, že ne, je to staré, to radši napíšu něco nového. Dítěta mě ale převevzla. Opsala to z toho strojopisu do počítače sama (scanovat to nešlo, originál je zažloutlý a promaštěný, písmena prosvítají skrz), načež jsem tu knížku dostal jako překvapení k Vánocům. No – dojali mě. Jenže mě nenechali udělat korekturu od chyb, které tam při přepisu vznikly – abych to prý nemohl změnit. Takže kniha oplývá chybami – co se dá dělat? Velkou zábavu mi přichystal recenzent, který mi ostře vyčetl, že se ve fantasy nedají používat sci-fi prvky a obraty. Nepochopil, že je to sci-fi! No – je to asi někde na hraně mezi těmito žánry, ale vážení, Satan byl napsaný v době, kdy žánr fantasy ještě neměl v Čechách ani jméno! Kdo to chápe jako fantasy, může! Ale já tomu pořád říkám sci-fi! Nakonec – proti variantě z roku 1981 se nezměnilo ani slovo a dá se to číst i dnes, ne?

V.Semerád